

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

СТЕФАНИ
МАЙЕР

АПТЕКАР

РОМАН

ВОНИ ЙДУТЬ ПО НЕЇ.
ВОНА ГОТОВА

Стефані Майєр
Аптекаp

Цю книгу присвячено Джейсонові Борну та Аарону Кросу (а також Асі Мучнік та Меґен Гіббет, які радо допомагали та заохочували мою одержимість)

Розділ 1

Сьогоднішні справи стали для жінки на ім'я Кріс Тейлор буденними. Вона, прокинувшись значно раніше, ніж їй хотілося б, демонтувала і сховала свої звичні нічні застережні засоби безпеки. Прикро, але щовечора доводилося все ладнати, аби зранку перш за все знову демонтувати, однак миттєві лінощі, яким так кортить піддатись, не варті того, аби коштувати їй життя. Виконавши свої щоденні обов'язки, Кріс сіла у свій миршавенький седан – йому хоча й більше п'яти років, але він не мав жодних масштабних пошкоджень, які можна було б вважати значущими, – і їхала годину за годину. Вона перетнула три великі кордони штатів та безліч меж, накреслених на мапі, і, навіть опинившись на значній відстані, знехтувала кількома містами, обминаючи їх. Одне з них було надто маленьке, інше мало лише два шляхи, в'їзний та виїзний, а третє, як видавалось, так нечасто навідували гості, що вона б вельми там вирізнялася, навіть попри всі заходи камуфляжу, до яких їй довелося вдатися, щоб замаскуватись. Вона занотувала кілька місцин, у які, можливо, колись їй захотілося б повернутись: крамничку зварювальних матеріалів, крамницю надлишкового армійського спорядження та фермерський базар. Наближається сезон персиків, вона має зробити запас. Нарешті надвечір вона опинилася в метушливому місці, де раніше ніколи не бувала. Навіть у місцевій бібліотеці справи йшли доволі жваво.

Їй подобалося послуговуватись бібліотеками, коли випадала нагода. Там важче було стежити.

Вона залишила авто на тильному боці будівлі, поза зоною бачення єдиної камери, розташованої над входом. У залі всі комп'ютери були зайняті, і кілька зацікавлених осіб тинялись навколо, очікуючи на місце, тож вона порилася в архіві, переглядаючи біографічний відділ у пошуку чогось вартого уваги. Виявилось, що вона вже перечитала все, що могло б стати у пригоді. Потім вона натрапила на останні

новинки від її улюбленого письменника, колишнього морського котика, і схопила кілька творів, що опинилися під рукою. Попрямувавши в пошуках слушного місця, аби причаїтися в очікуванні, відчула докори сумління: як негарно красти з бібліотеки. Але про те, щоб оформити тут читацький квиток, навіть не йдеться через низку причин, поза тим, імовірність, що вона прочитає у цих книжках щось таке, що більше її убезпечить, мізерна. Безпека завжди переважувала почуття провини.

Не те щоб вона не усвідомлювала, що на 99 % то була марна справа, – украй мало ймовірно, що щось із вчитаного дійсно принесе їй конкретну користь, – але вона вже давно призвичаїлася використовувати якомога більше з доступних досліджень, заснованих на фактах. Не маючи змоги шукати у першосортних джерелах, вона вдовольнялася джерелами третьосортними. І через те панікувала більше, ніж зазвичай, не знаходячи *нічого*, що можна було б проаналізувати. Вона дійсно знайшла звістку, що, як їй здавалося, стане у пригоді під час її останньої поїздки. Вона вже почала впроваджувати її у свої плани.

Влаштувавшись у вицвілому кріслі у віддаленому кутку з гарним виглядом на кабінки з комп'ютерами, жінка удавала, що читає книжку, яка лежала зверху на її стосі. З того, як кілька користувачів розклали речі на столах, – а один навіть роззувся, – вона зрозуміла, що вони тут надовго. Найкраще місце займала дівчинка-підліток зі стосом підручників та виснаженим виразом обличчя. Дівчинка, схоже, не сиділа у соцмережах, а насправді списувала назви творів та авторів, які видав пошуковець. Чекаючи, Кріс схилила голову над книжкою, яку зручно поклала на згин лівої руки. Сховавши бритвене лезо у правій руці, вона акуратно відрізала магнітну сенсорну стрічку, приклеєну на корінець, а потім запхнула її у щілину між сидінням та підлокітником. Потім, удаючи, буцімто їй нецікаво, вона взяла іншу книжку з купи.

Кріс уже готова, книжки з обрізаним корінцем уже лежали в її наплічнику, коли дівчинка-підліток пішла шукати інший підручник.

Неквапно, не показуючи поспіху, Кріс устигла зайняти її місце ще до того, як хтось із неповоротких претендентів на нього усвідомив, що втратив свою нагоду.

Власне, зазвичай вона перевіряла свою пошту не довше трьох хвилин. А потім мала ще чотири години – якщо їхати не манівцями, – аби повернутись у свою тимчасову домівку. І, перш ніж піти нарешті спати, вона знову облаштовувала заходи безпеки. Дні, коли вона перевіряла свою електронну пошту, завжди були довгими.

Незважаючи на те що її теперішнє життя та профіль електронної пошти ніяк не були пов'язані – ані повторюваної IP адреси, ані згадки імен, місць та власних назв, – щойно дочитавши до кінця або, якщо того вимагала ситуація, відповівши на лист, вона виходила на вулицю і їхала містом, віддаляючись від бібліотеки на якомога більшу відстань. Про всяк випадок. Вислів *«про всяк випадок»* став для Кріс безумовною мантрою. Вона проживала життя, сповнене постійної напруги, утім, як вона собі часто нагадувала, без цієї напруги вона б узагалі не проживала жодного життя.

Як добре було б так не ризикувати, але ж грошей до кінця життя не вистачить. Зазвичай вона знаходила собі роботу в якомусь сімейному бізнесі, переважно там, де особисту інформацію треба записувати від руки, але таких заробітків вистачало хіба що на основні потреби – харчування та оренду житла. Для дорожчих речей, як-от підроблені посвідки особи, лабораторне приладдя чи хімічні речовини, якими вона запасалась, у її житті місця не було.

Отже, вона була малодоступною в Інтернеті, час від часу знаходячи випадкових клієнтів та щосили намагаючись не привертати своєю працею уваги тих, хто прагнув, аби вона припинила своє існування.

Останні два дні перевірки поштової скриньки були безрезультатними, тож вона зраділа, побачивши, що на неї чекає лист – раділа майже дві десятих секунди, поки не впізнала зворотну адресу:

l.carston.463@dpt11a.net

Отак просто у скриньці – його справжня адреса, яку легко відстежити навіть його колишнім роботодавцям. Попри те, що волосся на потилиці ставало дибки, а кров кипіла від адреналіну, який горлав у венах: «Біжи, біжи, біжи», частина її роззявляла рота від подиву через таку нахабність. Її завжди вражала дивовижна безпечність цих людей.

«Ще не час їм бути тут», – міркувала вона попри паніку, а очі вже прочисували бібліотеку в пошуку чоловіків, які мають заширокі для їхніх темних костюмів плечі, солдатські зачіски, – будь-кого, хто наближається до її місця. Крізь дзеркальне вікно вона бачила своє авто – здавалося, його ніхто не чіпав, але ж вона не надто приглядала за ним, хіба ні?

Отже, вони знову її знайшли. Але ж вони не мали змоги дізнатись, де вона захоче перевірити свою пошту. Вона обирала місце достеменно випадково.

Лише зараз у маленькому сірому кабінеті спрацювала «тривога», і, мабуть, заворушилися кілька офіцерів, можливо, навіть увімкнули миготливі червоні вогні на сирені. Звісно, відстеження цієї IP адреси стане пріоритетним. Незабаром усі органи мобілізують. Але навіть якщо вони використають гвинтокрили – а в них така можливість є – у неї ще є кілька хвилин. Їх вистачить, аби прочитати, чого хоче Карстен.

У темі листа зазначено: «Утомилася тікати?» Падлюка!

Вона клацнула «відкрити». Лист недовгий.

Політика змінилась. Ми потребуємо тебе. Чи зарадить неофіційне вибачення? Зустрінемось? Я не просив би, але на кону життя. Багато, багато життів.

Карстен їй завжди подобався. Він видавався людянішим за решту темних костюмів на службі у відділі. Дехто – особливо хлопці в

уніформі – були страшенно жаскими. Однак, мабуть, така думка є лицемірною, зважаючи на те, у якій роботі її було задіяно.

Тож, певна річ, зв'язковим зробили саме Карстена. Вони знали про її самотність і страх, тому й послали давнього друга, щоб вона почувалася спокійніше.

Керуючись здоровим глуздом, вона, мабуть, без сторонньої допомоги розгадала б цю хитрість, утім те, що про такий самий крок вона нещодавно прочитала в одній із поцуплених книжок, їй не завадило.

Вона дозволила собі один глибокий вдих і тридцять секунд зосередженого розмірковування, сфокусувавшись на своєму наступному вчинкові – вибратися з цієї бібліотеки, з цього міста, штату якнайшвидше – і на тому, чи достатньо цього для безпеки. Чи безпечна її поточна подоба, чи вже час знову переїжджати?

Утім, ця зосередженість розвіялася через підступний задум пропозиції Карстена.

А що, як...

А що, як це дійсно спосіб зробити так, аби вони відчепилися від неї? А що, як те, що все видається їй пасткою, є наслідком її параної та надміру прочитаних шпигунських романів?

А можливо, якщо завдання достатньо важливе, вони натомість повернуть їй її життя?

Навряд.

Утім, удавати, що імейл від Карстена вона не помітила, безглуздо.

Вона відповіла так, щоб дати їм надію, що вона згодна, утім лише дещо окресливши план.

Я втомилася від багатьох речей, Карстене. Там, де ми вперше зустрілись тиждень тому, по обіді. Якщо побачу когось із тобою, піду геть, тощо, тощо, тощо. Упевнена, ти знаєш місце. Не утни дурниць.

Вона в одну мить скочила на ноги й рушила легким кроком, що відкарбувала до досконалості попри короткі ноги, тому він здавався природнішим, ніж був насправді. Вона лічила секунди, подумки оцінюючи, скільки часу знадобиться гвинтокрилу, аби подолати відстань від Вашингтона до місця її розташування. Певна річ, вони могли попередити місцевих, але зазвичай це не в їхньому стилі.

Зовсім не в їхньому традиційному стилі, однак... вона мала безпідставне, але гнітючо-неприємне відчуття, що, можливо, їм набрид їхній звичний стиль. Він не дав очікуваних результатів, а ці люди не з терплячих. Вони звикли отримувати бажане саме тоді, коли цього потребують. А на її смерть вони чекали вже три роки.

Певна річ, цей лист свідчив про зміну політики. У разі, якщо це пастка.

А вона мала припустити, що так воно й є. Така точка зору, такий спосіб відмежуватися від світу – ось завдяки чому вона досі дихає. Утім, дешифрація її мозку все-таки вже почала сподіватись.

Вона грала на невисокі ставки й усвідомлювала це. Лише на одне життя. Лише її власне життя.

І це життя, яке вона зберегла попри такі непереборні перешкоди, було лише одним і нічим іншим: життям. Найменшою з основних людських потреб. Одне серце, що б'ється, одні легені, що розширюються та скорочуються.

Вона, звісно, жива, і виживати їй було важко, але протягом найтемніших своїх ночей вона іноді питала себе, за що саме вона бореться. Чи якість життя, яким вона живе, варта зусиль? Чи не *спокійніше* було б заплющити очі й більше ніколи не розплющувати? Чи порожня чорна безвість не була б приємнішою за невгамовний жах та невпинні зусилля?

Лише одне стояло на заваді до ствердної відповіді та прийняття безболісного й мирного відходу з-поміж безлічі доступних їй – занадто розвинений змагальний драйв. Він добре допомагав їй у медичному коледжі, і зараз завдяки йому вона ще дихала. Вона не дозволить їм перемогти. Вона нізащо не дозволить їм у такий легкий

спосіб розв'язати їхню проблему. Мабуть, врешті-решт, вони таки дістануться до неї, але вона змусить їх гарненько повпрівати, хай їм родимець, і вони ще шкодуватимуть про це.

Вона вже в авто за шість кварталів від найближчого виїзду на магістраль. Її коротке чорне волосся прикривала темна бейсболка, на обличчі – чоловічі сонцезахисні окуляри з широкою оправою, а її струнку постать маскував мішкуватий светр. Для сторонньої людини вона дуже скидається на хлопчика-підлітка. Люди, які прагнули її смерті, уже трохи знекровились, і, згадавши про це, вона раптом усміхнулася. Їй тепер на диво легко вбивати людей, надзвичайно приємно. Вона стала кровожерливою за іронією долі, зважаючи на все. Вона протягом шести років перебувала під їхньою опікою, і за весь цей час вони анітрохи не наблизилися до того, щоб її зламати, щоб перетворити на людину, яка насолоджуватиметься своєю працею. Але три роки втечі від них чимало змінили.

Вона знала, що насолоджуватиметься, убиваючи невинного. Вона знала, що не позбавилася скрути й не позбавиться ніколи. Дехто у її сфері діяльності – у колишній сфері – були справжнісінькими психами, і їй подобалося думати, що саме через це її однолітки не були настільки успішними, як вона. Вони мали неправильну мотивацію. Ненависть наділила її силами виконувати те, що вона робить, якнайкраще.

За теперішніх обставин її життя убивство було пов'язане з перемогою. Не в цілій війні, а лише в одному бою, утім кожен із них все-таки був перемогою. Чиєсь серце припиняло битися, а її – продовжувало. Хтось прийде по неї, але замість жертви натрапить на хижака. На коричневого павука-відлюдника, невидимого за її легкою осінньою павутинкою.

Ось що вони примусили її робити. Цікаво, чи пишалися вони своїми досягненнями, чи лише шкодували, що й досі не натрапили на неї.

Відїхавши на кілька миль від межі між штатами, вона стала почуватися краще. У неї авто популярної марки, тисячі абсолютно

таких самих перебувають поряд на автобані просто зараз, а вкрадені номери вона замінить, щойно дістанеться безпечного місця, щоб спинитися. Не існувало нічого, що б прив'язувало її до міста, яке вона щойно полишила. Проминувши два виїзди, вона звернула на третій. Якщо їм заманеться заблокувати трасу, вони й гадки не матимуть, де блокувати. Вона досі у схованці. Досі у безпеці, поки що.

Певна річ, про те, щоб повернутися прямо додому, наразі навіть не йшлося. Вона змарнувала шість годин, кружляючи трасами та асфальтованими дорогами й постійно перевіряючи, чи не стежить хтось за нею, перш ніж потрапила додому. На час, коли вона нарешті дісталася свого маленького орендованого будиночка, архітектурного еквівалента старої чортопхайки, вона вже була напівсонна. Вона розмірковувала, чи варто зварити кави, зважуючи переваги кофеїну над однією додатковою дією, але вирішила дотягти на залишках власного енергетичного заряду.

Вона затягнула своє тіло угору двома розваленими ґанковими сходишками, машинально оминаючи прогниле місце ліворуч на першій дошці, і відімкнула подвійний засув на сталевих броньованих дверях, які поставила у перший тиждень мешкання у цім будинку. Стіни – дерев'яний каркас, висохле дерево, фанера та вінілова обшивка – не забезпечували такий самий рівень захисту, утім, за статистикою, чужинці найперше вдиралися крізь двері. Засуви на вікнах теж не були непереборною перешкодою, утім вони змушували випадкового злодія – домушника – шукати легшу здобич. Перш ніж повернути руків'я, вона подзвонила у дзвінок. Три швидких поштовхи, що сторонньому видалися б одним суцільним натисканням. Звук Вестмінстерського дзиґаря лише трішки приглушувався тонкими стінами. Вона швидко переступила поріг, про всяк випадок затамувавши подих. Не почувши тихого хрускоту розбитого скла, вона видихнула, зачиняючи за собою двері.

Систему охорони будинку вона створила самотужки. Професіонали, котрих вона попервах вивчала, мали власні методи.

Але ні в кого з них не було її особливих умінь. Як і в письменників, авторів безлічі романів, якими вона наразі послуговувалась як неправдоподібними посібниками. Решту того, що їй потрібно було знати, легко було виловити на *YouTube*. Нові запчастини до пральної машини, мікропроцесорний прилад управління вона замовила онлайн, придбала новий дзвінок на двері, кілька допоміжних приладів – і вона змайструвала надійну пастку.

Замкнувши за собою засуви, вона ляснула по найближчому до дверей вимикачеві, щоб засвітити світло. Крім цього, на панелі розташовувались іще два вимикачі. Той, що посередині, – бутафорський. Третій, найдалший від дверей, підключений до того ж дроту низької напруги, що й дзвінок у двері. Достоту як цей прилад і двері, панель з вимикачами була новішою на десятки років, ніж решта всього у маленькій вітальні, яка правила водночас за житлове приміщення, їдальню та кухню укупі.

Усе мало такий вигляд, як вона залишила: мінімальна кількість дешевих меблів – нічого завеликого, за чим могла б сховатися доросла людина: порожня стійка та стільниця – ані оздоблення, ані витворів мистецтва. Стерильно. Вона помічала, що навіть з гірчично-авокадовими стінами та стелею кольору попкорну помешкання скидалося на лабораторію.

Можливо, така аналогія виникала через запах. Кімната була такою ретельно вичищеною, що злодій, мабуть, приписав би сморід хімічним засобам для чищення, що їх застосовують у крамниці з обслуговування басейнів. Звісно, якби проник усередину, не запустивши влаштовану нею систему безпеки. А якби зачепив її, то не мав би багато часу розглядати деталі в кімнаті. Решта квартири – маленька спальня та ванна кімната, що вишикувались біля дальньої стіни якраз навпроти вхідних дверей, – нічого, що стало б їй на заваді. Вона, не зупиняючись, вимкнула світло.

Прямуючи до спальні, спотикнулась, ідучи сновидою через утому. Крізь міні-жалюзі у кімнату просочувалося вдосталь світла – червоні неонові вогні із заправки на тому боці вулиці, тож вона не вмикала

світло. Спочатку вона спушила дві пір'яні подушки, що лежали на подвійному матраці, котрий займав більшу частину простору в кімнаті, відтворюючи силует, подібний до людського тіла. Потім запхала у наволочки пакети на блискавках, наповнені штучною кров'ю, призначеної для Хеллоуїна; зблизька кров не надто скидалася на справжню, але пакети на блискавці – то для злодія, який залізе крізь вікно, і, відсунувши жалюзі, вистрелить з вигідної позиції. У напівсвітлі неонових вогнів він не зможе відрізнити її від справжньої. Потім – голова, для якої вона використовувала маску, теж придбану на розпродажу після Хеллоуїна, пародію на якогось політика-невдачу, яка, утім, мала досить натуральний колір обличчя. Вона напхала її непотребом приблизно до розміру власної голови й нашила, куди треба, перуку брюнетки. Найголовніше – тоненький дріт, протягнений між матрацом та пружинною сіткою ліжка, і схований у нейлонових стрічках. Такий самий дріт прошивав подушку, на якій лежала голова. Вона розстелила простирadlo, потім ковдру, надала постілі потрібної форми, а потім замкнула рвані краї обох дротів, злегка з'єднавши їх. Варто їй лише ворухнути голову або тіло трохи сповзе з подушок, дроти тихенько роз'єднаються. Відступивши, вона ще раз окинула імітацію напівзаплющеним оком. Не найліпший з її витворів, але *справді* скидалося на те, що у ліжку хтось спить. Навіть якщо злочинець не повірив би, що то Кріс, йому все одно довелось б знешкоджувати спляче тіло, перш ніж піти далі на її пошуки.

Надто втомившись, щоб надягати піжаму, вона просто звільнилася від джинсів. Досить. Схопивши четверту подушку, вона витягла з-під ліжка спальний мішок; сьогодні вони здавалися громіздкими й важкими, ніж зазвичай. Вона зтягла їх до невеличкої ванної кімнати й кинула у ванну.

Обличчя сьогодні не вмиватиме, лише зуби почистить. Пістолет і протигаз вона ховала під рукомийником, під стосом рушників. Натягнувши протигаз на голову, вона зтягнула мотузки, потім затулила долонею фільтр і вдихнула крізь клапан вдиху, щоб

перевірити ущільнюючі кільця. Маска прекрасно присмокталась до її обличчя. Так вона робила щодня й ніколи не дозволяла собі через розслабленість чи виснаження забути про заходи безпеки. Вона поклала пістолет у вмонтовану в стіну мильницю, щоб лежав наповхвваті над ванною. Їй не подобались пістолети – вона непогано стріляла, порівняно з цивільними, але не на рівні професіоналів. Тому їй потрібно підстрахуватись: колись її вороги розкриють її систему безпеки, тож ті, хто прийде по неї, теж муситимуть вдягати протигази.

Відверто кажучи, вона дивувалась, що її клоунада рятувала її вже стільки часу.

Запхавши під шлейки бюстгальтера закритий балончик з хімічним абсорбентом, вона, шарпаючи, зробила два кроки в бік спальні. Схилилась біля вентиляційного крана з правого боку ліжка, на якому вона ніколи не спала. Решітка на ньому, мабуть, не була такою запиленою, як мала би бути, болти нагорі решітки були вкручені лише наполовину, а нижніх взагалі не було, але вона була впевнена, що, якщо хтось спостерігатиме з вікна, він не помітить цієї дрібниці, тим паче не збагне, чому все так; Шерлок Холмс – чи не єдина людина, яка, і вона в тому була певна, не замахнеться на її життя.

Відкрутивши верхні болти, вона зняла решітку. Якби хтось зазирнув у вентиляцію, йому на очі враз потрапили б дві речі: по-перше, дно вентиляції закрите, отже, вона більше не працювала. По-друге, що великій білій цеберці та акумуляторній батареї, мабуть, там не місце. Вона зняла кришку з цеберки і враз відчула той самий сморід, який сповнював вітальню і який вона вже ледве помічала.

Потягнувшись у пільмі за цеберку, вона видобула спочатку невеличкий нововинайдений пристрій із котушкою, металевими спицями й тонкими дротами, а потім скляну ампулу завбільшки з палець і гумову рукавичку для прибирання. Вона поставила електромагнітну котушку, яку витягла з викинутої пральної машини, наполовину занутивши спиці у безбарвну рідину в цеберці. Двічі моргнула, намагаючись не засинати: то була делікатна частина

завдання. Одягнувши гумову рукавичку на правницю, вона витягла з бюстгальтера балончик і тримала його наготові в лівій руці. Рукою у рукавиці вона обережно вставила ампулу в борозни, які саме з цією метою зробила на металевих спицях. Ампула лежала, ледь вкрита кислотою, з білим порошком усередині – він ні з чим не реагував і був нешкідливий. Утім, якщо струм, який проходив по дротах, що лежали на ліжку, хтось перебіє, імпульс різко відкриє електромагнітну котушку, і скло розіб'ється. Білий порошок обернеться на газ, який не є ані інертним, ані нешкідливим.

По суті, ті ж самі дії вона виконувала й у вітальні, тільки сітка дротів там була простішою. Ця пастка діяла лише поки вона спала.

Поклавши назад рукавичку й кришку вентиляції, з відчуттям, яке недостатньо сповнювало енергією, щоб називатись полегшенням, вона знову заховалась у ванній. Двері, як і вентиляція, можливо, могли б насторожити когось такого ж пильного, як містер Холмс, – м'який гумовий ущільнювач уздовж країв, безперечно, був нестандартним. Вони, звісно, повністю не захистили б ванну кімнату від спальні, але подарували б їй трохи часу. Вона майже впала у ванну, намагаючись потрапити на пухкий спальний мішок. Їй знадобилось трохи часу, щоб призвичаїтись до спання у протигазі, але зараз вона про це навіть не згадувала, вдячно заплющуючи очі.

Вона заповзла у пухово-нейлоновий кокон, скручуючись, допоки цупкий квадратний *iPad* не вмовстився на її талії. Він був підключений у подовжувач, що живився від електропроводки у вітальні. Якщо у струмі там почнуться перебої, мобільний завібрує. Вона з досвіду знає, що цього досить, аби її розбудити, навіть коли вона настільки втомлена, як сьогодні. Як знала й те, що спроможна розпечатати й розкрити балончик, що й досі тримала у лівій руці, притиснувши до грудей, як дитина м'яке ведмежа, і вставити його у протигаз менш ніж за три секунди попри те, що напівсонна, а навколо темінь, із затамованим подихом. Вона багато разів тренувалася і набила руку під час трьох надзвичайних випадків, що були аж ніяк не тренуванням. Вона вижила. Її система спрацювала.

Вона почувалася виснаженою, і їй слід було дати скрутам цього дня плести по інерції, допоки вона не знепритомніє. Однак *було присутнє* жахливе відчуття, немов фантомний біль, не пов'язаний із жодним місцем у тілі, – вони знову її знайшли. Її не вдовольняла відповідь електронною поштою. Вона склала план надто гарячково, щоб бути у нім упевненою. І він вимагав від неї швидших дій, ніж вона хотіла б.

Вона знала, що теоретично, якщо стрімголов бігти просто на озброєну людину, можна заскочити її зненацька. Політ завжди був її улюбленим ходом, але цього разу вона не бачила альтернативи. Можливо, завтра, після того як її знесилений мозок перезавантажиться.

Обплетена своєю павутиною, вона заснула.

Розділ 2

Чекаючи на появу Карстена, вона згадувала інші випадки, коли відділ прагнув її вбити.

Барнабі – доктор Джозеф Барнабі, її наставник, останній її друг, – підготував її до першого замаху. Утім, навіть попри всю його завбачливість, планування та глибоко вкорінену параною, лише завдяки сліпій удачі, що втілилася в одну зайву чашку кави, її життя було врятовано.

Спала вона кепсько. Вона вже пропрацювала з Барнабі на той час більше шести років, і десь посередині цього проміжку він розповів їй про свої підозри. Спочатку вона не хотіла вірити, що він, можливо, має рацію. Вони ж просто виконували свою роботу, як їм наказано, і виконували її добре. *Ти не маєш ставитись до цього, як до довготермінової праці,* – наполягав він, хоча й пропрацював в одному й тому ж підрозділі сімнадцять років. – *Такі люди, як ми, люди, яким доводиться знати те, що інші не хочуть, щоб ми знали, з часом стають незручними. І для цього треба, щоб ти не схибилася. Ти можеш бути цілком надійною людиною. Це вони – ті, на кого не можна надіятись.*

Отак і працюй на добрих хлопців!

Коли його підозри стали конкретнішими, він почав складати план, частиною якого були фізичні тренування. Барнабі був великим прихильником підготовки, і не можна стверджувати, що, зрештою, йому це не стало у пригоді.

Стрес почав посилюватись протягом останніх місяців, із наближенням дня виходу, тож не дивина, що вона погано спала. Саме того квітневого дня їй трапилося випити дві філіжанки кави замість звичної однієї, щоб її мозок запрацював. Додайте цю додаткову чашку в менший за середній сечовий міхур у меншому за середнє тіло – і отримаєте, зрештою, медика, що біжить до горщика, от і вона дуже поспішала вибігти з-за робочого столу. І поки її не

було, смертельний газ почав проникати крізь вентиляцію в лабораторію. А Барнабі стояв саме там, де й мав бути.

Його крики стали для неї його передсмертним дарунком, його останнім попередженням.

Вони обоє були переконані, що коли по них завдаватимуть удару, це не трапиться у лабораторії. Забагато клопоту. Зазвичай через трупи дехто насуплював брови, тож метикуваті вбивці намагалися залишати такі докази якомога далі від себе. Вони не завдавали удару, коли жертва перебувала в їхній вітальні. Але їй слід було знати, що ніколи не можна недооцінювати нахабство тих людей, котрі прагнуть її смерті. Закон їх не бентежить. Вони занадто затишно почуваються з тими людьми, які ці закони пишуть. А ще їй би слід було шанобливо ставитись до сили щирої дурості, якою розумну людину захоплюють цілком зненацька.

Наступні три випадки були більш прямолінійними. Професійні наймані вбивці працювали поодиноці, на її думку. Поки що тільки чоловіки, хоча в майбутньому завжди може трапитись і якась жінка. Один хотів її застрелити, інший – заколоти, а третій – пробити їй мозок ломом. І жодна з цих спроб не зазнала успіху, бо всі напади прийняла на себе подушка. А тому її супротивники померли.

Невидимий, але дуже їдкий газ нечутно заповняв маленьку кімнатку – за дві з половиною секунди, відколи дроти від'єднались. Після цього життя у найманого вбивці тривало приблизно п'ять секунд, залежно від його зросту та ваги. І то були неприємні п'ять секунд.

Суміш у її ванні була іншою, ніж вони використали, убиваючи Барнабі, але дуже подібною. Це був найпростіший спосіб убити когось швидко й безболісно з-поміж тих, які були їй відомі. До того ж то був відновлюваний ресурс, на відміну від решти її зброї. Єдине, що їй було потрібно, – це добрий запас персиків та крамниця з обслуговування басейнів. Нічого з того, що має обмежений доступ чи навіть поштову адресу, – нічого, що її переслідувачі могли б відстежити.

Вона справді розлютилася через те, що вони знову її знайшли.

Вона лютувала, відколи прокинулася учора, і з плином часу сердилася ще більше, ніж тоді, коли готувалася до цього.

Вона змусила себе подрімати, а потім усю наступну ніч мчала за кермом у першій-ліпшій машині, яку орендувала за погано підробленою посвідкою особи на ім'я Тайлор Голдінг та нещодавно отриманою кредиткою на це ж ім'я. Сьогодні рано-вранці вона приїхала до міста, у якому найменше б хотіла бути, і через це її лють досягла наступного рівня. Повернувши авто у «Герц» поблизу Національного аеропорту Рональда Рейгана, вона перетнула вулицю, діставшись до іншої фірми, і там винайняла інше авто з номерами округу Колумбія.

Півроку тому вона зробила б усе інакше. Забрала б свої пожитки з маленького орендованого будиночка, продала б своє тодішнє авто на «Крейгслісті», купила б нове за готівку в когось, хто нічого не реєструє, а потім кілька днів би їхала, допоки не дісталась би якогось містечка середніх розмірів, яке видалося б слушним. І там розпочала би процес виживання спочатку. Однак зараз у ній жевріла та дурна надія, що Карстен каже правду. Млява надія. Проте сама по собі вона була б слабенькою мотивацією. Було щось іще: слабка, але дратівлива тривога, що вона знехтувала відповідальністю.

Барнабі рятував їй життя. Знову й знову. Щоразу вона виживала після чергового замаху завдяки тому, що він її застеріг, навчив, підготував.

Якщо Карстен брехав їй – а на 97 відсотків вона була переконана в цьому, – влаштовуючи засідку, тоді всі його слова – неправда.

У тому числі те, що вона їм потрібна. А якщо вона не потрібна, то вони знайшли для цієї роботи когось, хто настільки ж здібний, як і вона.

Можливо, вони вже давно знайшли їй заміну, можливо, повбивали всю групу працівників через усе, що вона знала, але вона в тім сумнівалася. Відділ мав гроші та доступ до всього, але одного йому завжди бракувало – персоналу. Знайти, зростити й навчити цінного

кадра, як вона чи Барнабі, – вимагало часу. Людей із такими здібностями не виростиш у пробірці.

У неї був Барнабі, щоб її врятувати. А хто врятує дурне дитя, яке вони завербували після неї? Новачок буде надзвичайним, як і вона була, але вона чи він будуть сліпі перед найістотнішою складовою праці. Забудь про *службу своїй країні*, забудь про *спасіння невинних життів*, забудь *приладдя за останнім словом техніки та інноваційну науку* й про *необмежений бюджет*. Забудь про семизначну зарплатню. А як щодо просто не бути вбитим? Безсумнівно, людина, яка зараз обіймає її колишню посаду, гадки не мала, що її виживання під загрозою.

Як би їй хотілося застерегти ту людину! Навіть попри те, що вона не мала стільки часу, скільки Барнабі присвятив їй, допомагаючи. Навіть якщо це була б просто розмова: *Отак вони винагороджують таких, як ми. Будь готовим.*

Але такого варіанта не було.

Вона витратила цілий ранок на приготування. Вона зареєструвалась у «Брейскотт», маленькому бутік-готелі, під ім'ям Кейсі Вілсон. Ця посвідка особи не була переконливішою за Тейлор Голдінг, але в мить, коли вона реєструвалась, дзеленчало дві телефонні лінії, тому зайнята реєстраторка не надто придивлялася. У них є вільні кімнати так рано, але Кейсі доведеться сплатити за додатковий день, адже реєстрація заїзду не починається до третьої години. Кейсі, не заперечуючи, погодилась на умову. Реєстраторці наче полегшало. Вона усміхнулась Кейсі, уперше по-справжньому на неї подивившись. Кейсі опанувала тремтіння. Байдуже, чи запам'ятала та її обличчя. Кейсі змусить себе запам'ятати у наступні півгодини.

Кейсі використовувала імена, якими називалися і чоловіки, і жінки. Цю стратегію вона ретельно вивчила у течках зі справами, якими Барнабі її годував, – так зазвичай вчиняли справжні шпигуни, поза тим, це ж саме підказує здоровий глузд, до того ж письменники, які пишуть художні твори, також добре цього

навчились. Логіка в тому, що коли шукатимуть у цьому готелі жінку, то почнуть із суто жіночих імен у журналі реєстрації, штибу Дженіфер чи Кейті. Їм знадобиться перевірити все ще раз, щоб переглянути всіх Кейсі, Террі чи Дрю. Хай скільки часу вона виграє – для неї добре. Одна запасна хвилина, можливо, врятує їй життя.

Кейсі похитала головою наполегливому носієві, який підступився до неї, пропонуючи свої послуги, і покотила свою єдину валізку за собою до ліфта. Вона відвернулася від камери на панелі керування. Щойно зайшовши в кімнату, вона добула з валізи кейс і чорну сумку з короткими ручками на блискавці. Окрім цих двох речей у її валізі нічого не було.

Вона зняла яскраву фланелеву куртку, через яку її светр та рівні чорні штани мали діловий вигляд, і повісила на гачок. Светр був сколотий на спині та облягав її фігуру. Вона прибрала шпильки, щоб він вільно звисав на ній, завдяки чому вона обернулася на нижчу й, можливо, молодшу людину. Вона стерла помаду й майже всю косметику з очей, потім поглянула, що вийшло, у велике люстро над туалетним столиком. Молодша та вразливіша; а мішкуватий светр натякав, що вона в ньому ховається. Їй здалося, що цього досить.

Якби вона знала, що зустрінеться з готельним менеджером-жінкою, вона б розіграла все трохи інакше, можливо, домалювала б підроблених синців чорними та синіми тінями для очей, але на картці на стійці зазначалось ім'я Вільям Грін, тому вона вирішила, що не слід зайве марнувати час.

План був недосконалим, і це її бентежило. Вона хотіла б мати в запасі ще тиждень, щоб розглянути всі ймовірні негативні наслідки. Але це був найліпший варіант, що відповідав часові, який вона мала. Мабуть, план був надто складним, але зараз уже запізно про це розмірковувати.

Вона, зателефонувавши на рецепцію, попросила покликати пана Гріна. Їх швидко з'єднали.

– Говорить Вільям Грін, чим можу Вам допомогти?

Голос лунав привітно й надміру лагідно. У її уяві враз постав коротун з густими вусами, так, неодмінно з вусами.

– Ммм, так, сподіваюсь, я Вас не потурбувала...

– Ні, звісно, ні, пані Вілсон. Я тут, щоб прислужитися Вам з будь-якого питання.

– Мені й справді потрібна допомога, але, мабуть, моє прохання видаватиметься Вам дивним... Важко пояснити.

– Не турбуйтеся, міс, я певний, що допоможу Вам, – його голос пролунав надто впевнено. Їй стало цікаво, які дивні прохання йому вже випадало виконувати.

– О Боже, – мовила вона ніяково. – Можливо, простіше особисто?

– Певно що, пані Вілсон. На щастя, я звільнюсь за п'ятнадцять хвилин. Мій кабінет на першому поверсі, просто за рецепцією. Чи Вам зручно?

Схвильовано та з полегшенням вона відповіла: «Так, я *така* Вам вдячна!»

Поставивши сумки у вбиральню, вона відрахувала акуратно стільки купюр, скільки їй знадобиться, зі схованки у великому кейсі. Опустивши гроші в кишені, вона чекала ще тринадцять хвилин. А потім пішла сходами, щоб уникнути камер у ліфті. Пан Грін провів її у свій кабінет без вікон, а їй стало чудно, що уявний образ виявився не дуже далеким від правди. Вусів немає – жодного натяку на волосся, окрім хіба що сивих, ледве помітних брів, – утім, у всьому іншому дуже куценький. Прикидатися зляканою було неважко, і десь посередині своєї розповіді про колишнього бойфренда, котрий її бив, а потім утік із фамільними коштовностями, вона відчула, що зачепила його. Він дуже по-чоловічому нашорошився, немов хотів люто вилаяти всіх тварюк, що піднімають руки на тендітних жінок, але здебільшого поведився спокійно, хіба що кілька разів запевнив словами штибу «*Ш-ш-ш, ми добре про Вас подбаємо*». Мабуть, він би поміг їй і без щедрих чайових, які вона йому дала, але гроші не зашкодять. Він пообіцяв, що розповість лише персоналу готелю, і це було частиною її плану, тож вона щиро йому подякувала. Побажавши

їй гараздів, він запропонував викликати поліцію, якщо та чимось зарадить. Кейсі сумно зізналась, якими недієвими виявилися поліція та обмежувальні ордери для неї в минулому. Вона сказала, що змогла б упоратися з усім сама, якщо такий сильний та кремезний чоловік, як пан Грін, їй допомагатиме. Йому лестило це, тож він поквапився виконувати прохання.

Вона неодноразово розігрувала цю карту. Барнабі першим запропонував такий варіант, коли їхній план утечі вже перебував на стадії остаточного шліфування. Спочатку вона заперечувала таку ідею, якимось таємничо образившись, але Барнабі завжди був людиною практичною, тож йому вдалося її переконати. Вона була маленька та жіночна; у очах багатьох людей через це вона завжди видавалася аутсайдером. То чому б не використати таке припущення собі на користь? Розігравати жертву, щоб нею не бути.

Повернувшись у номер, Кейсі перевдяглася у речі, що лежали в кейсі, помінявши светр на вузьку чорну футболку з V-подібним вирізом і товстим чорним паском з плетеним шкіряним оздобленням. Усе, що вона познімала, мало знову опинитися в кейсі, бо вона залишить валізу й не повернеться більше у цей готель.

Вона вже озброїлась; вона ніколи не виходила, не вживши застережних заходів. Але зараз їй довелося вдатись до підвищеної бойової готовності у своєму особистому захисті, буквально озброївшись до зубів, – чи то пак, до зуба; вона поставила штучну коронку, сповнену речовини, що не була настільки болісною, як ціанід, але була не менш смертельною. Вона не дарма скористалась цим старим, як світ, трюком: він дієвий. Часом останнє, що доводилося робити, – виривати себе з рук своїх ворогів.

На плечових ременях великої чорної спортивної сумки, посередині, було дві декоративні фігури. У сумці в обшитих коробочках лежали її особливі коштовності.

Кожна з них була неповторна й незамінна. Вона більше ніколи не матиме змоги дістати такі знаряддя-оздоби, тому дуже дбайливо ставилась до цих.

Три прикраси – одна з рожевого золота, друга – із жовтого золота, а третя – срібна. На всіх були маленькі шипи, заховані під хитромудрими засувами, що оберталися. Колір металу свідчив про те, якою речовиною вкритий шип. Дуже прямолінійно, просто дуже очікувано від неї.

Далі – сережки, з якими вона завжди була дбайливою та обережною. Вона б не ризикнула носити їх протягом цього етапу мандрівки; чекатиме, поки не наблизиться до своєї цілі. Коли вона в них, то мала повертати голову дуже обережно. Вони скидались на звичайні скляні кульки, але з такого тонесенького скла, що навіть висока нота спроможна його розбити, надто тому, що на маленькі сфери вже діяв тиск зсередини. Якщо хтось схопить її за шию чи за руку, кульки розіб'ються, тихо луснувши. Вона затамує подих – адже їй легко вдається не дихати протягом хвилини й п'ятнадцяти секунд – і, якщо, можливо, заплющить очі. А нападник і гадки не матиме, що саме це потрібно зробити. Її шию обрамлював великий срібний медальйон для фото.

Дуже прикметний, він привертав увагу тих, хто знає, хто вона насправді. У ньому не було нічого смертоносного, просто він відвертав увагу від справжньої небезпеки. Усередині було фото маленької дівчинки з пухким солом'яним волоссям. Повне ім'я дівчинки зазначалося на звороті фото; таке могла б носити мати чи тітка дівчинки. Утім, саме ця дівчинка була єдиною онукою Карстена. Хотілося б сподіватись, що якщо з Кейсі станеться непоправне, людина, яка знайде її тіло, виявиться справжнім копом, який, через неможливість упізнання, змушений буде розкопати цей доказ, а потім принесе її вбивство на поріг того, хто, по суті, його створив. Мабуть, це не надто зашкодило б Карстену, однак створило б йому незручності, а можливо, він навіть почувався б у небезпеці чи збентежився через те, що вона ще десь могла засвітити й якусь іншу інформацію.

Адже вона вдосталь знала про приховані катастрофи та цілком таємні жахіття, щоб створити Карстену набагато більше, ніж просто

неприємності. Одначе навіть зараз, через три роки після її першого смертного вироку, їй не затишно від думки про зраду чи навіть перспективу влаштувати справжню паніку. Неможливо передбачити ймовірні наслідки її викриттів чи кривди, якої вони завдадуть невинним людям. Тому вона вирішила змусити Карстена просто *гадати*, що вона утнула щось настільки нерозсудливе; можливо, від хвилювання в нього виникне аневризма. Просто красивий маленький медальйон, сповнений краплями відомщення, щоб зробити програв у грі більш відчутним.

Однак шнур, на якому тримався медальйон, *справді* був смертоносним. Він мав межу міцності на розрив, як авіаційний кабель, і ним можна було легко перекрити кисень людині. На ній немає застібки, він тримається на магніті; вона не хотіла, щоб проти неї використали її власну прикрасу як ласо. На дерев'яних вставках на плечових ременях у сумці розташовувались роз'єми, у які чудово входили краї мотузки. Коли шнур був на місці, дерев'яні вставки ставали ручками. Вона ставила не на свою фізичну силу, а радше на ефект несподіванки. Завдяки йому вона мала змогу підготуватись.

Усередині витончених візерунків на її чорному шкіряному паску було замасковано кілька заправлених шприців. Вона могла витягти їх поодиночі або запустити механізм, який випустить усі голки одночасно, якщо нападник надто близько притисне її до себе. І від поєднання цих хімічних сполук йому буде недобре.

У кишенях вона ховала скальпельні леза із заклеєними краями.

Стандартні ножі у черевиках – один висувається вперед, інший – назад.

У сумці – два балончики з написом «Перцевий спрей»: в одному дійсно був перцевий спрей, а інший – з рідиною, що набагато довше шкодить здоров'ю.

І гарна пляшечка з-під парфумів, яка бризкає газом, а не рідиною.

І тюбик у кишені, що скидався на гігієнічну помаду.

І ще кілька чудних іграшок, про всяк випадок. Плюс дрібнички, що вона їх придбала на випадок малоімовірного успіху. Яскраво-жовту пляшечку-пульверизатор у вигляді лимона, сірники, дорожній вогнегасник. І готівка, багацько. Вона засунула в сумку картку-ключ – вона не повернеться у цей готель, та якщо все складеться добре – повернеться дехто інший.

Вона мусила рухатися дуже обачно в таких обладунках, утім, вона добре натренувалася, аби йти впевненою ходою. Її заспокоювала думка, що коли б хтось змусив її рухатися не так обережно, гірше було б для нього.

Вона вийшла з готелю, кивнувши клерку, тримаючи в руці кейс, а чорну сумку через плече. Сівши в авто, вона поїхала у парк, розташований у центрі міста. Поставила машину у прилеглий до торговельного майданчика смузї й з північного боку зайшла в парк.

Вона в ньому непогано орієнтувалась. У південно-східному кутку парку була вбиральня, тож вона попрямувала саме туди. Як вона й сподівалась, опівдні у день шкільних занять вона порожня. Там вона знайшла рюкзак і ще деякі аксесуари. Перевдягнувшись, вона поклала вбрання, у якому прийшла, у кейс, а потім запхнула його та чорну сумку у місткий рюкзак. Коли вона вийшла із вбиральні, у ній не одразу можна було впізнати «її». Згорблена, у просторому плетеному светрі, вона попрямувала в південну частину парку, зосереджено намагаючись не хитати стегнами, що можуть її видати. І попри те, що, як видавалось, ніхто на неї не дивився, пам'ятала, що завжди розумніше поводитись, наче за тобою спостерігають. Що ближче був обід, то більше люду з'являлося в парку, та вона й це передбачила. Ніхто не зважав на молодого андрогіна,^[1] який несамовито клацав повідомлення на смартфоні, сидячи в тіні на лавці. Ніхто не підійшов достатньо близько, щоб помітити, що телефон вимкнено.

На іншому боці вулиці навпроти тінястого місця розташовувався улюблений заклад Карстена, де він полюбляв обідати. Вона

пропонувала зустрітися не в цьому місці. Та й прийшла за п'ять днів до зустрічі.

З-під чоловічих сонячних окулярів вона ретельно оглядала перехожих.

Можливо, не спрацює. Можливо, Карстен змінив звички. Зрештою, звички – річ небезпечна. Як і сподівання на безпеку. Вона перелопатила всі поради щодо перевдягань, які вичитала в романах та знала з досвіду, завжди звертаючи увагу на здоровий глузд. Не слід вдягати перуку платинової блондинки та високі підбори тільки через те, що ти низенька брюнетка. Не варто мислити *протилежностями*; мислити слід так, щоб не кидатися в очі. Поміркуй, що привертає увагу: блондинки та високі чоботи, отже уникай їх. Грай на своїх сильних сторонах. Часом завдяки тому, що, на твою думку, позбавляє тебе привабливості, ти врятуєш собі життя.

Коли жила нормальним життям, вона зневажала перевдягання у хлопчика. А тепер так перевдягалась. Коли вдягнути мішкуватий светр та добре виношені джинси, що на кілька розмірів більші, погляд, що шукає *жінку*, може ковзнути саме по *хлопчиківі*. Похлопчачому коротке волосся легко ховалося під бейсболку, а багат шарові шкарпетки у завеликих кросівках «Рібок» надавали їй того милощценяткового вигляду, що притаманний пересічному підлітку. Звісно, якби хтось глянув на її обличчя, помітив би певні розбіжності. Але хто ж придивлятиметься? Парк сповнювався людьми будь-якого віку та статі. Вона не вирізнялася з натовпу, і ніхто з мисливців на неї не сподівається, що вона в парку. Вона не поверталася до Вашингтона, відколи відділ уперше схотів її вбити. Не її сильна сторона – залишати свою павутину, виходячи на полювання. Але принаймні вона заздалегідь усе обміркувала. Її буденні справи здебільшого вимагали від неї лише децицію її уваги та розуму. А решта її інтелекту завжди працювала, облічуючи ймовірності, уявляючи сценарії. Завдяки цьому вона зараз почувалася впевнено, працюючи за створеною подумки мапою, яку креслила кілька місяців.

Карстен звичок не змінив. Рівно о 12:15 він сів за металевий столик у бістро навпроти своєї кав'ярні. Він обрав стіл у кутку, щоб його повністю закривала тінь від парасолі, як вона й передбачала. Колись Карстен був рудим. Зараз небагато волосся на ньому лишилося, а от колір обличчя – той самий.

Офіціантка помахала йому, кивнувши на блокнот у руці, а потім зайшла всередину. Отже, він замовляв те, що й зазвичай. Ще одна звичка, що здатна убити. Якби Кейсі захотіла вбити Карстена, вона зробила б це, а він навіть не здогадався б, що вона приходила.

Підвівшись, вона запхнула телефон у кишеню і начепила рюкзак на плече.

Пішохідна доріжка проходила повз пагорб та дерева. Карстен не міг її там побачити. Настав час для іншого вбрання. Вона змінила образ. Зняла капелюха. Зняла светр, який вдягала на футболку. Затягнувши пасок, підкотила штанини джинсів так, що вони почали скидатися на хлопчачі, перешиті для дівчат. Кросівки змінили спортивні балетки без застібок, які вона добула з наплічника. Вона перевдягалася побуденному, ніби їй просто спекотно, і лише трішки розстібнулась. Погода сприяла правдоподібності. Перехожі, мабуть, здивувалися б, побачивши під чоловічим убранням жінку, але вона сумнівалася, що хтось запам'ятає цей випадок. Сьогодні в парку було чимало людей, вбраних у значно екстремальнішому стилі. У Вашингтоні завжди за сонячної погоди виповзали всі неформали.

Чорна сумка знову опинилася на плечі. Ідучи, вона закинула рюкзак за дерево, поки ніхто не дивився в її бік. Якщо хтось його знайде – там немає нічого, без чого вона б не прожила. Цілком упевнена, що її ніхто не бачить, вона напнула перуку й нарешті, дуже обережно, начепила сережки.

Вона, звісно, могла б стежити за Карстеном у хлопчачому вбранні, але навіщо видавати всі секрети? Навіщо давати йому привід прив'язувати її до спостереження? Якби він навіть помітив хлопчика, то все пропало б. Їй, можливо, ще знадобиться перевдягатися у хлопчика, тож вона просто змарнувала б образ. Вона могла б

виграти трохи часу, одягнувши костюм із готелю, але, якби вона не змінила зовнішність, її вигляд, закарбований на записах камер спостереження у готелі, легко було зв'язати із зображеннями з приватних чи державних камер, які знімають її й зараз. Не жалкуючи часу на перевдягання, вона розривала стільки зв'язків, скільки могла; якщо хтось шукав хлопчика, чи ділову жінку, чи звичайного паркового відвідувача, у якого вона вбралася зараз, йому довелося б іти плутаними слідами. У жіночому вбранні було прохолодніше. Вона підставилась під легкий вітерець, щоб висохнув піт, що виступив під нейлоновим светром, а потім вийшла на вулицю.

Вона підійшла до нього ззаду, пройшовши тією ж стежиною, що й він кілька хвилин тому. Принесли його замовлення – курку з пармезаном – і він, як видавалось, цілком поринув у смакування нею. Та вона була переконана, що Карстен краще за неї знається на тому, як видаватись тим, ким не є. Вона впала на стілець навпроти нього без усіляких фанфар.

Коли він підвів очі, його рот був повний сендвіча.

Вона знала, що він чудовий актор. Тож вирішила, що він приховає справжні емоції, демонструючи ті, які забажає, перш ніж вона помітить емоції справжні. Він не здавався здивованим, тому вона вирішила, що заскочила його цілком зненацька. Якби він справді на неї чекав, то зіграв би так, ніби приголомшений її появою. Але цей непорушний погляд через стіл, трохи примружені очі, методичне жування свідчили про те, що так він опановує свій подив. У цьому вона певна майже на 80 відсотків.

Вона нічого не сказала. Лише перестріла його погляд, що не видавав жодних емоцій, поки він дожовував шмат сендвіча.

– Мабуть, було б надто просто зустрітись, як домовлено, – мовив він.

– Для твого снайпера, дійсно, надто просто, – ласкавим голосом вона промовила так само голосно, як і він.

Якби хтось підслуховував, подумав би, що це жарт. Але за двома іншими столиками голосно розмовляли й сміялись; а перехожі, що

проминали їх на тротуарі, слухали музику в навушниках. Усім було байдуже до її слів, окрім Карстена.

– Я ніколи такого не робив, Джуліано. Маєш про це знати. Тепер була її черга вдавати, що вона не здивована. Уже так давно ніхто не звертався до неї на її справжнє ім'я, що воно пролунало, як чуже. Спочатку навіть здригнувшись, за мить вона відчула хвилю радості. Добре, що її ім'я видається їй чужим. Отже, вона вчиняє правильно.

Його погляд перескочив на занадто очевидну перуку – власне, вона була дуже подібною до її власного волосся, але зараз він підозрюватиме, що під нею приховано щось геть інше. Потім він змусив себе знову поглянути їй у вічі. Ще трохи почекав на відповідь, та коли вона не відповіла, продовжив, дуже ретельно добираючи слова.

– Ем, сторони, котрі вирішили, що ти маєш... піти на пенсію... упали в немилість. Від самого початку це рішення не було популярним, тож зараз усі ми, хто не погоджувався, уже не є підлеглими тих сторін.

Можливо, і правда. Але найімовірніше – ні. Він відповів на скепсис у її погляді.

– Чи були в тебе... неприємні прикrostі протягом останніх дев'яти місяців?

– Я гадала, що краще за тебе спроможна грати у хованки.

– Усе скінчилося, Джулі. Право перемогло міць.

– Я люблю хепіенди, – пролунав у відповідь різкий сарказм. Він змигнув – сарказм йому дошкулив. Або він тільки те удав.

– Не настільки добре, – мовив він повільно. – Якби був хепіенд, я з тобою не зв'язувався б. Тобі слід було б дати спокій на решту життя. І жила б ти так довго, як тільки б змогла. Вона кивнула, роблячи вигляд, що повірила його речам.

Колись давно вона вірила, що Карстен саме той, ким здається. Він тривалий час був втіленням добрих хлопців. А зараз якось по-дивному чудно було, наче граючись, намагатися розшифрувати, що означає кожне слово насправді.

От тільки тоненький голосок усередині питав: «А якщо немає жодної гри? Якщо все правда... якщо я справді вільна?»

– Ти була найкращою, Джуліано.

– Найкращим був доктор Барнабі.

– Я знаю, що тобі не подобається таке чути, але в нього ніколи не було таланту, як у тебе.

– Дякую.

Він підвів брови.

– Не за комплімент, – мовила вона. – За те, що не намагаєшся переконати мене, що його смерть була випадковою, – вона сказала це так само легко.

– То було хибне рішення, спричинене параноєю та зрадою. Напарник, який продає свого напарника, завжди вважає, що той так само змовляється проти нього. Зрадники не вірять в існування чесних людей.

Вираз її обличчя, поки він говорив, був немов скам'янілий. За всі три роки втечі вона ніколи не вибовкала жодної таємниці, до якої була причетна. Жодного разу вона не давала приводу своїм переслідувачам вважати її зрадницею. Навіть коли вони намагались убити її, вона лишалася вірною. І відділу до цього байдуже, цілком байдуже.

Для них і справді мало що важило. На мить вона забулася, згадавши про те, як колись наблизилася до того, що шукала, до чого дісталася б уже в найважливішій сфері досліджень і творення, коли б її не перервали. Той проект також, вочевидь, для них був неістотним.

– Але їм зараз доводиться червоніти за себе, – вів далі Карстен. – Бо ми так і не знайшли нікого настільки ж вправного, як ти. Трясця, ми так ніколи й не знайшли нікого, хоча б наполовину такого, як Барнабі. Дивовижно, як люди забувають, що щирий талант є лімітованою серією.

Він замовк, вочевидь, сподіваючись, що вона заговорить, сподіваючись, що щось спитає, видасть хоча б яку зацікавленість. Та

вона лише ґречно дивилася, не зводячи з нього очей, як дивляться на іноземця, пробиваючи його товар на касі.

Зітхнувши, він нахилився, несподівано замислившись:

– У нас біда. Нам потрібні відповіді, які лише ти спроможна дати. У нас немає нікого, здатного на цю роботу. І ми не можемо напартачити цього разу.

– Ви, не ми, – сказала вона просто.

– Я знаю тебе дуже добре, Джуліано. Тобі небайдужі невинні люди.

– Були небайдужі. Можна сказати, що ту частину мене було вбито.

Карстен знову змигнув.

– Джуліано, мені прикро. І завжди було прикро. Я намагався їх спинити. Я відчув полегшення, коли ти вислизнула крізь їхні пальці. *Щоразу*, як ти вислизала крізь їхні пальці. Її не могло не вразити те, що він у всьому цьому зізнавався.

Не заперечував, не шукав виправдань. Жодних *це було лише нещастя у лабораторії*, на кшталт слів, на які вона очікувала. Жодних *це не ми; це вороги країни*. Жодних вигадок, лише зізнання.

– І зараз усім прикро, – його голос стих, тож їй довелося прислухатись, щоб розчути, що він каже. – Тебе з нами немає, Джуліано, тому загинуть люди. Тисячі людей. Сотні тисяч.

Цього разу він зачекав, поки вона все обміркує. Усебічне обміркування забрало в неї кілька хвилин.

Вона теж заговорила тихо, але пильнувала, щоб у голосі не пролунало ані цікавості, ані схвильованості. Просто констатуючи очевидне, щоб розмова просувалась далі.

– Ти знайома з деким, хто має життєво важливу інформацію, – Карстен кивнув. – Ти не можеш забрати його чи її, бо це покаже решті, що ти про них знаєш. І це прискорить будь-який небажаний для тебе хід подій.

Знову кивок.

– Ми тут говоримо про дуже погані речі, хіба ні? Зітхання.

Ніщо так не збурювало департамент, як тероризм. Її завербували невдовзі потому, як остаточно осіла емоційна пилюка навколо вибуху, де колись стояли Башти-Близнючки. Запобігати тероризму – завжди було основним завданням її праці, найліпшим її виправданням.

Загрозою тероризму маніпулювали, крутили-вертіли, допоки, зрештою, вона втратила майже всю віру в те, що її праця – патріотична.

– І найбільший пристрій, – мовила вона ствердним тоном. Найбільша страшилка завжди була саме в цьому – що колись комусь, хто по-справжньому ненавидить США, до рук потрапить якась ядерна зброя.

Ця темна тінь приховувала її професію від очей усього білого світу, вона зробила її такою потрібною, незважаючи на те, наскільки сильно Пересічний Громадянин прагнув вірити, що її не існує.

І *таке* траплялося – і не раз. Такі люди, як вона, запобігли оберненню цих випадків на загальнолюдські трагедії. Такою була угода. Дрібномасштабне жахіття проти загальнолюдської бійні.

Карстен похитав головою, і раптом у його бляклих очах застиг жах. Вона не могла не здригнутись усередині, усвідомлюючи, що це – двері номер два. Існує лише дві настільки страшні речі.

Зброя *біологічна*. Вона не вимовила цих слів уголос, лише ворухнула губами.

Безбарвний вираз на обличчі Карстена став відповіддю. На мить вона опустила очі, аналізуючи відповіді, розподіляючи їх на дві колонки, два списки можливостей, які мала у голові. Перша колонка: Карстен – талановитий брехун, який каже те, що, на його думку, переконає її відвідати місце, де люди краще підготувались, аби навечно позбавитись Джуліани Фортіс. Він міркував на ходу, стрімко, натискаючи на її найчутливіші кнопки.

Другий стовпчик: у когось була біологічна зброя масового знищення, і можновладці й гадки не мали, де вона й коли нею скористаються. Але вони знають того, хто знає.

Марнославство взяло своє, трішки змістивши рівновагу. Вона знала, що є особливою. Імовірно, правда, що вони не знайшли нікого краще за неї.

Утім, вона б поставила свої гроші на першу колонку.

– Джулс, я не прагну твоєї смерті, – мовив він спокійно, здогадавшись про послідовність її думок. – Якби річ була в цім, я з тобою не зв'язався б. Я не *захотів* би зустрітися з тобою. Бо переконаний, що в цій своїй подобі ти маєш щонайменше шість способів напихваті, щоб мене вбити, і маєш на це цілковите право.

– Справді гадаєш, що я прийшла б лише із шістьома? – спитала вона.

Якусь мить він супився, а потім вирішив розсміятись.

– Ти висловила суть замість мене. Я не хочу смертей, Джулс. Я відверто кажу.

Він поглянув на медальйон на її шиї, а вона придушила усмішку.

І знову заговорила невимушено:

– Я хотіла б, щоб ти називав мене доктор Фортіс. Гадаю, час прізвиськ минув.

Він напнув ображений вираз.

– Я не прошу тебе мені пробачити. Для цього я мав би більше зробити.

Вона кивнула, хоча знову була з ним не згодна, а лише робила так, щоб розмова тривала.

– Я прошу тебе допомогти мені. Ні, не мені. Невинним людям, які повмирають, якщо ти не допоможеш.

– Якщо вони помруть, то не з моєї вини.

– Я знаю, Джу. – Доктор. Знаю. З моєї вини. Але їм байдуже, на кому провина. Вони помруть.

Вона витримала його погляд. Вона не кліпатиме. Вираз його обличчя став похмурішим.

– Чи ти хочеш почути, що з ними трапиться?

– Не хочу.

– Навіть для *тебе* це було б нестерпно.

– Сумніваюсь. Але це пусте. Те, що, *можливо*, станеться, – справа другорядна.

– Я хотів би дізнатись, що може бути важливіше за сотні тисяч життів американців.

– Хай як жахливо егоїстично пролунають ці слова, та можливість вдихати й видихати для мене переважила все інше.

– Ти нам не зарадиш, якщо помреш, – різко сказав Карстен. – Урок засвоєно. Ми не востаннє тебе потребуємо. Ми не зробимо ту саму помилку двічі.

Вона не хотіла купуватись на ці слова, але рівновага ще більше змістилася. Слова Карстена справді *мали* значення. Вона, звісно, розумілася на змінах у політиці. А що, як усе правда? Вона могла робити вигляд незворушної, але Карстен чудово її знає. Їй важко буде змиритися з катастрофою такого масштабу, знаючи, що мала змогу чимось їй запобігти. Це було, як спочатку, – вони прив'язали її, мабуть, до найстрашнішої професії у цілому світі.

– Гадаю, у тебе немає при собі течок зі справою, – мовила вона.

Розділ 3

Сьогодні вона називалася Алекс.

Вона мала трохи віддалитися від Вашингтона, тож опинилась у маленькому motelі на півночі Філадельфії. В одному з півдюжини motelів, що вишикувались уздовж автобану між штатами, при виїзді з міста. Переслідувачеві доведеться згаяти певний час, щоб обшукати їх усі, навіть якщо він якось обмежить її пошуки цією частиною міста. Вона не залишила жодного сліду, щоб її взагалі відстежували у Пенсильванії. Попри це вона, як завжди, спала сьогодні у ванній.

У маленькій кімнаті не було столика, тому вона розклала течки на ліжку. Навіть їхній вигляд виснажував її.

Коли дані були готові, Карстен повідомив її. Він сподівався, що вона погодиться з ним зустрітися, а він принесе течки із собою, якщо вона прийде. Однак вона наполягала, щоб він зробив електронні версії, і він погодився. Вона дала йому настанови щодо доставки.

Складність полягала в тому, щоб обрубати кінці з обох боків.

Наприклад, Карстен не просто мав викинути течки у смітник, найнявши когось, хто забере їх звідти для неї, – за цим смітником дуже легко простежити. Спостерігачі побачили б, що людина забрала документи, й пішли б за нею слідом. Найманець міг би, звісно, рознести документи в окремі місця, щоб їх забрали, але за ними вже спостерігали б. Тому на якомусь відрізку шляху пакунок мав зникнути з очей переслідувачів на достатньо тривалий час, аби вона мала змогу втілити в життя заплутану шахрайську гру.

Отже, Карстен, як і домовилися, залишив коробку для неї на рецепції готелю «Брейскотт». Пан Грін уже чекав. Він гадав, що Карстен – друг, який викрав у жорстокого колишнього фамільні цінності, які той вкрав, і, звісно, стежив за ним. Пан Грін дав їй код, щоб вона могла спостерігати за готельними камерами спостереження, знаходячись за багато миль в інтернет-кафе. Те, що

вона не бачила, щоб хтось ішов за Карстеном, не означало, що їх там не було, утім, скидалося на те, що він просто приніс коробку й пішов геть. Менеджер точно виконував її настанови, найімовірніше, просто тому, що знав, що вона стежить. Коробка рушила у службовий ліфт, униз у пральню, де її перенесли у візок покоївки, у якому привезли в її номер, де її менеджер, якому вона дала картку-ключ та п'ятсот доларів, поклав у незугарний чорний кейс. Поштар на мотоциклі, якого вона проінструктувала по дешевому передплаченому телефону, якого вже здихалась, зробивши гак, завіз коробку у копіювальний центр навпроти кав'ярні, залишивши її у спантеличеного продавця.

На щастя, ті, хто за нею спостерігають, досі перебували в готелі, чекаючи, поки вона зайде крізь парадні двері. Можливо, вони меткіші, але навіть якщо вони вдесьтьох, у них забракне людей, щоб простежити за кожним незнайомцем, який виходить з готелю. Якщо хтось причепився за її поштарем, йому важко було б встигати. Утім, вона могла лише схрестити пальці, сподіваючись, що зараз за нею ніхто не стежить.

Вона мала діяти хутко. Протягом наступної години – найнебезпечніша частина її плану.

Звісно, вона усвідомлювала, що, мабуть, у документах буде якийсь пристрій стеження. Вона застерегла Карстена, що перевірить на це, однак, можливо, він здогадався, що у неї для цього бракує технічних засобів. Якомога швидше вона зробила кольорові копії документів. Це забрало цілих п'ятнадцять хвилин, забагато. Копії опинилися в кейсі, а оригінали – у паперовому пакунку, який вона отримала від дівчини за стійкою. Вона залишила коробку у смітнику в копіювальному центрі. Зараз час був проти неї. Сівши в таксі, вона попросила водія відвезти її до неспокійного району Вашингтона, де вона знайде перший притулок, у якому зможе усамітнитися, як того потребує. Вона не мала часу бути перебірливою, тому врешті попросила водія таксі чекати в кінці моторошної алеї. Звісно, що таку поведінку він запам'ятає, але нічого не вдієш. Можливо, вони

вже за нею стежать. Вона поспіхом попрямувала в кінець алеї, що вела у глухий кут, – яке чудове місце, щоб її впіймати! – зайшла за сміттєвий бак і відкинула ногою шмат побитого асфальту.

Почувши, що хтось ворухиться за спиною, вона підскочила та обернулася, поклавши руки на товстий пасок на талії, а пальці машинально почали намацувати схований зліва тоненький шприц.

На тому боці алеї, влаштувавшись на лежку з картонних коробок та лахміття, за нею зачаровано спостерігав чоловік зі спантеличеним виглядом, але він навіть не ворухнувся, намагаючись наблизитися до неї або піти геть. У неї не було часу розмірковувати, що він, можливо, побачив. Стежачи за безхатченком боковим зором, вона зосередила увагу на оригінальних документах. Добувши з торбинки лимоноподібний пульверизатор, вона розпилила його вміст на паперову торбинку. Повітря навколо неї просоталося запахом бензину. Вираз обличчя безхатченка не змінився. Тоді вона запалила сірника.

Вона уважно спостерігала за тим, як горять документи, тримаючи в руках вогнегасник на випадок, якщо полум'я почне поширюватись. Здавалося, безхатченку нудно стало за цим спостерігати. Він повернувся до неї спиною.

Дочекавшись, поки все обернеться на попіл, вона загасила вогонь. Вона ще не знала, що саме в тих теках, але, безперечно, то було щось діткливе. Вона ніколи не працювала над іншими проектами. Розтерла носком черевика чорно-сірий попіл, що в'ївся у землю. Не залишилось ані шматочка, вона у цьому була впевнена. Перш ніж побігти назад до таксі, вона уткнула безхатченкові п'ятірку.

З цього моменту вона їхала кількома таксі, потім зробила дві пересадки в метро і врешті пройшла кілька кварталів пішки. Однак не була впевнена, що вони її загубили. Вона тільки зробила все, що належить, якнайкраще й була наготові. Чергове таксі висадило її в Александрії, де на новісіньку кредитку вона орендувала третє за ліком авто.

Отже, зараз вона перебувала за межею Філадельфії у дешевій мотельній кімнаті, надушеній дезодорантом, що суперничає зі смородом прострочених цигарок, і не зводила очей з акуратних стосів паперу, розкладених на ліжку.

Об'єкта звать Деніел Небекер Біч.

Двадцять дев'ять років. Білошкірий, високий, середньої статури, довге хвилясте волосся попелястого кольору – чомусь такі довгі кучері здивували її, можливо, тому, що вона найчастіше мала справу з військовими. Ясно-карі очі. Він народився в Александрії, у Алана Джефрі Біча й Тіни Енн Біч, у дівочтві Небекер. Один рідний брат, Кевін, на півтора роки старший. Більшу частину його дитинства родина прожила у Меріленді, окрім коротких проміжків у Ричмонді та Вірджинії, де він два роки навчався у старших класах. Деніел вчився в Університеті Таусона, де спеціалізувався в галузі середньої освіти та англійської мови. За рік після випуску він втратив батьків у автомобільній аварії. Водій, що їх збив, також помер на місці пригоди. Концентрація алкоголю у його крові – 21 проміле. За п'ять місяців після похорону батьків брата Деніела засудили за наркотики – виробництво амфетамінів і продаж їх неповнолітнім – і відправили на дев'ятирічний термін у Вісконсинський виправний заклад.

За рік Деніел одружився, ще за два роки – розлучився; його колишня знову вийшла заміж майже одночасно з тим, як остаточно було оформлене поспішне розлучення, і народила дитину від нового чоловіка, адвоката, за шість місяців після весілля. Неважко читати й між рядків. Того ж року в бійці за ґратами загинув його брат. Дуже затьожна чорна смуга.

Наразі Деніел викладав історію та англійську в старшій школі, розташованій у поганому вашингтонському районі, як вважає більшість. Він також тренував дівчачу волейбольну команду й був наглядачем у шкільній раді. Отримував нагороду «Учитель року» – за результатами голосування учнів – два роки поспіль. Останні три роки, відколи розлучився, Деніел улітку працював у благодійному

фонді, спочатку в Ідальго, у Мексиці, потім у Ель Мінія, у Єгипті. Улітку третього року працював і у двох таборах одночасно.

Жодних світлин померлих батьків чи брата. Одне фото експозитиву – весільне, на якому вони разом. Вона – темноволоса, ефектна, справжня окраса фото. Він, сказати б, поряд неї був як приший-пристібай, хоча його широка усмішка була щирішою, ніж вираз на її ретельно викресленому обличчі. Алекс хотіла б, щоб точка була більш докладною, але усвідомлювала, що через свою орієнтовану на деталі натуру часом сподівалася занадто багато від менш одержимих аналітиків. На поверхні Деніел був геть чистим. Поважна родина (цикл самознищення, що призвів до братової смерті, легко збагнути у світлі автокатастрофи, у якій загинули батьки). Жертва розлучення (нерідкісне явище, коли дружина усвідомлює, що зарплатні вчителя-поборника у хрестовім поході не вистачить на безбідне життя). Улюбленець соціально незахищених дітей.

Альтруїст на дозвіллі.

У справі не зазначалося, що вперше привернуло до нього увагу уряду, але щойно вони пошкрябали по поверхні – почало сочитись лихо.

Усе ніби почалось у Мексиці. Вони тоді ще за ним не наглядали, тому лише банківські рахунки засвідчували, як усе було. Бухгалтери-криміналісти склали до купи історію, у якій вдосталь задокументованих доказів. По-перше, його особистий банківський рахунок, який зненацька виріс із двох сотень після розлучення на десять штук. А за кілька тижнів – ще на десять. До кінця літа загалом накопичилося шістдесят. Він повернувся назад на роботу у Штати й шістдесят тисяч здиміло. Можливо, узяв кооперативну квартиру на виплату чи дорогу машину? Аж ніяк, нічого не засвітилось, нічого в записах. Наступного року, коли працював у Єгипті, раптових злетів у фінансах не було. Азартні ігри? Спадок отримав?

Утім, лише цього недостатньо, щоб привернути увагу без чисієсь підказки, але вона не змогла знайти каталізатора. Навіть отримавши

вичерпну підказку, у фінансовому відділі хтось мав би працювати понаднормово чи дуже-дуже нудьгувати, адже навіть попри нетерміновість справи фінансовий аналітик відстежив перші шістдесят тисяч доларів, як кровожерливий гончак, не відриваючи носа від землі. Згодом він знайшов їх на новому рахунку на Кайманових островах. А з ними ще сто тисяч. У цю мить Деніела внесли в базу. Не в базу ЦРУ, ФБР чи АНБ, – у базу Податкової Служби. І навіть не в перелік першочергової ваги. Його ім'я навіть близько до верхівки не фігурувало. Він був просто одним із тих, ким зацікавились.

На мить вона замислилась, як могла вплинути на нього смерть брата. Є записи про його начебто постійні відвідини брата, єдиного родича, що у нього залишився. Дружина тікає, брат умирає. Скидається на слушний рецепт того, як штовхнути когось на несправедну путь.

Гроші й надалі накопичувались, і їхня кількість аж ніяк не відповідала тому, що міг заробити погонич мулів чи навіть наркодилер. За жодну з цих робіт так добре не платять.

Потім гроші почали рухатись, їх стало важче відстежувати, однак загалом назбиралося близько десяти мільйонів на ім'я Деніела Біча, що перекидалися по рахунках із Карибських островів до Швейцарії, Китаю та назад. Можливо, він був підставною особою для когось, хто ховає свої прибутки, але, як правило, поганці не люблять віддавати такі гроші в руки випадковим учителям.

То що ж він робив, щоб так заробити?

Звісно, на цьому етапі вони вистежили його знайомства, і це швидко окупилося. Такий собі Енріке де ла Фуентес показався на зернистому чорно-білому фото, знятому камерою безпеки на парковці готелю, де ночував Деніел Біч у Мехіко.

Вона була поза грою протягом кількох років, тож це ім'я для неї не було знайомим. Навіть якби вона досі працювала у відділі, він би не вигулькнув у її звичайних справах.

Час від часу вона працювала над справами нарkokортелів, але наркотики ніколи не спричиняли стільки миготливих червоних вогнів і гучних сирен, як ймовірні війни й тероризм.

Де ла Фуентес був наркобароном, а наркобарони, навіть найгидкіші та вкрай емоційно нестабільні, взагалі нечасто привертали увагу її відділу. Загалом американському урядові було байдуже, якщо наркобарони вбивали один одного, позаяк найчастіше ці нарковійни мало впливали на життя пересічного американця. Наркодилери не прагнуть убивати своїх покупців. Недобре для бізнесу.

За всі роки роботи у відділі, навіть працюючи над справами, у яких потрібен допуск до секретної інформації як до необхідної частини професії, вона не чула, щоб наркобарон цікавився зброєю масового знищення. Звісно, якщо йдеться про можливість заробітку, нічим нехтувати не можна.

Однак *отримання прибутку від продажу* – зовсім інша річ, ніж *здіяяти зброю*.

Де ла Фуентес придбав середню за розмірами колумбійську мережу під час загарбницького (м'яко кажучи) захоплення всередині 90-х, потому зробивши кілька спроб зорганізувати оперативну базу просто на південь від кордону зі штатом Аризона. Але щоразу його проганяв картель, що промишляв поруч, захопивши під свою владу кордон між Техасом і Мексикою. Йому урвався терпець, тож він почав шукати унікальніші методи, щоб позбавитися ворогів. І саме тоді він знайшов собі союзника.

Вона втягнула повітря крізь зуби.

А *оце* ім'я їй знайоме – знайоме та осоружне. Коли нападають чужинці – це жахлива річ. Однак найбільш відворотними для неї були ті люди, котрі, народившись у демократичному суспільстві, маючи свободу та привілеї, згодом використовували цю свободу та привілеї, щоб напасти на їхні витокі.

У цьому ланцюжку доморощених терористів було кілька ланок. У відділі їх називали Змією через татування, яке мав один з їхніх

померлих ватажків, – витатуйований рядок із «Короля Ліра». Вона дуже хвацько розкрила кілька їхніх великих змов, але одна, яку вони втілили в життя, досі часом з'являлась у її жахіттях. У справі не зазначали, хто першим вийшов на зв'язок, тільки згадували, що було укладено угоду. Якщо де ла Фуентес виконає свою частину завдання, він отримає вдосталь грошей, людей та зброї, щоб захопити більший картель. А терористи теж отримають те, чого прагнуть, – дестабілізацію в американському суспільстві, страх, руйнування та статті у пресі, про які вони так давно мріяли.

І це лихо.

Адже що є кращим засобом дестабілізувати суспільство, як не створений у лабораторних умовах вірус грипу? Надто такий, який маєш змогу контролювати. Вона не помітила, коли опис у справі перейшов від аналітичного нарису до шпигунського. З яснішими картинами.

Шпигуни називали його ТСХ-1 (у справі не зазначено, як розшифровуються літери, і навіть попри її досить вузькопрофільні знання у медицині, вона теж і гадки не мала). Уряд був у курсі, що супергрип ТСХ-1 існує, але був упевнений, що він був знищений під час спецоперацій у Північній Африці. Лабораторію ліквідували, відповідальних осіб схопили (і здебільшого стратили). І про ТСХ-1 більше ніхто не чув.

Допоки він не з'явився у Мексиці кілька місяців тому, разом із запасом вакцин, що рятують життя, уже включених у нові дизайнерські ліки.

У неї з'явився головний біль, той, що локалізується у цілком визначеному місці. Ніби розпечену голку встромляли просто за лівим оком. Вона проспала кілька годин, зареєструвавшись у готелі, перш ніж поринути у течки зі справою, але цього виявилось замало. Вона зробила кілька кроків і дістала косметичку, що лежала за рукомийником, узяла чотири пігулки знеболювального й ковтнула не запиваючи. Вона збагнула, що в неї абсолютно порожній шлунок, тож знеболювальне, безперечно, випалить дірку у шлунку, щойно

почне розчинятись. У неї в сумці завжди були сховані протейнові батончики, тож вона поспіхом згризла один, поки поверталася до читання.

Терористи знали, що вони завжди під наглядом, тому давали де ла Фуентесу одне: інформацію. А де ла Фуентес мав забезпечувати їх людьми – бажано некривдними, неприкметними робітниками.

Поява вчителя.

Те, що спромоглися зібрати до купи найліпші аналітичні голови, – Деніел Біч, білий та пухнастий з голови до п'ят, їздив до Єгипту, щоб купувати ТСХ-1 для гарячкового наркобарона, що прагнув робити гроші. І він, безперечно, досі був частиною схеми. З наявних доказів випливало, що саме він розповсюджуватиме вірус на американській землі.

Дизайнерські вакцини у вигляді інгаляцій уже перебували в обігу; життя цінних клієнтів завжди буде поза загрозою, і, можливо, у цьому й полягає друга частина плану. Навіть дуже неврівноважений наркобарон мав бути завбачливим, коли йдеться про гроші. То, можливо, ті, хто ще не є його клієнтами, збагнуть, де можна добути порятунок, а це створить море нових відчайдушних клієнтів. Наразі Деніел Біч, безперечно, був недоторканим. Розповсюджувати вірус – неважка справа; достатньо лише протерти інфікованою паличкою по поверхні, за яку постійно тримаються руками – руків'я на дверях, стільниці на стійці, клавіатурі. Вірус було створено так, щоб він ширився, як славнозвісний дикий вогонь, – він навіть не мав уразити багато людей. Лише кілька у Лос-Анжелесі, кілька – у Феніксі, кілька – у Альбукерке й трохи – у Сан Антоніо. У Деніела вже були заброньовані готелі в кожному з цих міст. Він мав рушити у свою смертоносну подорож – під приводом відвідин чергових благодійних фондів, готуючись до осінніх екскурсій для учнів, – за три тижні.

Змія та де ла Фуентес ладнались розіграти найбільш приголомшливу атаку, що будь-коли влаштовувалась на американській землі. Тож, якщо де ла Фуентес дійсно вже придбав

та перетворив на зброю вірус і вакцину, у них були чудові шанси на успіх.

Карстен не жартував. Те, що вона спочатку вважала спробою зіграти на її прихильності, зараз виявлялося дивовижним виразом самоконтролю. З усіх імовірних катастроф, що потрапляли на її стіл, – ще за часів, коли в неї був свій робочий стіл, – ця була найгірша з усіх, а вона ж надивилася вже на зло. Колись навіть існувала потенційно настільки ж небезпечна біологічна зброя, але вона так і не залишила стін лабораторії. А цей цілком реалістичний план уже втілювався в життя. І йшлося не про сотні тисяч людей, які помруть, а радше про мільйон чи, можливо, більше, перш ніж Центр із контролю та профілактики захворювань візьме ситуацію під контроль. І Карстен знав, що вона докопається до цього факту. Він навмисне применшив масштаби нещастя, щоб воно видавалося правдоподібнішим. Часом правда набагато гірша за вигадку. Ставки були вищими, ніж вона гадала. Дізнавшись про таке, їй стало складніше виправдовувати свою другорядну гру. Чи була вона налаштована захищати своє власне життя навіть перед лицем такої катастрофи? Вона була непохитна, розмовляючи з Карстеном, але якщо це виявиться більше ніж просто пастка, то чи є в неї інший вибір, ніж спробувати всьому завадити?

Якби Деніел Біч зник, де ла Фуентес здогадався б, що хтось його взяв. І найімовірніше, почав би діяти швидше, ніж заплановано, випереджаючи графік. Деніел мав заговорити, до того ж якнайшвидше. А потім повернутися до буденного життя, бути на видоті та вгамовувати наркобарона, що страждає на манію величі, допоки добрі хлопці його витягнуть.

Спочатку практика випускати об'єкти, які опрацьовувала Алекс, на свободу ненадовго була звичайним алгоритмом її роботи. Це її головна спеціалізація. Алекс була найкращою в тому, щоб витягувати із суб'єкта інформацію, не нашкодивши йому (до Алекс найкращим був Барнабі, єдиний фахівець чоловік із цього). ЦРУ та НСБ, як і більшість таких урядових організацій, мали власні команди для

допиту підозрюваних, котрих, добувши з них інформацію, позбувалися. З часом, коли вона стала досягати більших успіхів, ніж найкращі з таких команд, у Алекс з'явилося набагато більше роботи. Попри те, що інші організації трималися осібно, не розповсюджуючи інформацію за межі свого штату, результат промовляв сам за себе. Зітхнувши, вона зосередилася на теперішньому. Перед нею на подушках біля узголів'я вишикувались одинадцять світлин Деніела Біча. Важко було поєднати дві сторони медалі. На давніших фото він скидався на бойскаута, м'яке хвилясте волосся якось видавало в нім невинність та щирі наміри. І хоча на фото з камери відстеження зображено, безперечно, те саме обличчя, виглядав він зовсім інакше. Волосся завжди заховане під каптурами чи бейсболками (вона сама так часто маскувалася); постава агресивніша; вираз обличчя холодний та професійний. Вона працює професійно. Це забере певний час. Можливо, більше тижня. Вона знову поглянула на два тотожних, але таких суперечливих обличчя, на мить здивовано замислившись, чи й справді у Деніела є психічний розлад, чи вона споглядає прогредієнтність, і невинності більше не існує взагалі.

Не те, щоб це надто важило – наразі.

Головний біль немов просвердлював дірку зсередини в її очнім яблуці. Вона знала, що це не наслідок багатогодинного читання. Аж ніяк, бо це рішення, яке майоріло перед нею, ставши неминучим, спричиняло цей біль.

Згрібши всі течки, вона вкинула їх у кейс. Винищення населення Південного Заходу Америки має на кілька годин почекати на задньому сидінні.

Вона їхала в іншій машині, ніж сьогодні уранці. Перш ніж зареєструватись у готелі, вона повернула винайняту машину в Балтимор, а потім взяла таксі у Йорк, що в Пенсильванії. Таксист висадив її за кілька хвилин ходу від будинку, де чоловік на ймення Стаббінс продавав свою трирічну «Тарсель» за оголошенням у «Крейгслісті». Вона заплатила готівкою, використавши ім'я Корі

Говард, тому в іншому авто поїхала у Філадельфію. Цей слід *можна* відстежити, але зробити це буде важко.

Відїхавши на кілька миль від готелю, вона обрала маленький генделик, у якого, схоже, справи йшли незле. То була для неї бажана річ із двох причин. По-перше, вона менше вирізнятиметься в натовпі. По-друге, їжа, мабуть, там цілком їстівна. Їдальня була залюднена, тому вона пообідала в маленькому барі. Стіна за баром була дзеркальна; вона мала змогу стежити за вхідними дверима та вікнами, не озираючись. Добре вмостилась. Замовила жирний бургер з кільцями цибулі та шоколадний солод. Усе смачне.

Під час їжі вона вимкнула мозок. За останні дев'ять років вона це добре опанувала; їй вдавалося розподілити за розрядами майже все. Тож, зосередившись на обіді, вона спостерігала за людьми навколо, її біль ущух, перетворившись на тупу пульсацію. Поки вона споживала їжу, знеболювальне нарешті взяло гору, і біль цілком угамувався. На десерт вона замовила пиріг – пекановий – хоча цілком наїлася, тож тільки трішки його поклувала. Вона скидала оберти. Щойно доїсть, мала прийняти рішення.

Головний біль чекав на неї у машині, і вона знала, що так буде, хоча цього разу він був не такий різкий, як уперше. Вона навмання їхала тихими житловими вулицями, на яких, якщо хтось їхатиме за нею, це не приховаєш. Невеличке передмістя було темним і порожнім. За кілька хвилин вона рушила ближче до міста.

У голові досі снувало дві колонки ймовірностей.

У першій колонці: те, що Карстен обманював, щоб заманити її на смерть, почало чимраз більше видаватись малоймовірним. Але вона все одно мала бути наготові. Історія ця, можливо, цілковита вигадка. Усі докази, координуючі відділи та незалежні аналітики з різними стилями викладення, а також фото з усього світу – усе це може бути дуже ретельною, витонченою оманною. Утім, не абсолютно надійною, адже вони ніяк не могли знати, що вона не встане й просто не піде геть.

Але навіщо Карстенові готувати все це заздалегідь, якщо він збирався зустрітися з нею, як домовлено? Вони легко могли б убити її просто там, без усього цього оковамилювання. Усе, що для цього потрібно, – це купа чистого паперу, якщо ти знаєш, що мозки обдуреної жертви опиняться на підлозі ще до того, як вона встигне відкрити кейс. Як швидко можна таке склепати? Вона не дала йому часу сфабрикувати це просто на місці, адже прийшла раніше. І хто такий Деніел Біч у цій сценарії? Свій? Чи цивільний, який нічого не підозрював і якого знімали в екзотичних сценах? Вони ж мали знати, що дещо з цих даних вона зможе перевірити.

В останній течці лежав запропонований ними план дій. За п'ять днів, за її участі чи без неї, вони захоплять його під час його звичної суботньої ранкової пробіжки. Ніхто його не кине, аж поки у понеділок не розпочнуться заняття у школі. А якщо хтось таки шукатиме, видаватиметься, що він просто подався на нетривалий відпочинок. Якщо вона погодиться їм допомогти, у неї буде два дні, щоб добути потрібну їм інформацію, а потім вона вільна. Вони сподівалися, що вона погодиться якось підтримувати зв'язок. Адреса електронної скриньки для надзвичайних випадків, сторінка у соцмережі чи навіть оголошення у газеті.

Якщо вона не погодиться, вони докладуть усіх зусиль, щоб упоратися без неї. Але якщо залишити інформанта без будь-якої опіки, справа просуватиметься повільно... надто повільно. Важко було змиритися з поразкою.

У неї мало слина не текла при згадці про те, які штукенції чекають на неї в її лабораторії. Речі, які вона б ніколи не мала змоги добути поза цими стінами. Її секвенсер ДНК та реактор полімеразних ланцюгових реакцій. Уже готові антитіла, якими вона могла вщерть напхати кишені, якщо її запрошують по-справжньому. Звісно, якщо Карстен сказав правду, їй більше не доведеться красти все те добро.

Вона спробувала уявити, як воно – знову спати в ліжку. Не носити на собі повсякчас цілу аптеку токсинів. Щодня називатись одним і

тим же іменем. Взаємодіяти з іншими людськими істотами так, щоб ніхто через те не гинув.

І не сподівайся цього, – мовила вона сама до себе. – Не впускай ці думки в голову, щоб не зіпсували твої міркування. Не дозволяй надії перетворити тебе на дурену.

Хай якими приємними не були картинки в її уяві, вона вдарилася головою об стіну, намагаючись подумки уявити те, на що їй доведеться піти, щоб усе це втілилося в дійсність. Вона не могла уявити, як заходитиме у блискучі сталеві двері лабораторії, у якій помер Барнабі, сповнюючи її передсмертними криками. Її уява вперто відмовлялася створювати цей образ.

Життя мільйона людей важили багато, але досі багато в чому видавалися ідеєю абстрактною. Вона не відчувала, що існує щось, здатне підштовхнути її доволі потужно, аби вона увійшла в ті двері.

Вона, так би мовити, має їх обійти. Лише п'ять днів.

А вона ще стільки має зробити!

Розділ 4

Ця операція нищила всі її заощадження.

Ця думка безугавно снувала в її голові. Якщо вона переживе наступний тиждень і у її робочих стосунках із відділом нічого не зміниться, у неї почнуться серйозні фінансові проблеми. То недешева річ – змінювати життя протягом трьох років. Спочатку саме тільки накопичення вільної суми грошей було неабиякою справою. У неї були гроші: зарплатня, певна річ, зіграла свою роль, коли вона спочатку погоджувалась на свою посаду, а до того вона успадкувала чималу страхову суму, коли померла її мама. Та коли працюєш на владних параноїків, які, мабуть, занотовують у твоїй особовій справі, що ти змінюєш марку зубної пасти, ти не можеш просто забрати всі свої гроші й покласти їх у коробку з-під взуття під ліжко. Якщо вони не планували нічого зробити з тобою раніше, то цим, можливо, ти даси їм підставу. А якщо збирались, то ти просто змусила їх прискорити свої плани. Можеш спробувати забрати всі гроші, виїжджаючи з міста, але це обмежує твої можливості сплатити за приготування заздалегідь.

Як і багато іншого, це була схема, вигадана Барнабі. Він тримав її у незнанні щодо подробиць, прагнучи захистити друзів або тих друзів, котрі допомогли йому все влаштувати. Барнабі дозволив їм підслухати розмову про можливість перспективно інвестувати гроші. Власне, це Барнабі назвав можливістю перспективною, переконавши в цьому її. Розмова була нічим не прикметна; на різний лад у цей самий момент про таке, мабуть, теревенили біля охолоджувачів для води не в одному звичайному офісі. Вона удала, що він її переконав, а він голосно пообіцяв усе влаштувати. Вона переказала гроші в інвестиційну фірму, чи то пак компанію, яка дуже на неї скидалась. За кілька днів потому ці гроші було покладено – віднявши 5 % «комісійних», щоб відшкодувати друзям їхній час та ризик – у банк у Тульсі, що в Оклахомі, на ім'я Фредеріка Нобл. Вона отримала

повідомлення про свій новий рахунок у чистому конверті, вкладеному в примірник «Невузлова лімфома» у бібліотеці. У конверті також лежали водійські права з її фото на ім'я Фредеріки Нобл.

Вона й гадки не мала, де осяде Барнабі. І яке у нього буде нове ім'я. Вона хотіла, аби вони втекли разом – безмежна самота вже тоді сповнювала її жахіття – але він вважав, що це нерозсудливо. Що їм буде безпечніше окремо одне від одного. Чергові інвестиції – чергові конверти. Ще кілька рахунків було створено для Фредді, а також рахунки та посвідки особи для Елліс Грант у Каліфорнії та Ши Марлоу в Орегоні. Усі три особистості були створені якісно і витримали б будь-яку ретельну перевірку. Коли відділ уперше її знайшов, підірвали Фредді, але вона лише стала обережнішою. Елліс та Ши досі нічого не загрожувало. Це були її скарби, тож вона користувалася ними обережно та нечасто, так, щоб не псувати їх жодними зв'язками з доктором Джуліаною Фортіс.

А ще вона почала скуповувати коштовності – якісні й дуже стильні. Канарські діаманти, що, як на неї, скидалися радше на прості жовті сапфіри, але коштували вдесятеро дорожче своїх щирих копій. Товсті золоті ланцюжки, важкі суцільні золоті підвіси. І кілька неоправлених коштовних камінців, які вона придбала нібито для того, щоб оправити й зробити прикрасу. Вона чудово розуміла, що ніколи не поверне собі й половину з того, що заплатила, але прикраси легко носити із собою, а згодом конвертувати у готівку, навіть коли за тобою стежать. З передплаченого телефону Фредді Нобл забронювала та орендувала будиночок просто за межею Тулси, використовуючи нову кредитну картку, за якою виконуватиметься сплата з рахунку в банку в Тулсі. У комплекті з будиночком був колишній приємний літній власник, який радо заніс коробки, що вона їх відправила туди службою доставки – коробки, сповнені багатьох речей, яких вона потребуватиме, покинувши життя Джуліани Фортіс, усе – від рушників та подушок до неоправлених каменів, зрошувального конденсатора та перегонної колби, –

забравши орендну платню без нарікань на її відсутність. Вона завуальовано час від часу натякала, що прагне вийти з невдалих стосунків; власникові помешкання цього вистачило. Вона зробила замовлення з комп'ютера в бібліотеці, зазначивши імейл, яким ніколи не користувалася на домашньому ноутбучі.

Вона зробила все, щоб підготуватись, а потім чекала, поки Барнабі подасть їй сигнал. Врешті він дав їй знати, що вже час для втечі, але не так, як вони планували.

Гроші, які вони так дбайливо накопичували впродовж тривалого часу, зараз текли крізь її пальці, ніби вона якесь нахабне балуване дівчисько, що проциндрює свій траст-фонд. Один великий сплеск у надії отримати її малоймовірну свободу – отаку вона зробила обіцянку. Вона знала кілька трюків, щоб заробити реальні гроші, але вони були небезпечні, потребували ризиків, яких вона не могла собі дозволити, але в неї не було вибору, тож їй довелося на них іти.

Людям потрібні медики, які порушуватимуть правила. Дехто потребував лікарів, від яких залежить призначення ліків, не схвалених Управлінням з контролю продуктів харчування та ліків, ліки, яких вони набрали десь у Росії чи Бразилії. Декому треба було вийняти кулю, але вони не хотіли звертатися до лікарні, яка повідомить поліцію.

Вона поверхнево підтримувала свою присутність у соцмережах. Кілька клієнтів зв'язувалися з нею через імейл, що вже недейсний.

Вона мала повернутися до роботи, де її знали, та спробувати зв'язатися з деякими клієнтами, не залишаючи жодних слідів. Це буде важко. Якщо у відділі знайшли її електронні скриньки, то, певно, знали й про решту. Принаймні її клієнти зрозуміли. Здебільшого завдання, які вона для них виконувала, варіювалися від майже легальних до абсолютно злочинних, тому їх не здивуєш раптовими зникненнями та новими іменами. Певна річ, праця на темному боці закону додавала небезпек на її й так переповнену тарелю. Як-от бос мафії середньої руки, якого дуже влаштовували її послуги, і він прагнув, аби вона переїхала мешкати в Іллінойс

назавжди. Вона спробувала обережно розповісти їй ретельно вигадану історію, що править їй за прикриття, Джоуї Джанкарді, не компрометуючи себе – зрештою, коли йшлося про грошовий прибуток від продажу інформації, ця Братія не надто славилася довірою до чужинців – але він, м'яко кажучи, наполягав. Він запевняв, що під його захистом їй ніщо й ніколи не загрожуватиме. Зрештою, їй довелося знищити особу й досить добре влаштоване життя в подібні Чарлі Петерсен, а тому – втекти. Мабуть, зараз за нею ще й члени Сім'ї стежать. Але це не позбавляло її сну. Коли справа доходила до живої сили та ресурсів, Братія не мала права чіпати американський уряд. А можливо, їм бракувало часу, щоб марнувати на неї сили. У світі безліч лікарів, усі лікують людей, і здебільшого всі підкупні. Тепер, коли б він знав, у чому вона дійсно фахівець, Джоуї Джі доклав би більше сил, щоб її залишити при собі.

Принаймні Джоуї Джі добре прислужився, обмінявши її коштовності на готівку. Тож, експрес-курс із травматичної медицини не завадить. Ще один приємний бонус роботи в підпіллі – ніхто не переймався твоїми посередніми успіхами. Смерть не була несподіванкою, тому страховка від недбальства не потребувалась.

Згадуючи Джоуї Джі, вона завжди згадувала Карло Аджі. Ні, він не був другом, не зовсім другом, але кимось близьким. Попри його відверто бандитську зовнішність за всіма стереотипами, він завжди поводився з нею по-доброму, як із молодшою сестрою. Тому їй дужче боліло, ніж за решту, коли вона нічого не могла для нього вдіяти. Куля поцілила йому в лівий шлуночок. Для Карло вже все скінчилося задовго до того, як вони принесли до неї його тіло, але Джоуї Джі все одно сподівався; колись Карло робив для нього добру роботу. Та коли вона оголосила його мертвим, той поставився до цього по-філософському: *Карло був найкращим. Що ж, часом когось здобуваєш, когось втрачаєш.* А потім знизав плечима.

Вона не любила згадувати Карло.

Вона б радше ще кілька тижнів поміркувала над іншими речами – щоб відточити свою схему, зважити слабкі місця, ідеально

підготуватися фізично – але за планом Карстена, який він їй дав, часу було обмаль. Вона мусила розподіляти обмежений час між стеженням та організацією робочого місця, тому жодне із завдань не було виконано досконало.

Імовірно, вони спостерігатимуть за нею, якщо раптом вона надумає зробити щось без них. Після того, як вона навідала Карстена раніше зазначеного строку, вони випереджатимуть її. Та який вона мала вибір? Явитися на роботу, як заплановано? Вона вже чимало надивилася, щоб бути впевненою, що Деніел сьогодні діятиме достоту за тією самою моделлю, як і в попередні три рази. Щось у його майже однаковому вбранні – однотипних джинсах, сорочці з коміром, що застібається на ґудзики, спортивній куртці у стилі «кежуал», що лише трохи відрізнялися відтінками, – переконувало її, що він є втіленням своїх звичок у соціальному житті. Після занять у школі він залишався до останнього, щоб поговорити з учнями та опрацювати навчальний план на наступний урок. Потім, з кількома течками в руках та ноутбуком у сумці через ліве плече, він ішов, махаючи секретарці на ходу «до побачення». Пройшовши шість кварталів, він сідав на метро на станції Конгрес Хайтс близько шостої, саме у розпал ошалілого повернення людей з роботи. Він, не пересаджуючись, їхав зеленою лінією до Колумбія Хайтс, де розташовувалась його квартира-студія. Щойно приїхавши додому, вечеряв замороженими продуктами та переглядав газети. З того, що вона помітила, він щодня лягав спати близько десятої, ніколи не вмикаючи телевізор. Уранці стежити за ним було важче: у нього на вікнах стояли ротангові ролети, які, коли світилося в квартирі, були майже прозорими, а от у ранковому сонячному світлі – тьмяними. О п'ятій ранку він виходив на пробіжку, за годину повертався, потім за півгодини знову йшов з дому, прямуючи до станції метро за три квартали, і його довге кучеряве волосся було ще вологим після ранкового душу.

Два дні тому, вранці, вона пробігла його ранковим маршрутом і змогла простежити за ним якнайкраще на відстані. Він дотримувався

енергійного, швидкого темпу – вочевидь, досвідчений бігун. Спостерігаючи, вона пошкодувала, що не має більше часу на пробіжку. Їй не подобалося бігати так, як решті людей, адже вона завжди почувалась надто незахищеною на узбіччі – жодної машини, щоб сховатись, але цього разу це було важливо. Вона ніколи не пересилить людину, яку вони пошлють за нею. Через короткі ноги вона не бігатиме швидше, і не існувало жодного бойового мистецтва, яке б дало їй перевагу над професійним кілером. Але витривалість, можливо, врятує їй життя. Якщо завдяки своїм трюкам вона зможе пройти кризові ситуації, вона має бігти довше, ніж кілер, який за нею гнатиметься. Ну що за смерть – вітер обдуває зусібч, м'язи слабнуть, не витримуючи через недостатню натренованість з її власної вини. Вона не хотіла так піти з життя. Тому вона бігала так часто, як мала змогу, на додачу виконуючи вправи, які можна було виконувати у її тісеньких домішках. Вона дала собі обіцянку, що коли операція закінчиться, знайде собі слушне місце для пробіжки з купою стежок для втечі та схованок. Але його маршрут – достоту як його квартира та школа – були надто очевидними місцями для її маневрів. Найлегше було б схопити його просто на стежці, коли він закінчить пробіжку, виснажений та розосереджений, але ж і поганці це теж розуміють. Вони будуть наготові. Те ж саме стосується відрізка шляху до школи. Отже, треба в метро. Вони розуміють, що метро – ще один імовірний варіант, але вони не спроможуться перекрити всі лінії, усі зупинки, спостерігаючи водночас за ногами кожного, хто подорожує з роботи чи на роботу. Повсюдно стояли камери, але з ними вона мало що могла вдіяти. Коли все скінчиться, у її ворогів буде цілий мільйон чітких знімків її обличчя, яким воно стало тепер, три роки потому. Як на неї, вона не дуже змінилася, але вони все одно, безперечно, оновлять її особову справу. Утім, це все, що вони зможуть вдіяти. Завдяки своїй посаді у відділі вона добре зналася на механізмах, за допомоги яких висмикують ціль з вулиці, а отже, розуміла, що це набагато важча річ, ніж показують глядачеві в пересічному шпійонському телесеріалі по телеку. Призначення камер

у метро – допомогти схопити підозрюваного *після* скоєння злочину. Вони не мали ані достатньо персоналу, ані засобів, щоб реагувати на події на плівці в реальному часі. Отже, єдине, про що вони дізнаються завдяки камері, – де вона *була*, а не куди вона *підє*, а без цих даних запис – ніщо. Усі корисні дані, які можуть надати плівки, – хто вона, звідки має інформацію та який у неї мотив – усе це вони вже знають.

Хай там як, а нічого менш ризикованого їй на думку не спадало.

Сьогодні її звали Джессі. Вона вдяглася по-діловому: у чорний костюм, під нього підділа сорочку з V-подібним декольте і, звісно, шкіряний пасок. Вона вдягнула іншу перуку, більш схожу на своє волосся: завдовжки до підборіддя, світлішу, мишачо-ясно-каштанового кольору. Потім зав'язала волосся у простий хвіст та одягла окуляри з тонкою металевою оправою, у яких не видавалось, що вона ховається, але все-таки вони трішки приховували форму її вилиць та чоло. У неї було симетричне, з дрібними рисами обличчя; нічого не впадало в очі. Вона знала, що зазвичай люди її не помічали. Хоча знала й те, що в неї не настільки пересічна зовнішність, щоб її не можна було впізнати. Їй доводилось опускати голову за першої-ліпшої нагоди.

Вона взяла кейс, а не сумку, встроївши дерев'яні деталі з плечового ременя у ручку кейса. Він був оправлений металом, важкий, навіть коли порожній, тож за потреби може правити за зброю. Вдягнула кулон, каблучки, а сережки залишила. Їй доведеться піднімати руку, тож у сережках буде небезпечно. Ножі у підошвах, скальпельні леза, губна помада, різноманітні розпилювачі... майже у повних обладунках. Але сьогодні все це не додавало їй упевненості. Ця частина плану виступала далеко за межі зони комфорту. Вона ніколи не уявляла, що їй колись доведеться викрадати людей. За останні три роки їй на думку не спадало інших сценаріїв, окрім тих, де все зводилося або до вбивства, або до втечі.

Джессі позіхнула, ідучи темними вулицями. Вона недосипала, утім найближчими днями перспективи виспатись теж не було. У неї було

кілька сумішей, які допоможуть не спати, але відключення можна відтягти щонайдовше на сімдесят дві години. Їй треба знайти дуже добрий сховок, коли ця мить прийде. Вона сподівалася, що використовувати ці речовини їй не доведеться.

На парковці економ-класу в аеропорту Рональда Рейгана було вдосталь вільного місця. Вона поставила машину біля зупинки автобуса, де було чимало охочих припаркуватись. Вона знала цей аеропорт краще за будь-який інший. Раптом відчула, як прокинулось відчуття комфорту, за яким вона стільки сумувала, – затишності знайомого оточення. Перед автобусом вигулькнуло двоє пасажирів, обидва з багажем та втомленими обличчями. Вони не звернули на неї уваги. Вона підїхала автобусом до третього терміналу, потім подалася через пішохідний міст до зупинки метро, заплутуючи сліди. Маршрут забрав близько чверті години швидкою ходою. В аеропортах є одна чудова річ – тут усі ходять швидко.

Вона розмірковувала, чи не взути чоботи на танкетці, щоб змінити зріст, однак потім вирішила, що йтиме пішки – а можливо, навіть доведеться забагато бігати, коли щось піде не так. І взулася в темні напівкросівки на рівній підошві.

Простуючи до платформи метро, вона змішалась із натовпом і намагалася якомога більше ховати обличчя від камер на стелі. Краєчком ока вона обирала гурт, до якого пристати. Джессі була впевнена, що ті, хто за нею стежать, шукатимуть самотню жінку. Велика юрба будь для кого була кращим маскуваннюм, ніж макіяж чи перука.

До колій сунуло кілька юрб людей, і вона поміж них, а потім, як перша хвиля на початку години пік, люди почали юрмитися на ескаляторах. Вона обрала тріо: двох чоловіків та жінку – усі у темних ділових костюмах і з кейсами. Жінка була білявкою, на добрих двадцять з гаком сантиметрів вищою за Джессі у черевиках-човниках на високих підборах з гострими носками. Джессі обминула інших членів гурту, поки не опинилася за жінкою. Якщо будь-хто спостерігатиме за квартетом, у якому стояла Джессі, його увагу,

безумовно, приверне висока білявка з блискучим волоссям. Хіба що ці очі шукатимуть саме Джуліану Фортіс.

Джессі наполегливо просувалась крізь натовп, добуваючись до місця на краю платформи, щоб чекати там. Ніхто в гурті наче й не помічав тендітної пані, яка йшла укупі з ними. Її оточувало забагато тіл, що стояли щільно одне до одного, щоб вона стала впадати в око.

Потяг стрімко вигулькнув на обрії, промчавши повз людей, а потім, сіпнувшись, рвучко зупинився. Вона розмірковувала, чи не відійти від них, але білявка також була нетерплячою, тож пробилась крізь натовп у негативний простір третього вагону, який впав їм в око. Джессі, розштовхуючи людей, дісталась близько до жінки, за якою йшла, притискаючись тілом до білявки та ще однієї, кремезнішої жінки за нею. Поміж ними її аж ніяк не назвеш невидимою, оскільки більш незручну позу годі й уявити.

Вони поїхали жовтою лінією аж до станції Чайнатаун. Там вона, облишивши тріо, приєдналася до іншої пари – двох жіночок, мабуть, секретарок чи бібліотекарки у суцільно застібнутих сорочках та в окулярах-лисичках. Вони укупі проїхали зеленою лінією аж до станції Шоу-Ховард, де Джессі підвела очі й поглянула в бік нижчої брюнетки, удаючи, ніби поринула у розповідь про весільне святкування у минулі вихідні, на якому – оце так сором! – не було безкоштовного бару. Посеред розповіді вона, покинувши секретарку у вагоні, вийшла і злилася з натовпом, що виходив з метро. Вона хутко крутнулась у залюдненій жіночій вбиральні, а потім, знову змішавшись з натовпом, спустилася на платформу, щоб сісти на наступний потяг. Тепер головне – точно розрахувати час. Вона не зможе заховатись у натовпі. Через різке виття потяга, що прибував, серце у Джессі почало вискакувати з грудей. Вона обняла себе, почувуючись так, ніби стала навшпиньки на стартовій стійці перед забігом, чекаючи, поки пролунає постріл, що дасть старт. Потім здригнулася від метафори, що промайнула в голові, – найімовірніше незабаром справді пролунає постріл зброї, але з неї вилітатимуть справжні кулі, і націлені вони будуть не в небо.

Потяг, верескнувши, спинився, і вона знову рушила в путь. Джессі спортивним кроком пройшла до вервечки вагонів, проштовхуючись ліктями крізь натовп пасажирів, коли двері зі свистом розчинились. Роззираючись швидко, як тільки могла, вона шукала когось високорослого з пухнастим волоссям. Так багато тіл пропливало повз неї, заступаючи їй огляд! Вона намагалася подумки позначати кожну голову, що не годилась, літерою Х. Чи вона занадто швидко йде? Чи занадто повільно? На час, коли вона дісталась останнього вагона, потяг уже рушив, вона не могла упевнено стверджувати, що він не їде цим потягом, але гадала, що таки не їде. За розрахунками його появи останні кілька разів, найімовірніше він їхатиме в наступному потягу. Вона прикусила губу, коли двері зачинялись. Якщо змарнує цю нагоду, доведеться спробувати знову, коли він рушить з дому наступного разу. А їй не хотілося, щоб знову довелося все повторювати. Чим менше часу залишалось до втілення плану Карстена, то небезпечнішим це буде.

Не бажаючи залишатися на виду, вона рвучко попростувала до виходу.

Вона ще раз обійшла вестибюль, удаючи, ніби ладнає макіяж, якого на ній сьогодні не було. Полічивши подумки до дев'яноста, вона знову приєдналась до потоку подорожніх, які прямували до колій.

Зараз натовп був навіть більший. Джессі стала поблизу чоловіків у костюмах у віддаленому кінці платформи, силкуючись злитися з їхніми чорними піджаками. Чоловіки теревенили про акції і торги – речі, настільки ж далекі від життя Джессі, як і наукова фантастика. Оголосили прибуття наступного потягу, вона приготувалася зайти й обдивитися все знову. Обминувши торговців, вона оглянула перший вагон, коли той спинявся на станції.

Хутко погляд Джессі пробігав по наступному вагону. *Жінка, жінка, стариган, занизький, затовстий, занадто темний, безволосий, жінка, жінка, дитина, біляв...* Наступний вагон...

Він немов допомагав їй, немов був на її боці. Стояв просто перед вікном, визираючи, випроставшись, важке волосся спадає на видноті...

Джессі похапцем оглянула решту пасажирів, заходячи в розчинені двері. Чимало ділових людей, кожен із них може бути найманцем відділу. Жодних особливих прикмет, занадто широких плечей, які не відповідали б нормальним розмірам костюма, проколотих вух, гуль під піджаками, жодних поглядів подорожніх, що перестрічаються. І нікого у сонцезахисних окулярах.

У цій частині – міркувала вона сама до себе, – вони намагаються схопити нас обох і загнати назад у лабораторію. Хіба що це пастка, і Деніел з невинно-кучерявим волоссям виявиться одним із них. Можливо, йому доручено мене застрелити. Чи заколоти. Чи, можливо, вони хочуть вивести мене з потяга, щоб застрелити, де ніхто не побачить. Чи вони знетямлять мене й викинуть на колії.

Але якщо історія правдива, ми обоє потрібні їм живими. Мабуть, вони зроблять щось таке, що я планую вчинити з Деніелом. Або вони вивезуть мене кудись на машині з лабораторії, і мої шанси на те, щоб піти геть, будуть... менш ніж обнадійливими. Поки за ними зачинялися двері, у її голові промайнули тисячі інших варіантів поганого закінчення. Вона хутко пройшла вагоном, ставши поруч із Деніелом, схопившись за ту саму жердину, щоб утримати рівновагу: її пальці трохи нижче за його, блідіші й значно довші. Вона відчувала, як серце стискається, ніби хтось затиснув його в кулаці, і чим ближче вона підходила до цілі, тим сильнішим ставало це відчуття. Він її ніби й не помітив, відсторонено продовжуючи дивитись крізь вікно, цей погляд не змінився й тоді, коли потяг заїхав у морок тунелю, і тепер він міг бачити у шибці лише власне відображення та вагон зсередини. Ніхто у вагоні й на крок до них не наблизився.

Вона не бачила в Деніелі Бічі іншої людини, окрім чоловіка, якого бачила на фото з Мексики та Єгипту, чоловіка, що ховав волосся та рухався агресивно і впевнено. А абстрактний чоловік біля неї цілком

міг бути поетом Старого Світу. Мабуть, він чудовий актор... або може трапитися так, що він дійсно псих і страждає на дисоціативний розлад особистості? Вона гадки не мала, що з цим діяти.

Коли вони під'їздили до станції Чайнатаун, Джессі напружилася. Потяг, похитуючись, заїхав на станцію, а їй довелося схопитися за жердину міцніше, щоб не впасти на Деніела Біча.

Троє пасажирів, два костюми та спідниця, вийшли з вагона, але ніхто з них не поглянув на Джессі. Вони всі поспіхом пробігли повз неї, немов запізнюючись на роботу. У вагон зайшли ще двоє чоловіків. Один із них привернув увагу Джессі: кремезний чоловік міцної статури, як у спортсмена, у спортивних штанях та спортивній куртці з каптуром. Обидві руки він поклав у кишеню куртки, і якщо тільки його руки не були завбільшки як взуттєва коробка, він у них щось тримав. Він навіть не глянув на Джессі, проминаючи її, просто пройшов у кінець вагона й схопився за поперечину над головою. Вона спостерігала за ним краєм ока у відображенні в шибці, але він, здається, не зацікавлений ані в ній, ані в її цілі.

Деніел Біч не ворушився. Він так поринув у свої далекі роздуми, що поруч із ним вона почувалася спокійно, немов його єдиного в цілому потягу вона не мусила остерігатися. А це дурниця. Адже навіть якщо це не пастка, навіть якщо він саме той, ким, як їй повідомили, він є, цей чоловік досі збирається незабаром перетворитися на убивцю тисяч людей. Спортсмен добув квадратні навушники з великої кишені спортивної куртки й нап'яв їх на вуха. Дріт простягався аж у кишеню, мабуть, до телефону, утім, можливо, і ні.

Вона вирішила провести перевірку на наступній зупинці. Коли двері розчинилися, вона нахилилась, щоб поправити неіснуючий заворот на штанині, а потім, рвучко випроставшись, зробила крок до дверей.

Жодної реакції, спортсмен у навушниках так і стояв із заплющеними очима. Люди заходили й виходили, але ніхто не

дивився на неї і ніхто не підходив, щоб заступити їй вихід, і не простягав руку, невдало накриту піджаком.

Якщо її вороги знали, що вона зараз робить, то вони дозволяли їй зробити все по-своєму.

Отже, все по-справжньому чи вони просто прагнуть, щоб вона повірила, що так і є поки що? Через обмірковування їхніх схем у неї розболілася голова. Вона знову схопилась за жердину, коли потяг рушив.

– Помилилась зупинкою?

Підвівши очі, вона побачила, що Деніел, дивлячись на неї згори, усміхається. Ідеально добра, солодка усмішка найпопулярнішого шкільного вчителя, хрестоносця благодійної організації.

– Ммм, ні, – вона спантеличено моргнула. Як має відповісти нормальний подорожній? – І, е-е, просто забула на мить, де я. Усі станції починають зливатися в одну.

– Почекай, вихідні вже за вісім чи дев'ять годин починаються.

Він знову усміхнувся по-доброму. Вона почувалася страшенно незатишно через думку про те, що спілкується зі своїм суб'єктом, але відчувалась якась дивна – можливо, штучна – нормальність у Деніелі, завдяки якій їй легше було зіграти роль, яку належить: привітного подорожнього. Пересічну людину.

Вона понуро гмикнула на його зауваження. Її робочий вікенд тільки розпочинався.

– То було б чудово, якби вихідні в мене були вільними. Засміявшись, він зітхнув.

– Круто. Юриспруденція?

– Медицина.

– Ще гірше. Чи вони коли-небудь випускають тебе за добру поведінку?

– Вкрай нечасто. Та пусте. Я все одно не шанувальниця шалених гулянок.

– Я сам для них застарий, – зауважив він. – Про це я зазвичай згадую десь о десятій вечора щодня.

Вона гречно усміхнулась, коли він засміявся, силкуючись, щоб погляд не видавав подиву. Захопливо й небезпечно водночас брататися з наступним завданням. Вона ще ніколи не мала жодних стосунків зі своїми суб'єктами. Вона не може дозволити собі ставитися до нього, як до людини. Вона має бачити в ньому лише монстра – потенційного вбивцю мільйонів, – щоб і надалі бути безсторонньою.

– Хоча я часом люблю вийти кудись на вечерю, – додав він.

– Мм, – неухважно пробурмотіла вона. Збагнула, що це скидається на запрошення.

– Привіт, – продовжив, – мене звати Деніел.

Навдивовижу, вона забула, як сьогодні має називатись. Він простягнув руку, й вона потиснула її, зі страхом усвідомлюючи, наскільки важка на ній каблучка з отрутою.

– Привіт, Деніеле.

– Привіт, – він насупив брови.

– Мм, я Алекс, – йой, після неї вже було кілька інших імен. Ой, добре.

– Приємно познайомитись, Алекс.

– Послухай-но, я ніколи так не вчиняю, – ніколи. Але... теє... чом би й ні? Чи можна дати тобі мій номер? Можливо, ми якось зустрінемося за тихою вечерю?

Вона витріщилась на нього, відверто приголомшена. Він запав на неї. Чоловік на неї запав. Ні, не чоловік. Невдовзі масовий убивця, який працює на психа наркоцаря.

Чи агент намагається відвернути її увагу?

– Ти мене злякалася? Присягаюсь, я не скривджу.

– Та ні, я тільки... теє, ніхто ще мене на побачення у потягу не запрошував. – І це була щира правда. Власне, її вже багато років ніхто на побачення не запрошував. – Я розгубилась. І це правда.

– Ось як я зроблю. Я запишу своє ім'я та номер на цьому папірці й віддам його тобі, а коли доїдеш до своєї зупинки, можеш викинути його у перший-ліпший смітник, що побачиш, бо смітити недобре, і

враз про мене забудеш. Для тебе – мізерна турбота, кілька секунд змарнуєш на смітник.

Вона усміхнулась, коли він говорив, опустивши при цьому очі й зосереджено записуючи свої дані на звороті квитанції олівцем № 2.

– Дуже тактовно з твого боку. Я вдячна. Він підвів очі, досі всміхаючись.

– Чи не треба викидати. Можеш скористатися ним, щоб мені зателефонувати, і ми кілька годин побалакаємо, поки я купуватиму тобі попоїсти.

Монотонний голос над головою оголосив станцію Пенн Квартер, і вона полегшено зітхнула. Бо їй ставало сумно. Так, вона збиралася провести вечір із Деніелом Бічем, але жодному з них це великої насолоди не принесе.

Для журби там немає місця. Так багато невинних помруть. Мертві діти, мертві матері та батьки. Добрі люди, які в житті нікого не скривдили.

– Це дилема, – відповіла вона тихо.

Потяг зупинився знову, вона вдала, ніби її штовхнув чоловік, що виходив за нею. Вона вже тримала в руці потрібну голку. Потім простягла руку до жердини, ніби щоб утриматись на ногах, і наче випадково вхопилася за Деніела. Він смикнувся від несподіванки, а вона, міцно тримаючи, ніби намагалася втримати рівновагу.

– Ой, перепрощую, я здивувала тебе, – мовила вона, відпускаючи його, і водночас кладучи маленький шприц у кишеню кофтинки.

Вона багато тренувала вправність рук.

– Пусте. Чи з тобою все гаразд? Хлопець просто зніс тебе.

– Так, усе добре, дякую.

Вагон знову рушив, вона спостерігала, як обличчя Деніела швидко зблідло.

– Агов, а з тобою все добре? – спитала. – Ти наче трохи зблід.

– Мм... я... що?

Він спантеличено роззирнувся.

– Скидається на те, що ти зараз знепритомнієш. Даруйте, – мовила вона жінці на стільці за ними. – Можна, мій друг сяде? Йому зле.

Жінка закотила величезні карі очі, а потім навмисно подивилась у протилежному напрямку.

– Нічого, – мовив Деніел. – Не треба... турбуватися через мене. Я...

– Деніеле? – спитала вона.

Він трохи хитався, обличчя біле, як полотно.

– Дай руку, Деніеле.

Із приголомшеним виглядом він простягнув руку. Вона схопила його за зап'ясток, напоказ ворущачи губами, дивлячись на годинник і вдаючи, що подумки лічить секунди.

– Ліки, – пробурмотів він. – Ти лікар.

Ці події ближчі до сценарію, тому вона заспокоїлася. – Так, і мені твій стан не до вподоби. Ти виходиш зі мною на наступній зупинці. Тобі треба подихати.

– Не можу. Школа... я не можу баритися.

– Я напишу для тебе записку. Не сперечайся зі мною.

Я знаю, що роблю.

– Ок, Алекс.

Анфант Плаза була однією з найбільших і найхаотичніших станцій на цій лінії метро. Коли двері розчинилися, Алекс повела Деніела за собою, тримаючи його за зап'ясток. Він поклав руку їй на плече, щоб не впасти. Вона не здивувалася цьому.

«Триптамін», який вона йому вколола, спричиняв у людей дезорієнтацію, покірність і неабияку привітність. Він ітиме за нею, скільки знадобиться, якщо вона надто не підштовхуватиме. Речовина була подібна до класу барбітуратів, які необізнані люди називають «сироваткою правди», і вона в дечому впливала, як екстазі; і те, і те добре спрацьовувало, щоб подолати замкнутість та заохотити до співпраці. Їй подобалася ця суміш, бо викликала сум'яття. Деніел почуватиметься неспроможним приймати рішення, а тому робитиме все, що вона йому скаже, поки дія речовини не припиниться або

поки вона не попросить у нього щось, що насправді тиснутиме на межі його зони комфорту.

Усе вийшло легше, ніж вона гадала, завдяки несподіваному тет-а-тет. Вона планувала вколоти його, потім розігравши давнє-добре «*Чи є тут лікар? О так, я, власне, лікар!*», щоб він пішов із нею одразу. Це спрацювало б, але він не був би настільки покірним.

– Гаразд, Деніеле, як почуваєшся? Дихати можеш?

– Аякже. Добре дихаю.

Вона йшла хутко поруч нього. Речовина рідко викликала в людини нездужання, але завжди є винятки.

Вона підвела очі, щоб подивитися на колір його обличчя. Він досі був блідий, але губи не мали зеленкуватого відтінку, що видавало б нудоту.

– Нудить у шлунку? – спитала вона.

– Ні, ні, я в порядку.

– Боюся, що ні. Я заберу тебе з собою на роботу, якщо ти не проти. Хочу переконатися, що нічого серйозного.

– Добре... ні, мені у школу!

Він легко встигав за нею попри дезорієнтацію. У нього були майже вдвічі довші ноги, ніж у неї.

– Я розповім їм, що сталося. Маєш номер школи?

– Так. Стейсі – з приймальні.

– Ми зателефонуємо їй дорогою.

Через це їм доведеться уповільнитись, але що вдієш; вона має вгамувати його занепокоєння, щоб він і надалі був покірним.

– Слушна думка, – мовив він, добуваючи старенький «Блекберрі» з кишені та клацаючи кнопки.

Вона обережно забрала телефон з його рук.

– Яке у Стейсі прізвище?

– Там записано «приймальня».

– Бачу. Гаразд, я наберу замість тебе. Отак, скажи Стейсі, що нездужаєш. Ідеш до лікаря.

Слухняно взявши телефон, він чекав, поки Стейсі відповість.

– Привіт, – мовив він, – Стейсі, це Деніел. Так, пан Біч. Я поганенько почуваюсь, іду до лікаря Алекс. Даруй. Прикро, що доводиться звалювати все на тебе. Даруй, дякую. Звісно, я одужаю, звісно.

Вона непомітно здригнулась, почувши, що він назвав її ім'я, але то просто звичка. Байдуже. Вона просто на певний час не буде використовувати ім'я Алекс, та й по всьому.

Забирати його зі школи було ризиковано. Таке де ла Фуентес, можливо, помітить, якщо тримає руку на пульсі подій у житті свого посланця смерті. Утім, він, звісно, не надто здійсатиме тривогу через відсутність один раз на роботі у п'ятницю. Коли Деніел неушкодженим з'явиться у понеділок, наркобарон заспокоїться.

Узявши у Деніела телефон, вона поклала його до кишені.

– Нехай наразі у мене буде, добре? Ти ледве стоїш на ногах, не хочу, щоб ти його загубив.

– Добре, – роззирнувшись, він насупився, побачивши величезне склепіння бетонної стелі над головою. – Куди ми йдемо?

– У мій кабінет, пригадуєш? Нам треба сісти на цей потяг, – вона не бачила жодного обличчя з попереднього потягу в цій вагоні... Якщо вони за ними стежать, то здалеку. – Поглянь, ось вільне місце. Відпочинь.

Допомагаючи йому вмотитись, вона нишком кинула його мобільний біля черевиків, потім жбурнула ногою далі під сидіння.

Вистежити телефон – найпростіший спосіб знайти людину, взагалі не завдаючи собі клопоту. Вона завжди уникала пастки мобільних телефонів. Бо це немов добровільно прив'язатися до ворога.

Власне, насправді їй нікому було телефонувати.

– Дякую, – мовив Деніел.

Він досі обіймав її рукою, хоча зараз, коли він сидів, а вона стояла, рука опинилася на її талії. Він, хитаючись, підвів на неї погляд, а потім додав:

– Мені подобається твоє обличчя.

– О, м-м... Дякую.

– Дуже подобається.

Жінка, що сиділа поруч із Деніелом, обвела поглядом Алекс, розглядаючи її обличчя. *Чудово*. На жінку вона не справила враження.

Деніел обхилився чолом на її стегно, заплющився. Така близькість непокоїла одразу на кількох рівнях, але водночас і заспокоювала. Уже давно ніяка людська істота не торкалась її з любов'ю, хай навіть його любов народилася в пробірці. Хай там як, а вона не має дати йому заснути просто зараз.

– Що ти викладаєш, Деніеле?

Він підвів голову, досі впираючись їй у стегно підборіддям.

– Англійську переважно. Я її дуже люблю.

– Невже? А в мене страшні були оцінки з усіх гуманітарних предметів. Мені природничі більше подобались.

Він скривився:

– Природничі!

Вона почула, як жінка, що сиділа поруч, прошепотіла до іншої: «П'яний».

– Я не мав тобі зізнаватись, що вчитель, – важко зітхнув.

– Чому не мав?

– Рендел стверджує, що жінкам це не подобається. «Ніколи не розповідай про себе з власної ініціативи», – з його тону стало зрозуміло, що він цитує вислів Рендела.

– Але ж учителювання – це шляхетна професія. Навчати майбутніх світових лікарів і науковців.

Він зажурено подивився угору на неї.

– Цим не заробиш.

– Не кожна жінка така меркантильна. Рендел зустрічається не з тими жінками.

– Моя дружина любила гроші. Колишня дружина, – він, знову зітхнувши, заплющився. – Це розбило мені серце.

Знову приступ жалю. І суму. Вона знала, що він ніколи цього не розповідав би, якби не був під кайфом від гібриду екстазі та

сироватки правди. Він уже розмовляв чіткіше; але наркотик не припиняв діяти, його мозок просто звикав працювати, обминаючи його дію.

Вона, постукавши його по щоці, надала голосові веселого тону.

– Якщо її так легко було купити, то, мабуть, вона не варта, щоб за нею плакали.

Він знову розплющив очі. Вони в нього блідо-карі, радше суміш зелених та блідо-сірих. Вона намагалася уявити їхній напружений погляд, що личить самовпевненому чоловікові у бейсболці, який на фото зустрічається з де ла Фуентесом, – і не змогла.

Вона гадки не мала, як вчинила б, якби він справді мав дисоціативний розлад особистості. Вона ще ніколи з таким не працювала.

– Твоя правда, – мовив він. – Я знаю, що ти маєш рацію. Я мав бачити її такою, якою вона була насправді, а не такою, якою я собі її уявляв.

– Саме так. Ми вибудовуємо уявлення про людей, створюємо того, з ким прагнемо бути, а потім силкуємося втримати справжню людину усередині вигаданої оболонки. І це не завжди добре виходить.

Чортівня. Вона й гадки не мала, про що говорить. У неї були однісінькі напівсерйозні стосунки за все життя, і тривали вони недовго. Школа стояла вище за парубка, достоту як робота була важливішою за все інше в житті протягом шести років. Як зараз вона ставила можливість дихати вище за все інше. Вона страждала на одержимість.

– Алекс?

– Слухаю.

– Я вмираю?

Вона заохочувально всміхнулась.

– Ні, якби я думала, що ти вмираєш, я викликала б «швидку». З тобою все буде гаразд. Просто треба перестрахуватись.

– Добре. А мені доведеться здавати кров?

– Можливо. Він зітхнув.

– Голки мене нервують.

– Усе буде добре.

Їй не подобалося, що вона йому бреше, і це її турбувало. Але було щось у тій його щирій довірі, у тому, як він приписує найшляхетніші мотиви всім її вчинкам... Треба цього здихатись.

– Дякую, Алекс, справді.

– Я лише роблю свою роботу, – і не збрехала.

– Гадаєш, що мені зателефонуєш? – спитав він з надією.

– Деніеле, ми, безперечно, проведемо разом вечір, – пообіцяла вона.

Якби він не був під кайфом, він би розчув надрив у її голосі й помітив крижаний погляд у її очах.

Розділ 5

Решта пройшла, сказати б, надто гладенько... чи це має якесь значення? Її параноя вже дісталась такого високого рівня, що важко було сказати, чи ця тривога збільшувала її, чи ні. Він сів у таксі на станції Росслін без жодних заперечень.

Вона знала, як він відчувається, – вони з Барнабі спробували на собі майже все нелетальне зілля, щоб чітко знати, на що вони здатні. Від цього відчуваєшся немов уві сні, бачачи чудовий сон, у якому з твоїми проблемами й тривогами мав упоратись хтось інший, а не ти, і все, що тобі потрібно, – це рука, на яку можна обіпертися, і штурханець у правильному напрямку. У своїх нотатках вони нарекли цю речовину «Іди за лідером», хоча в офіційних документах вона мала пафоснішу назву. Це була мандрівка-відпочинок, і якби не факт, що їй навіть тоді потрібно було вкрай стримуватись, вона б, можливо, знову дозволила собі таку втіху.

Вона почала розпитувати його про волейбольну команду, яку він тренував, а він спитав, чи повернеться до школи вчасно, щоб устигнути на тренування, і цілісіньку дорогу в таксі розповідав про дівчат із команди, допоки вона не стала почуватися так, ніби напам'ять знає імена їх усіх та їхні сильні сторони на майданчику. Водій не зважав, мугикаючи якусь пісеньку, надто тихо, аби вона розчула, яку саме.

Деніел здебільшого не цікавився їхньою подорожжю, утім, коли вони якось дуже довго стояли на світлофорі на червоному, він озирнувся і насупився:

- Далеченько в тебе кабінет.
  - Далеченько, – погодилась вона, – достобіса далеко їхати.
  - Де ти мешкаєш?
  - У Бетесді.
  - Гарна місцина. На Колумбійських Пагорбах не так добре.
- Принаймні там, де живу я.

Таксі знову рушило. Вона зраділа, план просувався дуже добре. Навіть якщо вони визначили час, коли вона сідала й виходила з останнього потяга, їм важко буде стежити за одним із безлічі однаковісінських таксі, що гуртом звиваються шляхами в годину пік. Часом приготування скидались на магічні закляття. Ніби ти можеш змусити події набувати бажаних форм, просто плануючи їх як годиться, *ретельно*.

Тепер Деніел не був таким балакучим. Це друга фаза дії наркотика, тепер він втомлюватиметься чимраз більше й більше. Їй потрібно було, щоб він ще трішки не спав.

– Чому ти дав мені свій номер? – спитала вона, коли його повіки стали злипатись.

Він замріяно всміхнувся.

– Я раніше так ніколи не робив.

– І я.

– Мабуть, згодом я ніяковітиму через це.

– Не ніяковітимеш, якщо я тобі зателефоную, адже так?

– Можливо. Не знаю, це моїй вдачі не властиво.

– То чому ж ти так учинив?

Він ні на мить не відвів свого ласкавого погляду від її очей.

– Мені обличчя твоє подобається.

– Ти вже казав.

– Я справді хотів ще раз його побачити. Тому посміливішав. Вона насупилась, у ній пульсувала провина.

– Чудно чути таке, правда? – він немов стривожився.

– Ні, дуже приємно. Небагато чоловіків здатні сказати таке жінці.

Він здивовано кліпнув очима.

– І я зазвичай не кажу... Надто сором'язливий.

– А мені ти здаєшся дуже сміливим.

– Я почуваюсь якось інакше. Мабуть, через тебе. Я став почуватись інакше, щойно побачив твою усмішку.

Щойно я тебе накачала, – мовила вона подумки сама до себе.

– Оце так комплімент, – сказала вона. – Приїхали, можеш підвестися?

– Певно що. Це ж аеропорт.

– Так, саме тут моє авто.

Його брови спочатку насупились, потім розгладились.

– Ти що, щойно з подорожі повернулась?

– Так, я щойно повернулась у місто.

– Я теж часом подорожую. Люблю їздити в Мексику.

Вона різко глянула вгору. Він дивився просто перед собою, стежачи, куди ступає. На обличчі – ані сліду зажуреності. Якби вона підштовхнула його розказати таємницю, будь-яку, яка є його больовою точкою, його покірність обернулася б на підозріливість.

Він міг би піти за іншою малознайомою особою як за своїм лідером і спробувати втекти. Він міг рознервуватися і привернути до неї увагу.

– А що тобі в Мексиці подобається? – спитала обачно.

– Клімат там сухий і теплий. Мені подобається. Я ніколи не мешкав у по-справжньому спекотному місці, але, гадаю, мені сподобалося б. Я згоряю, ніколи не можу засмагнути. А ти, як видається, пробула певний час під сонцем.

– Ні, народилася такою.

Колір шкіри їй дістався від батька, якого не було поряд ніколи. Генетичний аналіз показав, що в ньому багато намішалось, переважно корейського, латиноамериканського та валлійського. Їй завжди було цікаво, який він має вигляд. У поєднанні із шотландським корінням її матері вони створили їй навдивовижу пересічне обличчя – вона могла б скидатися на кого завгодно.

– Мабуть, це добре. А мені доводиться застосовувати крем від засмаги, багато крему. Інакше починаю облязати. Гидка штука. Я не мав би тобі про це казати.

Вона розсміялась.

– Я обіцяю, що забуду про це. Що ще тобі подобається?

– Створювати щось своїми руками. Я допомагаю будувати будинки. Не як профі. Я просто стукаю молотком, де мені кажуть. Але люди такі добрі та щедрі. Це мені подобається. Здавалося дуже переконливим, вона затремтіла від страху.

Як він може дотримувати своєї історії так невимушено під впливом хімічних речовин, що зараз течуть у його організмі? Хіба що якимось у нього розвинулась невразливість. Хіба що у відділі створили протитруту, хіба що вони його підготували, і тепер він її розігрує. У неї потилиця вкрилася гусячою шкірою. Не обов'язково його мав підготувати відділ. Можливо, це його співпраця з де ла Фуентесом. Хтозна, як впливатиме її зілля, змішуючись із дивними наркотиками? Вона торкнулася язиком до несправжньої коронки на кутньому зубі. Відділ просто убив би її, якби в цьому була їхня мета. А де ла Фуентес покарав би її за спробу завадити його планам. Але як міг він знати заздалегідь? Як Деніел упізнав у ній агента супротивників так швидко? Вона ж зараз навіть ні на кого вже не працює.

Дотримуйся плану, – мовила вона сама до себе. – Посади його в авто, і ти в безпеці. На кшталт.

– Мені й тамтешні будинки подобаються, – розповідав він. – Вікна ніколи не зачиняють, просто провітрюють оселю. У декого навіть скла у шибках немає. Набагато краще, ніж на Колумбійських Пагорбах. Запевняю. Можливо, не краще, ніж у Бетесді. Закладаюся, лікарі живуть у гарних будинках.

– Я – ні. Мешкаю у звичайній тісній квартирі. Я там небагато часу проводжу, тому мені байдуже.

Він розсудливо кивнув.

– Тебе немає вдома, бо ти рятуєш життя.

– Та не зовсім. Я не з невідкладної допомоги абощо.

– Ти рятуєш *моє* життя, – сіро-зелені очі широко розплющені, а в них – цілковита довіра.

Вона знала, що якщо він поводить себе щиро, то це діють ліки.

Та все одно ніяковіла.

Їй лишалось лише грати свою роль.

– Я стежу за тобою. Ти не помираєш.

І це щира правда. Хлопці з відділу могли б убити його. Принаймні, вона може йому зберегти життя. Хоча... після того, як вона завадить катастрофі, Деніел Біч ніколи не побачить світ ззовні в'язничної камери. І через це вона почувалась...

Мільйон смертей. Невинних малесеньких немовлят. Милих літніх бабусь. Перший Вершник Апокаліпсиса на білому коні.

– О, ще й на автобусі поїдемо, – мовив він ласкаво.

– Цей доведе нас до моєї машини. Тоді тобі більше не доведеться ходити.

– Я не заперечую. Мені подобається ходити з тобою.

Він усміхнувся їй; ноги в нього заплітались, поки він піднімався нагору сходами. Вона підтримала його, перш ніж він міг упасти, а потім підвела його до найближчого вільного місця у майже порожньому автобусі.

– Тобі подобається іноземне кіно? – спитав він раптом ні до чого.

– Деяке, мабуть.

– В університеті є гарний кінотеатр. Можливо, якщо вечеря вдасться, ми наступного разу сходили б на фільм із субтитрами.

– Укладімо угоду, – мовила вона. – Якщо я ще подобатимусь тобі після одного вечора разом, я обов'язково подивлюся з тобою кіно, у якому ні слова не розумію.

Він усміхнувся, його повіки тим часом опускались.

– Ти все одно мені подобаєшся.

Цілковита нісенітниця. Має ж бути якийсь спосіб відвернути нашу розмову від *флірту*. Чому це вона відчувається монстром з-поміж них двох? Звісно, вона і є монстр, і вона з цим переважно змиралась, знаючи, що такий різновид потвор, як вона, має існувати заради загального добра. У певному сенсі вона, ніби звичайний лікар, має завдавати болю, щоб рятувати життя. Як іноді відтинають вражену гангреною кінцівку, щоб урятувати решту тіла,

відокремивши її. В одному місці біль, а для решти тіла – добро. І решта набагато більше варта того, щоб її врятувати.

Вона раціоналізувала, як завжди, задля того, щоб змогти ужитися сама із собою. Утім, вона ніколи зухвало собі не брехала.

Вона усвідомлювала, що не існує у якійсь сірій моральній зоні. Вона існує в моральній зоні суцільно чорній. Єдине, що було гіршим за Алекс, яка виконує свою роботу добре, те, що є хтось, хто виконує її роботу зле. Або взагалі ніхто.

Утім, навіть цілком погоджуючись з ярликом «монстр», вона ніколи не була потворою, яка вбиває невинних. Вона навіть не збиралась убивати цього винуватого... який досі дивився на неї з-під своїх довгих кучерів великими світло-карими собачими оченятами.

Мертві діти, – волила вона сама до себе, *– мертві діти, мертві діти, мертві діти.*

Вона ніколи не прагнула ставати шпигункою чи працювати у підпіллі, а зараз усвідомила, що вона емоційно не годиться для цієї роботи. Вочевидь, забагато безпідставної симпатії переповнює її тіло, що більш ніж іронічно. Ось чому ти ніколи не заговорювала із суб'єктом, до того як зверталася до нього на завданні.

– Добре, Деніеле, ми йдемо. Можеш підвестися?

– Мм-хмм. Отак, дай я сумку твою візьму.

Він мляво підняв руку, потягнувшись до її кейса.

– Я потримаю, – хоча насправді руки в неї цілком затерпли, тримаючи руків'я. – Ти радше зосередься на тому, щоб утримувати рівновагу.

– Я справді втомився.

– Знаю, поглянь, он де моє авто. Сріблясте.

– Там багато сріблястих.

У тому й суть.

– Ось вона. Дай-но я посаджу тебе назад, щоб ти міг лягти. Чому не знімеш куртку, не хочу, щоб тобі стало спекотно. І роззуйся, отак. – Менше їй згодом буде клопоту. – Зігни ноги в колінах, щоби вмістились на сидінні. Чудово.

Вона поклала йому під голову наплічник, звісно, не надто зручно, але йому зараз було не до того.

– Ти така добра, Алекс, – пробурмотів він, заплющившись. – Ти найдобріша жінка, яку я зустрічав коли-небудь.

– Гадаю, ти теж добрий, Деніеле, – зазначила вона.

– Дякую, – ледве вимовивши, він заснув.

Вона хутко добула з багажника бежеву шаль у тон сидінням. Укрила його. Добувши з кишені шприц, вона встромила голку у вену на його литці, ставши так, щоб не дати сторонньому побачити, що вона робить. «*Іди за лідером*» за годину чи дві вивітриться, а вона потребувала, щоб він проспав довше цього часу.

Ніякий він не агент, – вирішила вона. Агент, можливо, підіграв би наркотичному сп'янінню під час викрадення, але ніколи не дозволив би отак просто себе відключити. Отже, звичайний найманий масовий убивця.

Тимчасова лабораторія, яку вона створила, розташовувалась у сільській місцевості в Західній Вірджинії. Вона винайняла гарненький маленький сільський будиночок із корівником, який уже давно стоїть без корів. Ззовні корівник був вкритий багат шаровим білим облицюванням у тон будинку; усередині стіни та стелю було вкрито алюмінієм. Підлога бетонна зі зручно розташованими ринвами. Углибині було невелике житлове приміщення; у рекламі його називали додатковою кімнатою для відвідувачів, *дивовижно-сільською*. Вона була переконана, що чимало наївних мандрівників вважатимуть сільське життя чарівним, але її турбувало тільки, щоб було підключено електрику та вода текла у крані. Садиба та корівник розташовувались посеред яблуневого садка завбільшки 240 акрів,^[2] а сам садок був оточений орними землями. Найближчий сусід мешкав за милю звідти. Власники цього садка заробляли у міжсезоння тим, що здавали в оренду садибу орендарям із міста, які удавали, ніби обробляють землю.

Садиба коштувала дорого. Вона щоразу супилась, згадуючи про ціну, але тут нічим не зарадиш. Їй був потрібен усамітнений маєток, у якому вдосталь вільного місця.

Вона працювала ночами, щоб усе підготувати. Удень вона стежила за Деніелом на відстані, потім спала, скільки могла, протягом занять у школі. Наразі вона виснажена, але їй ще чимало слід устигнути, перш ніж її робочий день добіжить кінця.

Перша зупинка – другорядний з'їзд з автостради більш ніж за годину дороги від міста. Вузька ґрунтова дорога, якою, як видавалось, ніхто багато років не користувався, вела її углиб гаю. Мабуть, ця дорога кудись веде, але вона не заїжджала достатньо далеко, щоб подивитись, куди саме. Вона стала під густою тінястою кроною, заглушивши двигун, і пішла працювати.

Якщо Деніел працював на відділ чи, імовірніше, на одну з організацій, що тісно з ним співпрацює, на кшталт ЦРУ чи кількох військових відділів та ще деяких тимчасових підрозділів для здійснення спецоперацій, які, як і її відділ, не мають офіційних назв, – тоді на ньому стоїть електронний пристрій стеження. Як колись був на ній. Вона замислено почухала маленький опуклий шрам на зашийку, порослий її коротким волоссям. Вони полюбляли мітити голову. Якщо можна забрати котрусь одну частину тіла, то найкраще – голову, бо за нею найкраще проводити упізнавання.

Відчинивши задні пасажирські дверцята, вона, ставши на вогку землю, схилилась над головою Деніела. Вона почала з місця, де мітили їх з Барнабі, легенько проводячи пальцями по його шкірі, потім знову, натискаючи дужче. Нічого. Вона бачила кількох суб'єктів іноземців, у яких нещодавно витягли жучки з-за вух, тому це місце вона перевірила наступним. Потім вона швидко пробігла пальцями по голові, намацуючи на черепі гулі чи будь-які інші ущільнення, яких там не має бути. У нього були дуже м'які кучері, що приємно пахли цитрусами. Не те, щоб їй було діло до його волосся, та принаймні їй не довелося длубатися у чийомусь масному смердючому гнізді. І вона за те була вдячна.

А тепер непросто завдання. Якщо за ним стежить де ла Фуентес, пристрій стеження, імовірно, буде зовнішнім. Спочатку вона викинула черевики у підлісок при дорозі: найімовірніше, саме на них падає підозра з-поміж всього одягу. Чимало чоловіків щодня носять одні й ті самі черевики. Потім вона зняла з нього сорочку, дякуючи, що на ній тільки комір має ґудзики, хоча їй важко було її витягти з-під його тіла. Вона навіть не намагалася зняти йому майку через голову, а просто, добувши з кишені лезо, розмотала його та розітнула тканину на шматки, що легко знімаються. Пильно обдивилась йому груди – жодних підозрілих шрамів чи горбиків. Шкіра у нього на торсі була світліша, ніж на руках; він був по-сільському трохи засмаглим, безперечно, через те що будував будинки у Мексиці в сорочці. Чи скуповував супервіруси в Єгипті – там теж дуже сонячно. Їй здалося, що в нього м'язи натреновані радше як у спортсмена, а не як у того, хто тренується у спортзалі. Жодної кострубатості, тільки плавні риси, які доводять, що він тренується, але не одержимий цим.

Їй важко було перевертати його голі черева, він скотився у проміжок для ніг, повиснувши на горбі між сидіннями. Він мав два неглибоких шрами на зап'яччі, паралельні та однакової довжини. Вона пильно їх оглянула, обмацуючи шкіру навколо них, але не відчувала нічого, окрім звичної гіпертрофованої волокнистої тканини, як і годиться.

Вона досить швидко збагнула, що слід було би зняти з нього джинси, перш ніж перевертати. Їй довелося залазити на його незграбно розташоване тіло, обхоплювати обіруч торс, щоб розстібнути ґудзик. Вона дуже тішилась, що він не вдягнув тісні джинси, і, перелізши до іншого пасажирського сидіння, стягнула з нього штани. Її не здивувало, що він у боксерках, а не у вузьких плавках. Це цілком відповідало його стилю одягу. Вона стягнула труси, потім шкарпетки, потім, зібравши решту одягу, віднесла його за кілька метрів від дороги й запхала за впале дерево. Потім повернулась за наплічником. Ноутбук – дуже годяще місце для будь-

якого електронного пристрою, якщо хтось прагнув, аби він носив його із собою, нічого не підозрюючи. Їй уже не вперше випадало самотужки роздягати свою ціль.

У лабораторії у неї був персонал, який готував для неї суб'єкта, – Барнабі називав їх служками, – але вона не завжди працювала в лабораторії, тож коли вперше поїхала працювати у польових умовах у Герат, що в Афганістані, вона почала відчувати щиру вдячність служкам. Роздягати чоловіка, який місяцями не мився, – справа неприємна, а надто якщо вона сама потім не мала можливості помитись у душі. Деніел хоча б чистий. Лише вона сьогодні працює до десятого поту.

Знайшовши в багажнику викрутку, вона швидко змінила вашингтонські номерні знаки на ті, які зняла з такої самісінької машини на звалищі для автобрухту.

Щоб огляд був цілком довершеним, вона бігцем оглянула його ноги ззаду, підошви та руки. Вона ніколи не бачила, щоб на екстремістів ставили пристрої стеження, можливо, тому що екстремістів часом відсікали, щоб підкреслити свою позицію. Вона не помітила жодних шрамів. І затвердінь, які б свідчили, що він тренувався зі зброєю чи часто нею користувався. У нього були м'які вчительські руки, лише з кількома ущільненнями, що свідчили про мозолі в людини, яка не звикла працювати фізично. Вона спробувала перевернути його назад на сидіння, але швидко збагнула, що то марна річ. Не надто зручна поза для сну, але він все одно не прокинеться. А згодом у нього все болітиме. Хоча думати про це – цілковита дурниця.

Знову вкривши його ковдрою й підібгавши її під нього як тільки могла, вона почала складати історію про нього на основі прочитаних документів і того, що бачила на власні очі.

На її думку, Деніел Біч є саме таким, яким вона бачить його зараз: приємний добрий чоловік, з якого боку не глянь. Те, що його привабила жадібна колишня дружина, цілком можна зрозуміти. Мабуть, він з тих, у кого легко закохуються. А коли сплигло трохи

часу, достатньо, аби колишня почала сприймати кохання за належне, вона змогла перенести увагу на речі, яких їй бракувало, – гарну квартиру, велику каблучку, машину. Мабуть, зараз їй бракувало цієї Денієлової якості, адже трава завжди здається зеленішою тощо.

Але був у Денієлові й морок, глибоко схований, можливо, спричинений болем і відчуттям несправедливості через втрату батьків, обтяжений зрадою дружини й розпалений загибеллю останнього родича. Морок витягнути назовні нелегко. Він би його розсортював, щоб тримати якнайдалі від спокійного життя, запхавши у темну комірку, де йому належить бути. Годі дивуватись, що він так безтурботно розповідає про Мексику. Бо для нього існує дві Мексики: щаслива, та, яку любив учитель, та небезпечна, де ховався монстр. Імовірно, у його голові ці країни навіть близько не були однією й тією самою. Отже, не справжній псих, сподівалась вона. Просто зламана людина, яка не хотіла відмовлятися від особистості, що вважала своєю, але яка потребувала віддушини, що надавав їй морок.

Її тішило таке міркування, тож вона дещо змінила план. У її справі вагоме місце посідало дійство. Для деяких суб'єктів найбільше годилась клінічно-беземоційна подоба: у білому халаті, хірургічній масці та з ідеально чистими й блискучими сталевими інструментами; на інших діяв страх божевільного садиста (утім, Барнабі ця роль завжди краще вдавалась; він мав для неї відповідне обличчя та волосся, що неслухняно стирчало вгору у стилі «мене щойно вдарило струмом»). Кожного разу ситуація була трішки іншою: дехто боявся темряви, а дехто – світла. Вона збиралася бути безсторонньою – то була найбільш слухна роль у її пересувному будиночку, – але зараз їй спало на думку, що Денієла треба оточити мороком, щоб випустити його темний бік назовні. Вона мала поговорити з Денієлом Пітьми.

Вона трішки покаталась об'їзними шляхами, перш ніж повернути назад. Якщо за Денієлом хтось стежить, використовуючи його одяг

чи речі, вона не хотіла б, щоб ця людина їхала далі за ними у їхній мандрівці.

У мільйонний раз вона обміркувала всі ймовірності. Ймовірність перша: це дуже хитромудра мандрівка. Ймовірність друга: усе по-справжньому, і на кону мільйони життів. А її й поготів. Протягом тривалої подорожі шальки терезів нарешті впевнено переважили на один бік. Вона переконана, що в її машині немає жодного урядового агента. А якщо він лише невинний громадянин, обраний навмання, щоб виманити її, то вони вже змарнували свої найкращі можливості причепити до неї жучка.

Жодного разу на неї не напали й жодного разу за нею ніхто не стежив... так, щоб вона помітила.

Вона згадала про стоси даних, що свідчать про винуватість Деніела Біча, і нічого не могла з собою вдіяти. Вона захисниця. Тому краще почати рятувати життя.

Вона заїхала на під'їзну алею до будинку близько одинадцятої, смертельно втомлена та голодна, утім, на 95 відсотків упевнена, що немає хвоста, який привів би відділ чи де ла Фуентеса на її поріг. Вона швидко оглянула будинок, перевіряючи, чи бува ніхто не вдерся (і не віддав Богові душу, чого йому чи їй не уникнути б, тільки-но відчинивши двері), а потім, знявши охорону, заїхала машиною у корівник. Щойно замкнувши двері корівника й знов увімкнувши «сигналізацію», вона стала до праці, щоб підготувати Деніела.

Усе решта вже було зроблено. Вона придбала таймери у «Хоум Депо» у Філадельфії й під'єднала до них лампи в кількох кімнатах у будинку; як мандрівник, що полишає домівку на кілька тижнів, вона вжила всіх заходів, аби помешкання мало обжитий вигляд. В один з таймерів вона увімкнула радіо, щоб створювати шум. Будинок був доброю приманою. Більшість людей збагнули б це, перш ніж перейти до темного корівника.

А корівник стоятиме в мороці. Вона звела всередині нього такий собі намет, що приховує світло та поглинає шум, а також не

даватиме Деніелу зрозуміти, де він є. Прямокутна споруда була понад два метри заввишки, три завширшки та чотири з половиною завдовжки. Вона була зведена з поліхлорвінілової трубки, чорного брезенту та амортизуючих тросів, укритих зсередини двома шарами пористого пінопласту, закріпленого двобічною клейкою стрічкою. Грубувато, звісно, але вона з досвіду знає, що це краще за підземелля.

Посеред намету стояла громіздка металева плита на ніжках-гармошках, за допомоги яких регулювалась висота. Вона стояла в корівнику на видноті – щоб додати автентичності, певна річ, – і колись використовувалась як такий собі ветеринарний операційний стіл. Стіл був більший, ніж їй потрібно, адже ветеринар мав справу з коровами, а не з кошенятами, утім, це все одно для неї знахідка. То був один з предметів, що підштовхнув її до оренди цієї вкрай дорогої туристичної пастки. У приміщенні стояв ще один укритий металом стіл, на який вона поставила комп'ютер, монітори й тацю з приладдям, яке, сподівалася, залишиться лише реквізитом. Ближче до передньої частини столу стояв штатив для внутрішніх вливань, на якому вже висів пакунок з фізрозчином. Колісний металевий візок з кухні вже стояв за штативом; на сталевій таці вишикувалась купа зловісних на вигляд маленьких шприців; там же, на решітці під шприцями, лежали респіратор та манжета для вимірювання тиску.

І, звісно, фіксатори, придбані на фіктивних торгах як для в'язничних та медичних закладів, що вона їх прикувала крізь отвори, які хвацько просвердлила в ідеально чистому сталевому штативі. Ніхто не спроможний звільнитися від цих ременів без сторонньої допомоги. А тому, хто допомагатиме, можливо, знадобиться паяльник.

Вона забезпечила собі два виходи, просто відхилиючи брезент, немов лаштунки. У наметі в неї стояли розкладачка, спальний мішок, плитка, маленький холодильник та решта всього необхідного. Поряд із бараком була тісна лазня на три відділення, утім вона розташовувалась надто далеко, щоб у ній можна було спати, до того

ж там не було ванни, лише душ. Цього тижня їй доведеться забути про свої звичні запобіжні заходи.

Щоб витягнути мляве тіло Деніела з машини, вона використала тягові троси та колісний візок завбільшки як холодильник, і поки перевозила його, він кілька разів стукнувся головою. Та, імовірно, не настільки сильно, щоб спричинити струс мозку. Вона dopravила його до столу, який заздалегідь опустила на найнижчий рівень, і перекотила тіло на стіл. Він досі міцно спав. Вона поклала його голічерева, розкинувши йому руки та ноги під кутом сорок п'ять градусів від тіла, а потім підняла стіл. Один за одним замкнула кайдани. Певний час він лежатиме в такій позі й не ворухитиметься. Поряд стояв штатив; на щастя, в його організмі не бракувало води чи, можливо, він справді мав чудові судини. Вона легко поставила крапельницю і почала вливати розчин. Вона почепила пакунок з парентеральним живленням поряд із фізрозчином. Це єдине харчування, яке він отримуватиме протягом наступних трьох діб, якщо все затягнеться так надовго. Він буде голодний, але його мозок буде ясний, коли вона матиме в цьому потребу. Вона почепила йому на палець вимірювач пульсу – він зможе його зняти, – а також сухі електроди на спину, по одному на кожну легеню, щоб вимірювати його дихання. Швидко провівши електронним термометром по його чолу, вона пересвідчилася, що зараз у нього нормальна температура.

Вона не дуже вправно ставила катетер, але це була досить проста процедура, та й він був не в тому стані, щоб заперечувати, якщо вона зробить щось не так, як слід. І без вовтузіння із сечею тут буде вдосталь прибирання.

Згадавши про це, вона розклала навколо операційного столу вкриті поліетиленом квадрати абсорбенту, передбачені для навчання цуценят удома. Якщо їм доведеться проходити перший етап, він, певна річ, блюватиме. Чи буде кров – залежатиме від того, як він реагуватиме на звичайні методи, до яких вона вдається. Принаймні тут працює водогін.

У корівнику похолоднішало, тому вона вкрила його ковдрою. Їй було потрібно, щоб він ще трішки поспав, а холодне повітря навколо його голого тіла цьому не сприятиме. Трохи повагавшись, вона взяла з розкладачки подушку, принесла у корівник і підклала йому під голову. *Бо я ж просто не хочу, щоб він прокинувся*, – запевняла вона себе. – *А не через те, що здається, ніби йому незручно.*

Устромивши шприц у перехідник на штативі, вона впорснула йому ще одну дозу снодійного. Тепер ніщо його не потурбує щонайменше чотири години.

Безтямне обличчя Деніела непокоїло. Занадто... якесь спокійне. Вона не могла навіть пригадати, щоб бачила коли-небудь поєднання рис обличчя, які б настільки здавалися неймовірно невинними. Важко було навіть уявити, що такий спокій та невинність існують у тому ж самому світі, де й вона. На мить вона розхвилювалася, чи не має вона справу з розумовою вадою, якої ніколи не зустрічала раніше. Тож, якщо де ла Фуентес шукав таку людину, якій би інші довіряли інстинктивно, це саме те обличчя, яке йому потрібне. Це стало б поясненням, чому наркобарон узагалі обрав шкільного вчителя.

Вона нап'яла на нього респіратор і вкрутила респіраторну коробку. Якщо вжиті нею заходи безпеки уб'ють Деніела, вона не добуде інформацію, якої прагне.

Вона провела останнє патрулювання по периметру. Крізь вікна було видно, що в будиночку світяться належні вогні. У мертвій нічній тиші їй видавалось, ніби вона чує далекі акорди хіт-параду «Топ-40» у поп-музиці.

Переконавшись, що вхід звідусіль убезпечений, вона з'їла протеїновий батончик, почистила зуби у маленькій лазні, поставила будильник на третю, помацала пістолет під розкладачкою, повісила респіраторну коробку собі на шию, а потім потонула у зборках спального мішка. Її тіло вже заснуло, а мозок теж не надто пас задніх. У неї вистачило часу лише на те, аби надіти респіратор, і вона цілком поринула у безтямність.

Розділ 6

До о пів на четверту ранку вона вже підвелась, одяглася, поснідала і попри те, що досі почувалася втомленою, була готова стати до роботи. Деніел і надалі спав безтямно й спокійно. Прокинувшись, він відчуватиме, що добре відпочив, але буде повністю дезорієнтований. Він не збагне, яка то година та навіть який то день. Дискомфорт був вагомим знаряддям у її роботі. Вона забрала з-під нього подушку, стягла ковдру, усвідомлюючи, як їй шкода це робити. Але це важливо. Незважаючи на будь-яку підготовку, кожен суб'єкт почувався страшенно ніяково, перебуваючи перед своїм ворогом оголеним та безпорадним. Протягом цих днів жаль стане останнім почуттям, яке вона собі дозволить відчувати. Вона відмежувалася від решти. Уже сплигло більше трьох років, а вона досі відчувала, як усе закрилося всередині неї. Її тіло пригадувало, як це робити. Вона знає, що має силу, яка їй знадобиться.

Волосся у неї ще досі було вологе від підфарбування нашвидкуруч, а косметика обтяжувала обличчя, хоча насправді на її обличчі косметики було дуже мало. Вона не вмiла робити нічого складного, тому просто наклала темні тiні, багато туші на вії та червону помаду. Вона не збиралася найближчим часом змінювати колір волосся, однак чорне волосся та камуфляж на обличчі зараз були частиною нової стратегії. Білий халат та новісінькі блідо-блакитні бахіли лежали акуратно складені в сумці. Натомість вона вдягнула тісну чорну сорочку та чорні джинси. Добре, що в будиночку виявились пральна машинка та сушарка. Сорочку незабаром треба буде випрати. Власне, ще вчора слід було. Дивно, як трішки кольорової пудри та помада здатні вплинути на те, як сприймає тебе стороння людина. Вона ще раз поглянула на себе в люстерко, задоволена тим, наскільки незворушним видавалось її обличчя, наскільки холодним. Вона провела гребінцем по волоссю,

зачісуючи його назад, а потім попрямувала до корівника, у кімнату для допитів.

Вона навела прожектори, що звисали з полівінілхлоридової споруди над головою, але ще не вмикала, просто засвітила два переносних робочих ліхтарики, що стояли на рівні талії. Чорна клейка стрічка та сірий пінопласт у п'єтмі здавались одного кольору. Що глибшою ставала ніч, то більше падала температура. У суб'єкта руки та черево вкрились гусячою шкурою. Вона знов провела термометром по його чолу. Досі у межах норми. Нарешті вона, увімкнувши комп'ютер, запустила протоколи.

Через двадцять хвилин неактивного стану вони з'являться на дисплеї. З іншого боку від комп'ютера стояла маленька чорна коробка, на якій лежала клавіатура з маленьким червоним вогником збоку, але вона знехтувала ним зараз і пішла працювати. Одне відчуття намагалося прорватись на поверхню, поки вона впорскувала у штатив хімічну сполуку, що розбудить суб'єкт, але вона легко його придушила. У Деніела Біча було два єства. Як і в неї. Тепер у ній прокинулось інше єство, те, яке у відділі називали Аптекарь, а Аптекарь – це машина.

Безжальна та невпинна. Її монстр зараз на волі. Сподівалася, його теж прийде погратися.

Нова сполука потекла по його судинах, а його дихання стало не таким рівним. Рука, що довго звисала, напружилась, зігнувши пальці в кулак, і натягнула фіксатор. Попри те, що він ще досі був здебільшого безтямний, його обличчя насупилось, і він спробував перекотитись набік. Коліна здригнулись, сіпнувшись у кайданах на литках, і раптом він розплющив очі.

Вона тихо стояла скраю столу, спостерігаючи за тим, як його охопила паніка.

Дихання різко почастішало, серцебиття зросло, тіло корчилось у путах. Він дико вдивлявся у п'єтму, намагаючись збагнути, де він є, побачити щось знайоме. Раптом завмер і напружився, прислухаючись.

– Агов? – прошепотів.

Вона стояла непорушно, чекаючи на слухну мить. Протягом десяти хвилин він почергово то смикав кайдани, то прислухався до власного різкого й приглушеного дихання.

– Рятуйте! – вигукнув нарешті голосно. – Чи є хто тут?

– Привіт, Деніеле, – мовила вона спокійно.

Його голова смикнулася назад, шия витягнулася, поки він роздивлявся, звідки пролунав голос. Це не інстинкт професійних солдатів, – зазначила вона, – вони не підставляють шию таким чином під уразу.

– Хто тут? Хто це?

– Насправді неважливо, хто я, Деніеле.

– Де я?

– І це не має значення.

– Чого ти *хочеш*? – майже заволав він.

– Отже, ти все збагнув. *Саме* це питання має значення. Вона обійшла навколо стола, щоб він зосередився на ній, хоча світло досі падало на неї зі спини, тож обличчя лишалося переважно затіненим.

– У мене нічого немає, – заперечував він, – ані грошей, ані наркотиків. Я нічим вам не допоможу.

– Мені речі не потрібні, Деніеле. Я хочу – ні, *вимагаю* – інформації. І дати її мені – твій єдиний шанс вийти звідси.

– Я нічого не знаю. Нічого вагомого! Благаю...

– Припини, – гаркнула вона голосно, і він зробив шокований вдих.

– Ти слухаєш мене, Деніеле? Це ключова мить.

Він кивнув, швидко моргаючи.

– Мені треба отримати цю інформацію. Іншого варіанта немає. І якщо буде необхідно, Деніеле, я завдаватиму тобі біль, допоки не отримаю те, що маю знати. Я дуже тебе скалічу. Не те, щоб я дуже цього *хотіла*, але мені й не важко. Я все це тобі розповідаю, щоб дати тобі змогу вирішити зараз, поки я не розпочала. Скажи мені те, що я хочу знати, і я звільню тебе. Усе так просто. Обіцяю, що не скривджу тебе. Так я збережу час, а тебе це позбавить багатьох

страждань. Я знаю, що ти не хочеш мені розповідати, але, прошу, усвідом, що тобі доведеться все одно мені все розповісти. Звісно, це забере трохи часу, але, зрештою, потім ти будеш неспроможний спинитись. Усі ламаються. Отже, зроби цей неважкий вибір зараз. Бо пошкодуєш, якщо цього не зробиш. Збагнув?

Вона промовляла ті ж самі слова до багатьох, безлічі допитуваних суб'єктів за свою кар'єру, і зазвичай вони виявлялись досить дієвими. У сорока відсотках випадків саме по цих словах суб'єкти починають говорити. Певна річ, вони не завжди *закінчують* зізнаватись, тож доводиться проводити ще певні пошукові роботи, але є непогані шанси, що, можливо, отримаєш найперше визнання та трохи необхідної інформації вже зараз. Статистика різнилася залежно від того, з ким вона працювала; майже в половині випадків переважно військові починали розкривати інформацію вже до того, як вона починала катувати. Лише 5 – 10 відсотків справжніх шпигунів починають говорити, поки їм не завдавали фізичного болю. Такий самий відсоток у релігійних фанатиків. У випадку з низькосортними лизоблюдами її промова спрацьовувала у 100 відсотках випадків. І жоден провідник ніколи не зізнавався у жодній дрібниці, поки йому не завдавали болю.

Вона справді сподівалась, що Деніел виявиться захваленим підлабузником.

Він, озираючись, здивовано дивився на неї, поки вона говорила, на його обличчі застиг страх, але наприкінці її промови він приголомшено примружився й насупив брови. Не на такий вираз обличчя вона сподівалась.

– Чи ти розумієш мене, Деніеле? Він спантеличено заговорив:

– Алекс, Алекс, це ти?

Ось саме через це ніхто не контактує з об'єктом заздалегідь.

Вона відійшла від сценарію.

– Звісно, насправді мене не так звати, Деніеле. Ти ж розумієш.

– Що?

– Мене звати не Алекс.

– Але ж... ти ж лікар. Ти мені допомогла.

– Я не такий лікар, Деніеле. І я тобі не допомагала. Я накачала тебе й викрала.

Його обличчя було спокійним:

– Ти була до мене доброю. Вона придушила зітхання.

– Я діяла так, як мала, щоб привезти тебе сюди. Тепер мені треба, щоб ти зосередився, Деніеле. Треба, щоб ти відповів на мої запитання. Ти скажеш мені те, що я хочу знати?

Вона знову помітила на його обличчі сумнів. Він не йняв віри, що вона насправді його скривдила, що те, що відбувається, – правда.

– Я скажу тобі все, що ти хочеш знати. Але я вже казав, що не знаю нічого істотного. У мене немає ані банківських рахунків, ані, приміром, карт скарбів абощо. Звісно, нічого такого, щоб заслужити все це.

Він спробував показати щось скутими руками. Побачивши себе таким, він ніби уперше усвідомив, що голий. Він почервонів – обличчя, шия та посередині нижче грудей – і машинально потягнув на себе кайдани, немов намагаючись прикритися. Дихання та серцебиття знов почали скакати.

Нагота: і чорні спецагенти, і хлопчики на побігеньках у терористів – усі вони однаково її ненавиділи.

– Мені не потрібна карта скарбів. Я роблю це не для своєї вигоди, Деніеле. Я прагну захистити невинні життя. Поговорімо про це.

– Не збагну. Як я тобі допоможу в цьому? І чому б я був проти?

Їй не подобалося те, що відбувалося. Ті, хто чіплялись за слова про незнання та невинність, часто довше розколювались, ніж ті, хто усвідомлював свою провину, але рішуче прагнув не продавати свій уряд, свій джихад чи своїх товаришів. Підійшовши до столу, вона взяла перше фото. Дуже чітку світлину де ла Фуентеса крупним планом, зняту під час спостереження.

– Почнімо з цього чоловіка, – мовила, тримаючи фото йому на рівні очей і освітлюючи його світильником.

Цілком незворушний, жодної реакції. Лиха ознака.

– Хто він?

Цього разу вона не стримувала зітхання.

– Ти робиш хибний вибір, Деніеле. Поміркуй над тим, що робиш.

– Але я гадки не маю, хто це!

Вона обурено втупила в нього погляд.

– Я цілком чесний з тобою, Алекс, я гадки не маю, що то за людина.

Вона знов зітхнула.

– Отже, гадаю, ми починаємо.

І знову подив. Ще ніколи під час допитів вона такого не бачила. Усі інші, хто опинявся на її столі, чудово розуміли, чому вони там. Вона бачила жах і бланання, а часом – стоїчну непокору, але ніколи не бачила такого дивного, довірливого, сказати б, виклику: «Ти мене не скривдиш».

– Це в тебе якась фантазія чи фетиш? – спитав він тихо, і дивним чином його голос залунав ніяково попри незвичні обставини. – Власне, я не знаю правил цієї гри...

Вона відвернулася, щоб приховати недоцільну усмішку. *Опануй себе*, – наказала вона собі, і, намагаючись плавно рухатися, немов збиралась піти саме цієї миті, підійшла до столу. Вона клацнула кнопку на комп'ютері, щоб вивести його з режиму сну. Потім узяла лоток із реквізитом. Він був важкий, і деяке знаряддя цокало, б'ючись одне об одне, коли вона йшла. Вона поставила лоток збоку від нього таким чином, щоб край таці був біля шприців, а потім освітила все так, щоб знаряддя яскраво засяло.

– Прикро, що тебе це так спантеличує, – повела вона спокійним голосом. – Я абсолютно не жартую, запевняю. Подивися на інструменти.

Він поглянув і страшенно витріщив очі. Вона чекала, поки промайне якась тінь його іншого єства, Деніела Пітьми, але так нічого й не побачила. Його погляд досі був спокійним та ласкавим навіть у полоні лютого жаху. Невинний. У її голові промайнули слова

Нормана Бейтса Хічкока: «Гадаю, мабуть, у мене одне з тих облич, якому ти не можеш не повірити».

Вона здригнулась, та він не помітив, адже не зводив очей з інструментів.

– Я не часто ними користуюсь, – мовила вона до нього, ледь торкаючись щипців, лагідно проводячи пальцем по надміру довгому скальпелю. – Вони кличуть мене, коли хочуть, щоб суб'єкт залишився більш-менш... неушкодженим. Вона провела пальцем по викрутці, промовляючи глухий склад в останнім слові. – Та мені ці інструменти не надто й потрібні, – її нігтик зблиснув на лотку зварювальної лампи з пронизливо-різким звуком. – А здогадаєшся, чому?

Він не відповів, залякши від жаху. Він почав усвідомлювати. Так, усе по-справжньому.

Тільки Деніел Пітьми мав би вже це збагнути. То чому ж він не проступав? Чи він гадав, що її можна надурити? Чи через те, що її жіноче серце зомліло від його шарму в потягу?

– А я скажу тобі, чому, – мовила вона так тихо, майже пошепки. Вона по-змовницькому нахилилась, на її обличчі застигла напівласкава жаліслива усмішка, яка, утім, не відображалася в її очах. – Бо те, що я роблю... *набагато більше болить*.

Здавалось, його очі ось-ось вискочать з голови. Оце вже, принаймні, знайома реакція.

Вона відсунула тацю, щоб його увага сама собою перейшла до довгого ряду шприців позаду, що виблискували проти світла.

– Першого разу все триватиме тільки десять хвилин, – сказала вона, не дивлячись на нього, знову розкладаючи інструменти на столі. – Але тобі здаватиметься, що значно довше. Це лише, аби спробувати – постався до цього, як до попереджувального пострілу. Потім ми знову спробуємо поговорити.

Вона схопила шприц з іншого краю в ряду, натиснула, поки на кінчику голки не показала крапелька, і театральню її струсила, як медсестра в кіно.

– Благаю! – прошепотів. – Прошу, я не знаю, про що йдеться. Я не можу тобі допомогти. Присягаюсь, я б допоміг, якби міг.

– Ти допоможеш, – пообіцяла вона, встромляючи голку йому в трицепс на лівій руці.

Він відреагував майже миттєво. У лівій руці почався спазм, вона сіпнулась у кайданах. Поки він налякано спостерігав, як йому судомить м'язи, вона швидко схопила ще один шприц і пішла до правої руки. Він спостерігав, як вона наближається.

– Будь ласка, Алекс! – заволав він.

Вона, не звернувши уваги на його спробу якось ухилитись від неї, немов у нього було вдосталь сили, щоб вирватися з кайданів, впорснула йому молочну кислоту у правий чотириголовий м'яз. Його коліно, здригнувшись, випросталось, м'язи сіпнулися так, що нога зіскочила зі столу. Він вдихнув повітря, а потім застогнав.

Вона рухалась рішуче, не повільно й не швидко. Черговий шприц. Його ліва рука вже стала занадто неповносправною, щоб опиратись Алекс. Цього разу вона впорснула кислоту йому у біцепс лівої руки. Миттєво трицепсова група м'язів почала скорочуватись, немов змагаючись із біцепсовою за те, яким м'язам скорочуватись.

Він рвучко видихнув, немов його вдарили в живіт, але вона знала, що цей біль набагато сильніший за будь-який удар. Ще один укол – у стегновий біцепс. Те ж саме змагання на розрив, що й у руці, почалось у нозі. А з ним почалися й крики.

Вона стала біля його голови, байдуже спостерігаючи, як напружувались жили на його шиї, перетворюючись на білі мотузки. Коли він розтулив рота, щоб знов закричати, вона встромила у нього кляп. Якщо відкусить собі язика – взагалі їй нічого не розповість.

Вона повільно підійшла до стільця біля столу, поки його приглушені пронизливі крики поглинав подвійний шар пов'язки, і, сівши, схрестила ноги. Вона поглянула на монітори: усі показники підвищені, але на небезпечному рівні – жодного. Здорове тіло здатне витерпіти значно сильніший біль, ніж гадають люди, доки головним органам справді загрожуватиме серйозна небезпека. Вона

торкнулася сенсорної панелі на комп'ютері, щоб екран не згасав. А потім добула з кишені наручний годинник і поклала його собі на коліно, розправивши ремінець. Власне, це для драматичності ефекту; адже вона легко могла б стежити за годинником на комп'ютері чи моніторах. Чекаючи, вона дивилася на нього зі спокійним обличчям, тримаючи годинник, що яскраво виблискував на її чорному одязі. Суб'єктів загалом збиває з пантелику те, що вона так спокійно спостерігає за справою своїх рук. Отак вона не зводила з нього очей, з увічливим виглядом, як глядач посередньої п'єси, поки його тіло сіпалось та корчилось на столі, а він захлинався власними криками під кляпом. Іноді він кидав на неї погляд, благальний, змучений, а часом цей погляд шалено метушився по кімнаті.

Інколи десять хвилин – дуже тривалий термін. Його м'язи почали скорочуватись окремо один від одного, деякі утворювали м'язове ущільнення, а деякі ніби намагалися відірватись від кістки. По його обличчю тік піт, від якого його волосся здавалося темнішим. Шкіра на вилицях, здавалося, ось-ось лусне. Його крики стали принизливішими, хрипкими, більше схожими на звірячі, ніж на людські.

Ще шість хвилин.

А це ж ще навіть не хороше зілля.

Ті, хто є достатньо хворим, щоб такого прагнути, можуть відтворити біль, якого вона завдає зараз. Кислоту, яку вона використовує, можна придбати без рецепта; її досить легко придбати онлайн, навіть коли тобі випало тікати від темного підпілля американського уряду. Колись, у її кращі часи, під час допитів, коли вона перебувала ще у своїй прекрасній лабораторії, маючи прекрасний бюджет, її секвенатор та реактор, вона мала змогу створити по-справжньому унікальні та вкрай особливі речовини.

Власне, «Аптекарь» не було слухним для неї кодовим ім'ям. Однак, «Молекулярний біолог», певно, занадто довге та важке для вимови прізвисько. Барнабі був експертом з хімії, і завдяки тому, чого він її

навчив, вона вижила, але втратила свою лабораторію. Та спочатку вона привернула до себе увагу відділу завдяки тому, що провадила теоретичне дослідження моноклональних антитіл. Прикро, що вона не може ризикнути, взявши Деніела до лабораторії. Тоді б результати з'явилися значно швидше.

А вона вже була так близько до того, щоб прибрати біль з рівняння. Це був її Священний Грааль, хоча, здається, ніхто більше цього не прагнув. Вона була певна, що якби працювала останні три роки у лабораторії, а не переховувалась, рятуючи своє життя, то вже б знайшла ключ, який відкрив би для неї доступ до всього, що потрібно, у людським розумові. Ані тортур, ані жаху. Тільки швидкі відповіді, які дають із задоволенням, а потім з таким самим задоволенням прямують чи то до камери, чи то до під стіну для розстрілу.

Вони б мали дати їй продовжити працювати. Ще чотири хвилини.

Вони з Барнабі обговорювали, як поводитись під час цих відрізків допиту. Барнабі розповідав різні оповідки. Згадував казки, які чув у дитинстві, розмірковуючи над сучасними версіями чи альтернативними кінцівками, якби герої помінялись місцями. Він казав, що деякі його вигадки виявлялись непоганими, тож коли матиме час, запише їх. А вона гадала, що марнує час, не роблячи нічого корисного. Вона б радше працювала за планом. Спочатку вона створювала б нові версії моноклональних антитіл, які б контролювали реакцію мозку, блокуючи нейронні рецептори. Згодом вона планувала своє життя в бігах, розмірковуючи над усім, що, можливо, піде хибним шляхом, кожним найгіршим сценарієм, і над тим, як вона може вберегти себе від пасток. А потім – як уникнути пастки, якщо ти вже наполовину у неї втрапила. А потім над тим, що робити, коли вона закриється. Вона намагалася передбачити кожен ймовірність.

Барнабі казав, що час від часу її розумові потрібний відпочинок.
Розважся трішки, бо який же тоді сенс жити?

Просто в тому, щоб жити, – вирішила вона. Просто жити – ось усе, про що вона просила. І тому вона докладала розумових зусиль, щоб це здійснювати.

Сьогодні вона розмірковувала над наступним кроком. Завтра вдень, завтра увечері чи, дай Боже, післязавтра, Деніел їй усе розповість. Усі ламаються. Простий факт полягає в тому, що людське створіння спроможне витримати біль лише протягом певного часу. Деякі краще зносять той чи інший біль, але в такому разі вона просто змінювала різновид болю. У якийсь момент, якщо він не заговорить, вона переверне Деніела голічерева, щоб він не захлинувся власним блювотинням, і дасть йому те, що вона називає «зеленою голкою»; хоча сироватка насправді прозора, як і решта зілля. Якщо не допоможе, вона впорсне йому один із галюциногенів. Завжди є новий спосіб відчути біль. У тіла є безліч способів відгукуватись на подразнення.

Щойно отримавши бажане, вона вгамує його біль і приспить його, а потім напише Карстену з цієї IP адреси усе, про що дізналась. А потім вона поїде геть і їхатиме довго-довго. Можливо, Карстен і компанія за нею не поїдуть. А можливо, поїдуть. Але вона про це, мабуть, ніколи не дізнається, бо до смерті – сподівалася померти своєю смертю – продовжуватиме переховуватись.

Ще не сплигло й дев'яти хвилин, як доза почала виходити. У кожного це відбувалося по-своєму, і Деніел належав до більшості. Його крики змінилися стогоном, а тіло поволі розпливлося, як купа плоті, на столі, а потім він затихнув. Вона вийняла кляп, він вдихнув повітря. Він довго не зводив з неї благоговійно-наляканого погляду, а потім розплакався.

– Я дам тобі кілька хвилин, – мовила вона, – щоб зібратися з думками.

Вона вийшла крізь вихід, якого він не міг бачити, а потім, тихо сівши на розкладачку, слухала, як він ковтає сльози. Плач – звична річ, яка зазвичай була добрим передвістям.

Але цілком очевидно, що це плаче Деніел-учитель. Жодного сліду Деніела Пітьми, чи свідомого погляду, чи захисного сіпання. Як його витягнути? Якщо це справді дисоціативний розлад, чи спроможна вона *примусити* потрібну їй особистість з'явитись? Сьогодні вона потребувала у своїй команді справжнього психолога. Якби вона покійно пішла в лабораторію, як вони хотіли, вони б, мабуть, знайшли їй психолога, щойно вона попросила. Але зараз уже нічим не зарадиш.

Вона тихо з'їла м'який батончик на сніданок, чекаючи, поки його дихання знову вирівняється, потім з'їла наступний. Вона запила його, випивши коробку яблуневого соку з мініхолодильника.

Коли вона повернулась у намет, Деніел у відчаї дивився на пінопластову стелю. Вона тихо підійшла до комп'ютера й натиснула на кнопку.

– Мені прикро, що довелося змусити тебе це пережити, Деніеле.

Він не чув, як вона увійшла. Від звуку її голосу він відсахнувся так далеко, як зміг.

– Не будемо більше до цього вдаватись, добре? – спитала вона і знову вместились на своєму стільці. – Я теж прагну повернутись додому. – Невеличка брехня, хоч водночас і переважно правда, якщо таке взагалі можливо. – І хоч ти навряд мені повіриш, але насправді я не садистка. Мені неприємно дивитись, як ти страждаєш. У мене просто немає вибору. Я не дозволю стільком людям загинути.

Його голос пролунав холодно.

– Я не... знаю... що ти маєш на увазі.

– Ти здивуєшся, як багато тих, хто таке каже, продовжуючи це повторювати знов і знов, з кожним новим раундом того, що ти щойно пережив, та навіть гіршого! А потім, у когось у десятому раунді, а в когось у сімнадцятому, раптом правда починає переливатись через край. І я розповідаю добрим хлопцям, де знайти боєголовку, чи хімічну бомбу, чи збудник хвороби. І це зберігає людям життя, Деніеле.

– Я нікого не вбивав, – мовив уривчасто.

- Але плануєш, а я змушу тебе змінити думку.
- Я б ніколи так не вчинив. Вона зітхнула.
- Надовго затягнеться, чи не так?
- Я не можу розповісти тобі того, чого не знаю. Ти не того викрала.
- Я часто чула й ці слова, – мовила вона ласкаво, але ці слова зачепили її за живе. Якщо вона не може витягнути іншого Деніела, то, можливо, вона дійсно катує невинного?

Вона різко вирішила знову відійти від сценарію, хоча не надто зналась на тому, що стосується розумових хвороб.

- Деніеле, у тебе трапляються втрати пам'яті? Тривале мовчання.
- Що?
- Чи траплялось, щоб ти, приміром, прокинувся десь і гадки не мав, як ти туди потрапив? Чи тобі колись казали, що ти щось зробив чи сказав, що ти не пригадуєш, щоб робив чи казав?
- У-у-у. Ні. Окрім як сьогодні. Ти ж це маєш на увазі, га? Що я планую скоїти щось жахливе, але не знаю, що саме?
- Чи тобі колись діагностували дисоціативний розлад особистості?
- Ні! Алекс, *не я* божевільний у цій кімнаті. Від цього жодної користі.

– Розкажи мені про Єгипет.

Він повернув до неї голову. За виразом обличчя те, що було в нього на думці, було таким очевидним, наче він промовив це вголос. – *Чи ви жартуєте зі мною, пані?*

Вона просто чекала.

Він зітхнув, коротко й болісно.

– Отже, Єгипет має одну з найдовших історій сучасної цивілізації. Є свідчення, що єгиптяни мешкали вздовж берегів Ніла ще в десятому тисячолітті до н. е. Близько 6000 років до н. е.

- Чудно, Деніеле. Можемо тепер серйозно поговорити?
- Гадки не маю, чого ти причепилась! Можливо, ти перевіряєш, чи я справді вчитель історії. Чорт зна що!

Вона чула, що в його голос повертається сила. У її зілля була одна добра особливість – воно швидко вивітрювалось. Між раундами

вона могла серйозно поговорити. І знала, що суб'єкти набагато більше бояться болю, коли його не відчувають. Злет угору й падіння глибоко вниз ніби прискорювали все.

Вона клацнула кнопку на комп'ютері.

– Розкажи мені про твою подорож до Єгипту.

– Я ніколи не бував у Єгипті.

– Хіба ти не їздив туди з благодійною організацією два роки тому?

– Ні, останні три літа я перебував у Мексиці.

– Ти ж знаєш, що все це можна відстежити, так? Що номер твого паспорта є в комп'ютері, і там є запис про те, де ти побував?

– Саме тому ти маєш знати, що я був у Мексиці!

– Де ти познайомився з Енріке де ла Фуентесом?

– З ким?

Вона повільно кліпнула очима, на її обличчі з'явився вираз нудьги.

– Стривай, – мовив він, дивлячись угору, немов відповідь могла бути викарбуваною на стелі. – Мені знайоме це ім'я, колись давно в новинах розповідали про агентів наркоконтролю, що зникли. Він наркодилер, так?

Вона знову добула світлину де ла Фуентеса.

– Це він? Вона кивнула.

– Чому ти вирішила, що я з ним знайомий? Вона відповідала повільно:

– Бо в мене є фото, на яких ви удвох. І тому, що він сплатив тобі десять мільйонів доларів за останні три роки.

Він аж рота роззявив, і звідти вилетіло слово, немов зітхання:

– Щооо?

– Десять мільйонів на твоє ім'я розкидані по рахунках на Кайманових островах та у швейцарських банках.

Він витріщався на неї ще мить, а потім раптом скорчився від люті й заволав охриплим голосом:

– У мене десять мільйонів, а я мешкаю в зараженій тарганами однокімнатці без ліфта на Колумбійських Пагорбах? І чому волейболістки досі грають у тих самих формах, що й у 1973-му?

Чому я їжджу на метро, а моя колишня з новим чоловіком катається містом на «мерсі»? І чому в мене розвивається рахіт від постійної дієти з лапші з пшеничної муки?

Вона дозволила йому випустити пару. Бажання говорити було маленьким кроком у правильному напрямі. На жаль, цей злий Деніел досі був втіленням шкільного вчителя, хіба що не дуже щасливого.

– Стривай, це як у тебе є фото зі мною та наркобароном? Підійшовши до столу, вона витягла потрібне фото.

– В Ель Мінія, у Єгипті з де ла Фуентесом, – мовила вона, тримаючи фото у нього перед носом.

Нарешті хоч якась реакція.

Його голова сіпнулася назад; він примружив очі, а потім вирячив. Вона майже могла побачити його думки, що снували в голові, осідаючи у нього на обличчі. Він аналізував те, що бачить на фото, і складав план.

Досі жодних ознак іншого Деніела, але він нарешті начебто впізнав іншу свою подобу.

– Ти хочеш *зараз* поговорити зі мною про Єгипет, Деніеле? Міцно стиснуті губи.

– Я ніколи там не був. Це не я.

– Я тобі не вірю, – зітхнула вона. – І це справді прикро, бо нам доведеться продовжувати нашу гулянку.

Несамовитий страх швидко повернувся.

– Прошу, Алекс, присягаюсь, що це не я. Прошу, не треба.

– Це моя робота, Деніеле. Я маю дізнатись, як врятувати тих людей.

Мовчазність геть зникла.

– Я нікого не хочу кривдити. Я теж хочу, щоб ти їх урятувала.

Тепер у його щирість було важче повірити.

– Це фото тобі про щось нагадує?

Він ще раз хитнув головою з виразом «розмову закінчено».

– Це не я.

Вона мала визнати, що він її захопив, та ще й як. Оце вже справді новина. Як би вона хотіла зараз проконсультуватись із Барнабі! Ой, добре, у неї обмаль часу. Немає часу на бажання. Вона один за одним зібрала шприци у ліву руку. Цього разу вісім. Він витріщився на неї злякано і... зажурено. Щось почав говорити, але не пролунало ані звуку. Вона завагалась, тримаючи наготові перший шприц у правій руці.

– Деніеле, якщо хочеш щось сказати, кажи зараз же. Пригнічений.

– Не допоможе.

Вона ще мить зачекала, а він поглянув просто їй у вічі.

– Твоє обличчя, – мовив, – воно таке саме, як і раніше, достоту таке саме.

Вона сіпнулася, потім крутнулася і пішла уздовж столу, щоб стати за його головою. Він спробував ухилитися від неї, але тим лише краще підставив грудинно-сосковидний м'яз, у який зазвичай вона колола під час допиту значно пізніше; це справді одна з найболючіших речей, які вона могла завдати суб'єктові за її теперішніх обмежень. Але вона хотіла якомога швидше піти, тому встромила голку йому збоку в шию й вичавила вміст шприца. Навіть не зиркнувши на нього, вона знову встромила кляп, щойно він роззявив рота.

А потім, кинувши решту шприців, утекла з кімнати.

Розділ 7

Вона була в поганій формі, от і все. Уже минуло три роки. Саме тому в неї такі відчуття. Саме тому суб'єкт впливав на неї. Справа лише в тому, що вона занадто довго була поза грою. Та досі вона могла повернутися до заведеного порядку свого життя. Протягом цієї процедури вона лише раз навідалася в кімнату подивитись, чи не згаснув комп'ютер, але не залишилась, аби спостерігати. Вона повернулася, лише коли доза вже виходила, десь за п'ятнадцять хвилин.

Він знову лежав, хапаючи ротом повітря, але цього разу не стогнав, хоча вона знала, що цього разу біль був набагато потужніший, ніж попередній. Кров із роздертих ран заплямувала всі фіксатори й капала на стіл. Можливо, їй доведеться знерухомити його в наступному раунді, щоб він не поранився більше. То було моторошне відчуття; що, можливо, допоможе. Він затремтів. Вона дійсно повернулася до виходу за одну тисячну частку секунди до того, як усвідомила, що виходить, аби принести йому ковдру. Що з нею не так?

Зосередься.

– Маєш, що сказати? – спитала ласкаво, коли його дихання стало рівнішим.

Він відповів виснажено, з придихом:

– Це не я. Присягаюсь. Я нічого не планую. Я не знаю наркобарона. Я б справді хотів допомогти. Справді, чесно, чесно – якби ж я тільки міг. Справді.

– Хм. Ти чиниш опір моєму методові, то, можливо, спробуємо щось новеньке?

– О...пір? – здивовано прохрипів він. – Ти гадаєш, що... я пручаюся?

– Насправді я трішки стурбована тим, що доведеться псувати твої мізки галюциногенами, бо, здається, у тебе й так там не все гаразд. –

Вона стукнула пальцем по його упрілому чолу, промовляючи це. – Можливо, у нас немає вибору й доведеться спробувати методи старої школи... – вона й далі замислено стукала його пальцем по голові, дивлячись на тацю з інструментами на столі. – Чи ти гидливий?

– А що? Хіба це справді зі мною коїться?

Цілком риторичне запитання, на відповідь на котре він не сподівався, пригнічено шепочучи. Але вона все одно відповіла.

– Бо саме таке трапляється, коли ти плануєш випустити смертоносний вірус грипу у чотирьох американських штатах, потенційно вбиваючи мільйони людей. Уряд на таку поведінку реагує винятково. Тому вони відправляють мене з тобою поговорити.

Його погляд був прикутий до неї, аж раптом жах у його очах змінився на шок.

– Яке. Справді. Пекло.

– Так, це жахливо, відворотно й підло, я знаю.

– Алекс, справді, це ж божевілля! Гадаю, у тебе проблема. Вона підвелась просто перед його носом.

– Мій клопіт у тому, що ти не зізнаєшся, де вірус. Він уже в тебе? Чи досі у де ла Фуентеса? Коли плануєте його випустити? Де він?

– Божевілля. Ти – божевільна!

– У мене б, мабуть, було набагато радісніше життя, якби це було правдою. Але я вже підозрюю, що вони прислали не того лікаря. Нам *тут* потрібен лікар для божевільних. Гадки не маю, як змусити іншого Деніела показатись!

– Іншого Деніела?

– Того, що на цих фото!

Крутнувшись, вона схопила стос фото зі столу, роздратовано на ходу штовхаючи комп'ютер.

– Поглянь, – мовила вона, підставивши їх йому до обличчя, показуючи одне за одним, а потім кидаючи додолу. – Це твоє тіло – вона притулила фото до його плеча, перш ніж воно впало – твоє

обличчя, бачиш? Але вираз обличчя інший. Хтось інший визирає з твоїх очей, Деніеле, і я не впевнена, знаєш ти про нього чи ні.

А потім знову – впізнання. Він таки про щось *знав*.

– Послухай-но, наразі я просто прошу тебе розповісти, що ти бачиш на цій світлинці. – Вона піднесла верхнє фото, на якому Інший Деніел причаївся за задніми дверима у мексиканському барі.

Поглянувши на неї, витягнув фото з рук.

– Я... гадки не маю, нісенітниця якась.

– Ти бачиш щось таке, чого не бачу я. Що?

– Він... – Деніел спробував похитати головою, але вона ледве ворушилась, такими виснаженими були в нього м'язи. – Він схожий на...

– На тебе.

– Ні, – прошепотів він. – Тобто, так, звісно, він схожий на мене, але я помічаю різницю.

Те, як він промовив «*Звісно, він схожий на мене*», знову свідчило про щирю чесність, але щось він досі недоговорює...

– Деніеле, ти знаєш, хто це? Цього разу справжнє запитання, без сарказму та іронії. Вона вже не гралася у психолога – надто зараз. Уперше, відколи почався допит, вона нарешті відчула, що на щось натрапила.

– Неймовірно, – видихнув він, не так від виснаження, як для того, щоб не бачити фото, а вона подумала: «Неможливо».

Нахилившись уперед, пробурмотіла:

– Розкажи.

Розплющившись, він питально й пильно дивився на неї.

– Ти впевнена? Він збирається *вбити* людей? Він так природно говорить у третій особі.

– Сотні тисяч людей, Деніеле, – ствердила, відповідаючи йому так само чесно, як він відповідав їй. Вона теж заговорила у третій особі:

– У нього є доступ до смертоносного вірусу, і він збирається поширити його за наказом наркобарона-психопата. Він уже й готелі забронював – на твоє ім'я. Збирається скоїти це за три тижні.

Шепіт:

– Я не вірю.

– І я вірити не хочу. Цей вірус... погана штука, Деніеле. Він уб'є людей більше, ніж бомба. І неможливо контролювати, як він поширюватиметься.

– Але як він міг так вчинити? *Навіщо?*

У цю мить вона була на шістдесят п'ять відсотків певна, що вони говорять не про одну з його дисоціативних особистостей.

– Тепер уже пізно про таке питати. Наразі єдине, що важить, – спинити його. Хто він, Деніеле? Допоможи мені врятувати тих невинних людей!

Його обличчя скривилося геть в іншій муці. Вона вже таке бачила. У іншого суб'єкта, коли його бажання зберегти вірність боролось з прагненням уникнути інших тортур. У випадку з Деніелом, як на неї, боролися між собою вірність та бажання вчинити правильно.

Цієї ідеально спокійної ночі, чекаючи на відповідь, крізь слабкий звуконепроникний бар'єр з пінопласту вона чітко розчула над головою гвинтовий літак. Дуже низько над головою.

Деніел підвів очі.

Час зупинився, поки вона розмірковувала.

На обличчі у Деніела не було ані здивування, ані полегшення. Цей звук не обіцяв йому ані спасіння, ані гибелі. Він просто звернув на нього увагу як людина, котра помічає, що увімкнулась автосигналізація. Для нього неістотна річ, тільки відвертає увагу від поточного моменту.

Скидалось на рух в уповільненому кадрі, коли вона скочила на рівні ноги й подалася до столу, щоб схопити потрібний шприц.

– Алекс, ти не мусиш цього робити, – мовив він ображено. – Я й так скажу.

– Шшш, – прошепотіла вона, перехилившись через його голову, впорскуючи зілля, – цього разу у перехідник на штативі. – Зараз я просто тебе присиплю, – вона ляснула його по щоці. – Обіцяю, боляче не буде.

Його погляд запалав розумінням, коли він поєднав її слова з діями.

– Ми в небезпеці? – він прошепотів, відповідаючи.

Ми. Ха. Він знову підібрав цікавий займенник. Їй ще ніколи не траплявся такий суб'єкт.

– Гадки не маю, чи *ти* в небезпеці, – мовила, коли його очі стулялись. – А я – у достобіса якій.

Десь не зовсім поруч із корівником, але ближче, ніж їй би хотілось, почувся сильний удар.

Вона щільно надягнула на нього протигаз, потім надягнула свій і вкрутила патрон. Це вже не тренування. Зиркнувши на комп'ютер, вона помітила, що має безмаль десять хвилин. Вона не була упевнена, що цього вдосталь, тому клацнула клавішу пробілу. Натиснула на кнопку на маленькій чорній коробці, і світло збоку почало швидко миготіти. Майже рефлекторно вона знову вкрила Деніела ковдрою.

Вона вимкнула світло, і тепер кімната освітлювалась лише білим світлом, що блимало з монітора комп'ютера, а потім вийшла з намету. Усередині корівника – суцільна темрява. Вона, випроставши руки уперед, почала шукати навпомацки, допоки не знайшла сумку біля розкладачки і завдяки багаторічним тренуванням наосліп надягла всі свої легкодоступні обладунки. Запхнула пістолет спереду за пасок. Узявши шприц із сумки, встромила голку собі у стегно й натиснула на поршень. Напоготові, як тільки була спроможна, вона заповзла у віддалений куток у наметі й сховалася там, де знала, що покажеться найлегша тінь, якщо хтось підійде з ліхтарем. Видобувши пістолет, зняла його із запобіжника й схопила обіруч. Приклавши вухо до шва на наметі, прислухалась, чекаючи, поки хтось розчинить двері чи вікно у корівник і помре.

Поки вона чекала кілька безкінечних секунд, її мозок продовжував жваво аналізувати.

Це за нею не спецпризначенців прислали. Жодна будь-яка годяща група захоплення чи група з ліквідації не сповістила б про свою

появу, з'являючись на гучному літаку. Існують-бо кращі способи, тихіші. А якщо по неї прислали численну групу у стилі «спецпризначенців», не скликаючи брифінгу, а просто прокрадаючись глупої ночі, вони б явилися на гвинтокрилі. Літачок, за шумом, видавався дуже маленьким – на три місця чи, можливо, на два.

А якщо за нею, як раніше, прийшов самотній найманий убивця, то що він собі думав? Навіщо видавати себе? На галасливий літачок наважуються ті, у кого бракує ресурсів, але є неабиякий поспіх, ті, для кого час набагато важливіший за таємничість.

Хто це? Не де ла Фуентес.

Передовсім, маленький гвинтовий літачок не скидається на почерк наркобарона.

Вона уявила, що якби тут був де ла Фуентес, то вже б приїхала армія чорних позашляховиків та ватага покидьків з кулеметами.

По-друге, у неї в такому випадку добре спрацьовувала інтуїція. Ні, вона зовсім не детектор брехні. Адже добрі брехуни, професійні брехуни, спроможні обдурити будь-кого, чи то людину, чи то машину. Її робота ніколи не полягала в тому, аби вгадувати правду в очах суб'єктів чи в заплутаних суперечностях. Її завдання полягало в тому, щоб зламати людину, допоки не лишалось нічого, окрім слухняної плоті та розповіді. Вона була найкращою у своїй справі не тому, що вміла відділяти правду від облуди; вона була найкращою, бо наділена природним відчуттям здібностей людського тіла й створювала дива в мензурці. Вона точно знала, що може витерпіти тіло і як підштовхнути його до цієї межі.

Отже, інтуїція не була її коником, і вона не могла пригадати, коли востаннє так почувалась.

Вона вірила, що Деніел каже правду. Саме тому процедури над Деніелом так її тривожили – адже він не обманював. Де ла Фуентес за ним не прийде. Ніхто по Деніела не прийде, бо він був не більше ніж тим, ким називався, – вчителем англійської мови, історії,

тренером з волейболу. Хай хоч хто це прийшов, вони прийшли по неї.

А чому тепер? Хіба відділ вистежував її цілий день і тільки тепер знайшов? Чи це їхня спроба врятувати Деніелові життя, бо вони запізно збагнули, що він не той, хто потрібен?

Дзуськи. Вони б знали це ще до того, як підставили. Для них було доступно забагато інформації, щоб отак на це попастися. Тека не була цілком вигаданою, але її *підтасували*. Вони *справді хотіли*, щоб вона викрала не ту людину.

На мить на неї накотилася нудота. Вона катувала невинну людину. Вона хутко відіграла цю думку. Згодом буде час жалкувати, якщо зараз вона не помре.

І знову вигулькнули стовпчики. Витончена пастка, а не справжня криза.

Незважаючи на те, що вона гадала, що історія про де ла Фуентеса правдива, вона більше не вірила, що все так нагально, як їй сказано. *Час* – найпростіша дрібна поправка, яку слід зробити у файлі; нагальний крайній строк – ось перекручений факт. І знову ставки впали – рятувати слід тільки її життя. І Деніелове, якщо вона у змозі.

Вона спробувала струснути думки – скидалось на знамення те, що її ставки певним чином подвоїлись. Зайвий тягар їй не потрібен.

Можливо, хтось інший – блискуче хлоп'я, що нічого не підозрює, яке зараз зайняло її місце у відділі, – зараз опрацьовує справжню терористичну загрозу. Можливо, вони вже не вірили у її здатність добути те, що їм потрібно. Але навіщо тоді взагалі її залучати? Можливо, терорист загинув, тож вони потребували когось, на кого можна все повісити. Можливо, вони знали про цього химеру-двійника вже давно й тримали його в запасі. Нехай Аптекарь змусить кого-небудь зізнатись у чому-небудь і змиритись з неприємною ситуацією?

Це б пояснило появу гостя.

Мабуть, уже близько п'ятої ранку. Можливо, це просто фермер, який рано встає й знає місцевість так добре, що легко пролетить без

радара через купу високих дерев глупої ночі, потім насолоджуючись крутою аварійною посадкою задля дози адреналіну...

Вона чула, як Деніел уривчасто дихає через протигазовий фільтр. Вона сумнівалась, чи правильно вчинила, приспавши його. Він просто був такий... незахищений. Безпорадний. Відділ уже показав, як сильно вони турбуються про добробут Деніела Біча. А вона залишила його зв'язаного та беззахисного посеред кімнати, як рибку в банці, як легку здобич. Вона винна йому більше, ніж це. Але її першою реакцією було прагнення його нейтралізувати. Вона знала, що звільняти його небезпечно. Певна річ, він би напав на неї, спробувавши помститись. А коли йдеться про грубу силу, у нього була б перевага. А вона не хоче ані отруїти його, ані застрелити. Принаймні так його смерть буде не на її руках.

Але вона досі почувалась винною, його вразлива присутність глибоко в душі турбувала її, немов наждачний папір третью об бавовну, забираючи з її рук нитки зосередження.

Запізно змінювати рішення.

Вона почула слабкий звук, що свідчив про рух надворі. Корівник оточений кущами з густим листям, що шелестить. Хтось зараз там ховається, спостерігаючи за вікнами. А що як він щойно відвів душу з пістолета, обстрілявши одну зі стін корівника? Він, цілком очевидно, не турбувався, що наробить галасу.

Чи слід їй опустити стіл та стягнути Деніела з нього на випадок, якщо намет зрешетили кулями? Вона добре змастила оливою пружинене дно, але геть не впевнена, що воно не скрипітиме.

Прослизнувши до столу, вона покрутила за руків'я і опустила стіл так швидко, як тільки спромоглась. Він дійсно тихо й високо заскрипів, але, на її думку, за межами корівника цього було не розчути, надто крізь обшивку з пінопласту. Вона стрімко побігла назад у куток і принишкла, прислухаючись. Знову зашелестіло листя. Під іншим вікном, на іншому боці корівника. Влаштована нею пастка не кидалась у вічі, але не була непомітною. На щастя, він шукав ціль

лише всередині. Чи спочатку ходив до будинку? А чому не зайшов усередину?

Шум під іншим вікном.

Просто відчини, – мовила вона сама до себе. – *Просто влізь усередину.*

Один звук був для неї незрозумілим – шипіння, яке почулось після ляскотіння нагорі. *Бабах, бабах, бабах* так голосно, що, здавалося, задрижав корівник. Спершу вона гадала, що то маленькі заряди вибухівки, тож машинально скорчилась у захисну позу, але за мить збагнула, що вони не настільки голосні, просто здавалися голосними на тлі тиші, що панувала до цього. Не чутно було, щоб щось зламалось, – ані розбитого скла, ані металу, що репається. Чи було такого відлуння достатньо, аби розірвати комунікації навколо вікон чи дверей? Вона так не думала.

А потім вона збагнула, що бахкання просувається вгору, як і те, що воно спинилось прямо над нею.

Сильний поштовх – і він опускався зі стелі.

Вона за мить скочила на рівні ноги, краєм ока спостерігаючи за швом на наметі. Досі було занадто темно, аби щось розгледіти. Над нею – скрегіт зварювальної лампи. У чужинця теж така є.

Усі її застережні заходи руйнувались. Вона знову озирнулась на Деніела. Він у протигазі. З ним усе буде гаразд. Потім вона помчала у простору частину корівника, низько пригнувшись і випроставши руки, щоб намацувати предмети дорогою перед собою, і якомога швидше подалась на слабке місячне світло, що просотувалось крізь найближче вікно. Треба було обминути доїльні станки, але їй здалось, що вона запам'ятала більш вільний шлях. Вона вилетіла на простору ділянку між наметом та станками, майже біжучи, намацала однією рукою доїльний апарат. Ухилившись від нього, вона потяглась до вікна...

Щось страшенно тверде та важке жбурнуло її на землю долілиць, збивши дихання й притискаючи до підлоги. Пістолет відлетів у

пільму. Вона дзвінко вдарила головою об бетон. В очах замиготіли яскраві зірочки.

Хтось схопив її за зап'ястки й закрутив руки за спиною, потім підтягнув їх угору так, що вона відчула, як її плечі ось-ось повискакують із суглобів. Нова поза спровокувала видих, замість якого з її грудей вирвався стогін. Вона швидко великими пальцями повернула каблучки на лівій та правій руці, виставивши шипи.

– Що це? – спитав чоловічий голос просто над нею – зі звичайним американським акцентом. Він тепер схопив її так, щоб тримати обидва її зап'ястки в одній руці. А іншою рукою стягнув з неї протигаз. – Отже, може, і не підрильник-камікадзе, – мовив замислено. – Ну ж бо вгадаю: ті дроти під напругою не підключені, хіба ні?

Вона звивалась під ним, викручуючи зап'ястки і намагаючись торкнутись каблучками його шкіри.

– Припини, – наказав він і вдарив її по голові чимось важким – мабуть, протигазом, – і вона вдарила обличчям об підлогу.

Відчула, як розбила губу, як потекла кров.

Вона налаштувалась. З огляду на таку близьку дистанцію між ними, він, мабуть, розчахне їй лезом сонну артерію. Або накине дрот на шию. Вона сподівалась на лезо. Вона не відчує й краплі болю, так само й коли в її жилах потече спеціально створений декстроамфінамін – а от те, як її душитимуть, мабуть, відчує.

– Підведись.

Вага спала з її спини, і її підняли за зап'ястки. Вона підібгала під себе ноги якомога швидше, щоб зняти напругу з плечових суглобів. Вона мала тримати зброю в робочому стані. Він стояв за її спиною, але з того, звідки доносилось його дихання, вона збагнула, що він високий. Він потягнув за зап'ястки з такою силою, що їй довелося стати навшпиньки, ледь торкаючись підлоги.

– Добре, куценька, а зараз ти можеш для мене дещо зробити.

Вона не була достатньо натренованою, щоб збороти його в бою, і не має сили, вивернувшись, звільнитися. Вона тільки могла

сподіватись, що вдасться скористатись підготованим нею захистом.

Вона сяк-так на мить змістила вагу з напружених плечей, вдаривши носком об землю так, щоб вискочило лезо з підбора лівого черевика (переднє лезо було в неї на правому черевіку). Потім вона незграбно полоснула ногою туди, де мали б бути його ноги. Він відскочив убік, послабивши хватку, і вона змогла вивільнитись і розвернутись, а її рука вже неслась у повітрі, щоб доторкнутись до його незахищеної шкіри. Він був надто високий, вона не дотяглася до його обличчя, і шип на каблучці лише подряпав щось тверде на його грудях – бронезилет. Вона відскочила назад, ухиляючись від удару, який, відчувала, буде завдано за мить, але в темряві нічого не бачила, тому лише розвела руки, намагаючись зачепити незахищену ділянку шкіри.

Щось вибило землю з-під її ніг. Вона, упавши на підлогу, покотилась, але він уже за мить був на ній. Схопивши її за волосся, він знову калатнув її обличчям об бетон. Ніс хруснув, і кров залляла їй губи та підборіддя.

Нахилившись, він заговорив просто їй у вухо:

– Час розваг скінчився, любонько.

Вона спробувала вдарити його головою. Її голова торкнулась чогось, але не обличчя, чогось із нерівними зубцями, металевого...

То були захисні окуляри нічного бачення. Не дивина, що він так добре орієнтувався під час бійки.

Він ударив її по потилиці.

Якби ж тільки вона наділа свої сережки!

– Я не жартую, припини. Послухай-но, я тебе відпущу. Я тебе бачу, а ти мене – ні. Я озброєний і прострелю тобі колінні чашечки, якщо вдаватимешся знову до своїх штукенцій, зрозуміла?

Поки він говорив, вона зняла однією рукою черевіки один за одним. Він не перевіряв кишені, тому в неї досі були скальпеліві леза та шприци у паску.

Він відскочив від неї. Вона почула, як він відходить і знімає пістолет із запобіжника.

– Що ти хочеш... щоб я зробила? – спитала вона своїм найпереконливішим голосочком наляканої дівчинки.

Розсічена губа зіграла на її користь. Вона розуміла, що її обличчя зараз – неабияке видовище. Страшенно болітиме, коли зілля припинить діяти.

– Розбери свої пастки й відчини двері.

– Мені треба... – шморг, шморг, – увімкнути світло.

– Пусте. Я віддам тобі мої окуляри нічного бачення, а натомість заберу в тебе протигаз.

Вона опустила голову, намагаючись приховати вираз обличчя. Щойно він надіне протигаз, 90 відсотків її захисних заходів стануть марними.

Вона, накульгуючи, – надто театральна? – пішла до панелі коло дверей й увімкнула світло. Нічого іншого наразі на думку їй не спадало. Він не вбив її відразу, отже, не підкоряється прямим наказам відділу. Мабуть, у нього якийсь завдання. Вона має дізнатись, чого він від неї прагне, і не давати йому цього доти, доки не отримає переваги.

Погані новини у тім, що якщо йому потрібно відчинити двері, то, мабуть, не лише через те, що йому потрібен легкий вихід. Отже, він підстрахувався, а це не додає їй шансів. *Чи Деніелових*, – додав голос у її голові. Наче їй потрібний додатковий тиск. Але Деніел опинився тут через неї. Вона почувалась відповідальною за нього. Вона йому завинила.

Коли вона повернулась, блимаючи від яскравого світла над головою, чоловік перебував за двадцять футів від неї. Він мав 191–193 см зросту, шкіра на його шиї та щелепі була точно білою; вона лише в цьому була упевнена. Він був одягнений у чорний комбінезон, майже як гідрокостюм, але цупкіший, на якому вип'ячувались нашивки «Кевлар». Тулуб, руки та ноги – усе в броні. Він здавався мускулястим, проте, можливо, цим він частково мав завдячувати «Кевлару». Він був узутий у чоботи-всюдиходи, теж чорні, та чорну плетену шапку. Обличчя приховане під протигазом.

На плечі висіла штурмова гвинтівка, снайперська 50-каліброва марки «МакМіллан». Вона виконала домашнє завдання; неважко стати фахівцем будь у чому, коли весь свій час витрачаєш на навчання. Знаючи моделі та марки зброї, вона багато може дізнатись про супротивника чи будь-якого підозрілого чоловіка на вулиці, який, можливо, збирається стати її супротивником. У цього супротивника було більше, ніж одна зброя; висококласний пістолет із системою *HDS* висів у кобурі на стегні, пістолет «*SIG Sauer P220*» у правій руці, націлений на її коліно. *Правша*, – зауважила вона. Вона не сумнівалась, що він спроможний поцілити у її колінну чашечку з цієї відстані. З огляду на цю рушницю, – міркувала вона, – він спроможний поцілити в неї, коли йому заманеться й з якої йому заманеться відстані. Він нагадував їй Бетмена, хіба що без накидки. А ще, як вона пригадувала, Бетмен ніколи зброєю не користувався. Утім, якби користувався, то, маючи смак та навички, він би, мабуть, обрав саме таку.

Якщо вона не здатна зняти з цього убивці протигаз, то байдуже, скільки на вулиці на нього чекає товаришів-солдатів. Він без проблем уколошкає її, щойно отримає бажане.

– Розбери пастки.

Дорогою до дверей вона удала, ніби в неї раптом запаморочилось у голові, намагаючись виграти якомога більше часу, щоб поміркувати. Хто б хотів зберегти їй життя? Чи він мисливець за головами? Чи він сподівається перепродати її відділу? Якщо вони замовили її, то вона впевнена, що вони попросили б лише її голову. Отже, шантажист-дроворуб – мисливець за головами? *Я маю те, що тобі треба, але відпущу живою на волю, хіба що ви подвоїте винагороду.* Меткий. Відділ, безперечно, заплатив би. Нічого кращого за час, поки вона дісталася дверей, їй на думку не спало. Система була нескладною. Три фази для кожного входу. Перша – на вулиці в куцах, ліворуч від дверей у корівник, схована під товстим шаром бруду. Через щілину, де розчинялися двері, проходив лінійний тригер, приєднаний достатньо слабко, аби роз'єднатись за

найменшого пошкодження. Третя була запобіжним заходом, розташувавшись під дерев'яними панелями біля дверей; дроти на ній були неізолювані й розташовувались на відстані двох з половиною сантиметрів. Струм був постійним, лише коли щонайменше два дроти було з'єднано. Вона розмірковувала, чи варто удати, що розмикання заплутаніше, ніж є насправді, але вирішила, що немає сенсу. Усе, що вона мала зробити, – кілька секунд оглянути пастку, щоб збагнути, як вона діє. Закрутивши кінці на третій пастці, вона відступилась.

– Її... вимкнено, – вона заговорила так, щоб голос надламався посеред речення. Сподівалася, він купиться на те, що відбив у неї охоту пручатись.

– Зробиш ласку? – запропонував він.

Вона, накульгуючи, підійшла до іншого боку дверей і потягнула на себе, пильно вдивляючись у те місце, де, на її думку, мали б бути голови його поплічників. Але там не було нічого, окрім фермерської оселі вдалині. І вона, опустивши очі, заклякла.

– Що це таке? – спитала.

Власне, вона не його питала, це тільки шок проступив крізь її показний спокій.

– Це, – відповів він тоном, який можна було б назвати образливо-самовпевненим, – сто двадцять фунтів м'язів, лап і зубів. Певно, він зробив якийсь знак – вона не помітила, адже її погляд прикипів до «групи підтримки», бо тварина кинулась до нього. Звір скидався на німецьку вівчарку, дуже велику, але масть у нього була не така, яка асоціювалась із німецькими вівчарками. Цей був чисто чорний. Невже це вовк?

– Ейнштейне, – мовив він до тварини.

Той нашорошено підвів очі. Показавши на неї, він, мабуть, скомандував йому: «Пильнуй!».

Пес-вовк кинувся на неї, настовбурчивши шерсть. Вона задкувала, аж поки не уперлася спиною у двері в корівник, здійнявши руки вгору. Пес став напоготові, вишкіривши довгі гострі білі ікла, його

морда була за десяток сантиметрів від її черева. Глибоко в його горлянці здіймалося низьке, хрипке гарчання.

Налякай – так команда лунала б більш слушно.

Вона розмірковувала, чи не встромити у шкуру собаці один із шипів, що в неї є, але сумнівалась, що вони достатньо довгі, аби дістати до шкури крізь товсте хутро. Зовсім не скидалось, щоб створіння просто сіло біля неї й дало себе попестити. Наслідувач Бетмена трохи розслабився, принаймні їй так здалося. Важко було збагнути, що коїться з його м'язами під бронєю.

– Гаразд, тепер, коли крига у нас скресла, поговорімо. Вона чекала.

– Де Деніел Біч?

Вона відчула, як обличчя набуває приголомшеного виразу, попри те що вона силкувалась його придушити. Усі її теорії, закружлявшись, перевернулись догори дригом.

– Відповідай!

Вона гадки не мала, що казати. Чи відділ прагнув, щоб Деніел помер перше, ніж вона? Щоб бути упевненими, що всі кінці надійно сховані під водою? Вона згадала про Деніела, безтямного й незахищеного посеред намету – не надто надійна схованка, – і відчула, як підступила нудота.

Бетмен люто наблизився до неї. Пес зреагував, відійшов убік, пропускаючи чоловіка, і гарчав ще голосніше. Чоловік грубо тицьнув стволом німецького пістолета їй під підборіддя так, що вона головою стукнулась об двері корівника.

– Якщо він мертвий, – прошипів чоловік, – ти жалкуватимеш, що теж не померла. Я змушу тебе благати про смерть. Вона майже фуркнула. Бандит ударить її кілька разів – можливо, а якщо має хоч грам креативності, то, можливо, трохи поріже, а потім – застрелить. Він і гадки не має, як завдавати та зберігати справжній біль.

Але його погрози таки про дещо їй сказали: вочевидь, він хотів, щоб Деніел жив. Отже, хоч щось їх поєднує.

Хай там як, а на цю мить опір був контрпродуктивним. Їй було потрібно, аби він гадав, що вона вийшла з гри. Вона потребувала, аби він послабив пильність. І їй потрібно було повернутися до свого комп'ютера.

– Деніел у наметі, – показала вона підборіддям, не опускаючи рук. – У нього все гаразд.

Бетмен ніби поміркував над цим трішки.

– Добре, Ейнштейне, дами вперед, – гаркнув. – Слідом. Він показав на намет.

Пес гаркнув у відповідь і підійшов до неї. Він тицьнув її носом у стегно, а потім хапнув.

– Ой! – жалісно вигукнула, відскакуючи. Пес став за нею й знов тицьнув її.

– Просто йди повільно і спокійно до свого намету, і він тебе не чіпатиме. Не переймайся, – мовив він весело, – люди не надто добрі на смак. Він не хоче тебе з'їсти. Хіба що коли я йому накажу.

Не зваживши на глум, вона поволі пішла до вкритого запоною хідника.

– Не запинай, щоб я міг бачити, що коїться всередині, – наказав він.

Брезент став грубим через кількашаровий пінопласт. Вона завершила його якомога далі. Усередині була майже суцільна темрява. Екран на її комп'ютері блимав білим у темряві, а монітори світилися блідо-зеленим. Знаючи, які в нього обриси, вона вирізнила Деніела під ковдрою тільки за кілька метрів, його груди рівно здіймалися та опускались.

Запала тривала тиша.

– Хочеш, щоб я... увімкнула... світло? – спитала вона.

– Так, тримай.

Вона відчула, як він підійшов, ставши за нею, і як холодне кільце від пістолета притискається до її зашийку, точно на лінії росту волосся.

– Що це? – пробурмотів він.

Вона стояла, випроставшись, поки він рукою в рукавичці торкався шкіри поряд із пістолетом. Спочатку запитання її спантеличило, але потім вона зрозуміла, що він помітив там шрам.

– А, – промукав він і опустил руку. – Добре, де вимикач?

– На столі.

– Де стіл?

– Метрів зо три углиб, праворуч. Бач, там комп'ютерний екран.

Чи зніматиме він протигаз і знову вдягатиме захисні окуляри?

Пістолет більше не тиснув. Вона відчула, як він відійшов від неї назад, хоча пес досі стояв, уткнувши носа їй у зад. Почулось, як щось глухо ковзає по підлозі. Глянувши вниз, вона побачила, як товста чорна мотузка з найближчого світильника, звиваючись, проповзла повз її ногу. Вона почула стукіт, коли світильник упав, але не чути було, щоб билося скло.

Він протягнув світильник повз неї, потім клацнув вимикач. На частку секунди вона сподівалась, що він розбив світильник, але за мить той повернувся до життя, засвітившись.

– Пильнуй, – наказав він собаці.

Знову пес загарчав, а вона випросталась і не ворушилась. Він ступив у намет, освітлюючи дорогу перед собою. Вона бачила, як по стінах миготить великий промінь, а потім завмер посередині.

Він зайшов у кімнату, крокуючи звивисто й абсолютно безшумно. Безперечно, у цього чоловіка безліч усіляких навичок та вмінь. Він обійшов тіло на підлозі, пильнуючи кутки, мабуть, видивляючись зброю, а потім звернув нарешті увагу на Деніела. Сівши навшпиньки, підняв край ковдри, огледів закривавлені фіксатори та штатив, потім кинув оком на монітори і з хвилину за ними спостерігав. Поставивши світильник на підлогу, він направив світло на стелю, щоб світло поширилось якнайдалі. Нарешті він, простягнувши руки, обережно зняв протигаз з обличчя Деніела і поклав на підлогу.

– Денні, – почула, як він шепоче.

Розділ 8

Бетмен, знявши чорну рукавичку з правої руки, притулив два пальці до сонної артерії Деніела. Нахилився, щоб послухати, як Деніел дихає. Вона оглянула руку того, хто на неї напав, – біла шкіра, пальці такі довгі, ніби мають зайву фалангу. Вона здавалась такою знайомою.

Бетмен обережно потрусив Деніела за плече, мовивши голосніше:

– Денні?

– Він під дією снодійного, – озвалась вона.

Він рвучко повернув обличчя до неї, і хоч вона не мала змоги побачити, але відчувала його пильний погляд. Раптом він скочив на ноги і кинувся до неї. Схопивши її за руки й здійнявши їх над її головою, він наблизив своє обличчя у протигазі до її обличчя.

– Що ти йому зробила? – закричав він.

Її занепокоєння безпекою Деніела вмить здиміло. У Денні все буде пречудово. А турбуватись їй зараз треба про себе.

– Йому не зле, – відповіла вона спокійно, облишивши прикидатись скривдженою мадам. – Години за дві він прокинеться після снодійного, чудово почуватиметься. Я можу розбудити його раніше, якщо хочеш.

– Навряд, – гаркнув він.

Вони кілька хвилин змагались поглядами, і вона не була певна, перемогла вона чи поступилась у цій змаганні. Адже бачила лише власне обличчя, що відбивалось у протигазі.

– Гаразд, – мовив він. – Час знайти тобі місце.

Одним рухом він загнув їй руки за спину, міцно стискаючи зап'ястки правою рукою без рукавиці, тримаючи, мабуть, у лівій пістолет. Він вів її до кімнати, до складаного стільчика біля столу, а вона йшла покійно. Поряд відчувалось, як гаряче та важко дихає пес, ідучи просто за ними.

Вона на 70 відсотків була впевнена, що спроможеться вивернути руку так, що каблучка з шипами на її лівій руці притиснеться до його шкіри, але навіть не спробувала це зробити. Хоч як небезпечно, їй Бетмен був потрібен живий. У складеній нею картині того, що коїться навколо, була велика біла пляма, а Бетмен принаймні мав деякі відповіді, яких вона потребувала. Вона обережно сховала шипи знов під укриття.

Вона не пручалась, коли він її садовив – до того ж не надто ласкаво – на стілець. Витягнувши їй руки вперед, він зв'язав їх стяжкою.

– Маю відчуття, що ти з тих людей, за чиїми руками я б волів наглядати, – пробурмотів він, нахилиючись, щоб прив'язати її за литки до ніжок стільця.

Протягом цього часу псяча морда була просто навпроти її обличчя, псячі очі дивились не моргаючи. Кілька крапельок слини впали їй на рукав і вмить всотались. *Бридота.*

Він стяжкою прив'язав її лікті до спинки стільця й підвівся, височіючи над нею тьмяно та загрозливо. Він тримав довгий ствол із глушником німецького пістолета за кілька сантиметрів від її чола.

– Вимикач горішнього світла тут, – вона різко кивнула підборіддям у бік подовжувача ззаду столу.

До нього було під'єднано два стандартних подовжувальних дроти.

Він поглянув у зазначеному напрямку, як вона здогадалася, з острахом шукаючи очима вимикач.

– Послухай-но, усе, що може тебе вбити, спочатку вб'є мене, – зауважила вона.

Простогнавши, він відвернувся і натиснув кнопку живлення.

Кімнату залляло світло.

Несподівано намет уже не мав такого загрозливого вигляду. З огляду на все медичне начиння, він міг би скидатися на медичний намет у зоні військового конфлікту. Якщо не зважати на знаряддя для тортур на таці, звісно. Вона бачила, що він зараз дивиться саме на нього.

– Приладдя, – пояснила вона.

Вона знову відчула на собі той пильний погляд. Він зиркнув на Деніела, який лежав на столі голий та, безперечно, недоторканий. Його увагу знову привернула вона.

– Що це за світло миготить? – спитав вимогливим тоном, показуючи на маленьку чорну коробку з клавіатурою.

– Вона повідомляє мені, що двері не захищені, – легко збрехала вона.

Насправді ж коробка ні до чого не була підключена. Це був просто чудовий маневр, що відвертав увагу від справжньої пастки.

Він кивнув, повіривши, а потім нахилився, щоб поглянути в її комп'ютер. Ані відкритих документів, ані файлів на робочому столі. На шпалерах лише бляклі геометричні мотиви, дрібні білі квадратики на трохи темнішому сірому тлі.

– Де ключі? – він кивнув головою у бік Деніела.

– Примотані внизу стільниці.

Він ніби знову крізь протигаз не зводив з неї очей.

Вона прагнула мати спокійний і покірний вигляд. – *Візьми зі столу, візьми, візьми*, – молилась вона тихо.

Він ударив ногою по її стільцю, перекинувши його.

Вона утримувала шию рівно, падаючи, коли її ліва рука та стегно забились об підлогу так, що будуть синці. Їй ледве вдалося втримати голову, щоб знову не вдаритись об бетонну підлогу. Вона не виключала, що в неї вже є струс, а просто зараз було потрібно, щоб її мозок працював.

Він, схопивши стілець за спинку, рвучко поставив його рівно. У правій руці він тримав ключі.

– Не було потреби, – мовила вона.

– Ейнштейне, пильнуй!

І знову рикання в обличчя, і знову тече слина їй на груди. Розвернувшись, Бетмен стрімко відімкнув на Деніелові пута.

– Що в крапельницях?

– Угорі фізрозчин, унизу – поживні речовини.

– Та невже, – пролунало саркастично у відповідь. – А що трапиться, якщо я витягну трубки?

– Прокинувшись, він захоче пити. Але не бери воду у пляшках ліворуч у холодильнику, що ззовні біля намету. Пляшки отруєні.

Він повернувся, стягнувши з голови протигаз разом із бейсболкою, тож вона краще могла його розгледіти.

Тааааааааак!

Вона не показала свого полегшення, коли він кинув протигаз на підлогу.

– Ти змінила тактику, – гірко кивнув він, проводячи вільною рукою по короткому вогкому волоссі, – чи насправді отруєні пляшки ті, що праворуч?

Вона спокійно відповіла:

– Я гадала, що це хтось інший, а не ти.

А потім вона по-справжньому на нього *подивилась*.

І не змогла приховати своїх почуттів. Усі її теорії знову закружляли, і купа шматочків раптом стали на свої місця.

Він усміхнувся, зрозумівши, що вона побачила. Як же багато підказок вона проґавила.

Світлини, на яких Деніел і водночас *не* Деніел.

Пробіли в розповіді про Деніела, що міститься в течці, фото, яких бракує.

Час, дати, *дати народження* – найдрібніші зміни, які треба зробити, аби щось приховати.

І дивне небажання Деніела вірити в те, що бачить, коли він дивився на ті знімки.

Боротьба в ньому, щоб лишатися вірним.

І ці довжелезні пальці.

– Інший Деніел, – прошепотіла вона. Усмішка зникла.

– Га?

Видихнувши, вона закотила очі – не втрималась.

Надто вже скидалось на одну з мильних опер, які любила її мама. Вона згадала, як засмучувалась кожними вихідними,

проведеними разом із матір'ю, коли всі пообіддя було змарновано на неймовірно неправдоподібні драми з повільним сюжетом. Там теж були близнюки. Завжди там були близнюки.

Власне, Бетмен не надто скидався на Деніела так, як би були подібні ідентичні близнюки. У Деніела риси були витончені, добра зовнішність. А у Бетмена гострокутні риси, завжди напружений вираз обличчя. Його карі очі здавались темнішими, можливо, просто через те, що брови були насуплені й кидали тінь на очі. Волосся було такого самого кольору і теж кучеряве, але коротко підстрижене, як зазвичай буває у спецагентів. З огляду на те, що шия у нього товща, Бетмен мав тіло, натреноване радше у спортзалі, на відміну від спортивної статури Деніела. Утім, не через кремезний верх, бо тоді б його не сплутали з братом на фото. Просто натренований, рельєфніший.

– Кевін Біч, – мовила вона прісним тоном. – Ти живий.

Він сів на край столу. Поки його роздивлялась, вона й на мить не спинила очей на комп'ютерному годиннику просто біля його ліктя.

– А кого ж ти сподівалась?

– Власне, було кілька варіантів. І в усіх випадках вони б прагнули, щоб і я, і твій брат померли, – вона похитала головою. – Повірити не можу, що на таке клюнула.

– На що?

– Деніел ніколи навіть не бачив де ла Фуентеса, адже так? Це завжди був ти.

Його обличчя, що почало розслаблятися, раптом знову набуло настороженого вигляду.

– Що?

Вона кивнула на фото, розсипані по підлозі. Він ніби вперше їх помітив. Нахилився, щоб розгледіти одне, потім перегнувся, щоб схопити. І те, що під нею, і те, що поруч.

– Звідки це в тебе?

– Дякуй маленькому відділу, що працює на американський уряд, – цілком не офіційно. Я колись на них працювала. Вони попросили

мене попрацювати як фрилансера...

Його обличчя зсудомилось від люті.

– Це ж цілком таємно! Ти навіть уявити не можеш, до чого я маю допуск.

Знову заговоривши просто їй в обличчя, він схопив її за грудки й підняв разом зі стільцем на кілька сантиметрів від землі.

– Ти хто така?

Вона зберігала спокій.

– Я розповім тобі все, що знаю. Мене розіграли, та мені не так весело, як тобі.

Він поставив її додолу. Вона хотіла подумки полічити, щоб позначити час, але боялась, що він помітить її неуважність. Він став, височіючи над нею і схрестивши руки.

– Як тебе звати?

Вона заговорила настільки повільно, наскільки, на її думку, була спроможна.

– Колись мене звали Джуліана Фортіс, але зараз на це ім'я видано свідоцтво про смерть.

Вона спостерігала за його виразом обличчя, щоб збагнути, чи значить щось для нього почуте. Нічого, виходячи з того, що вона бачить.

– Я працювала під орудою відділу – додаткової назви він не має. Офіційно його не існує. Вони співпрацювали з ЦРУ та деякими іншими програмами для здійснення спецоперацій. Фахівець із проведення допитів.

Він знову сів на край столу.

– Три роки тому хтось вирішив позбавитись двох ключових активів відділу. А точніше, мене та доктора Барнабі. – Досі нічого знайомого. – Гадки не маю, чому, хоча ми мали доступ до дуже таємної інформації, отже, гадаю, щось із того, що ми знали, правило за мотив. Вони вбили доктора Барнабі й намагались убити мене. Відтоді я подалась навтьоки. Вони чотири рази мене знаходили. Тричі намагались убити. А останнього разу – вибачились.

Він примружив очі, оцінюючи почуте.

– Сказали, що мають проблему й потребують мене. Вони надали мені стос файлів про ситуацію з де ла Фуентесом, назвавши твого брата його поплічником. Сказали, що за три тижні Деніел поширить супервірус на південно-західному американському узбережжі. Сказали, що в мене є три дні, аби дізнатись, де ховають вірус і як завадити де ла Фуентесу втілити свій план у життя.

Він захитав головою.

– Так багато тобі розповіли? – спитав він, не ймучи віри.

– Боротьба з тероризмом завжди була основною складовою моєї праці. Я знаю, де сховані всі боєголовки та «брудні» ядерні бомби.

Він скривив рот, приймаючи рішення.

– Оскільки ти вже обізнана в подробицях, гадаю, невеликим витком інформації буде, якщо я скажу тобі, що я остаточно розібрався з де ла Фуентесом шість місяців тому. Те, що де ла Фуентес помер, невідомо широкому загалу. Те, що від картелю лишилось, не афішується, тому вони ніби не вразливі перед конкурентами.

Вона здивувалась тому, яке відчула полегшення. Тягар знання, що скільки людей приречені на болісне винищення, виявився набагато важчим, ніж вона гадала.

– Звісно, – видихнула вона. – Це має сенс.

– Очевидно, відділ не був *настільки* холоднокривним. Вони використали жахливу катастрофу, щоб мотивувати її, але знехтували простими громадянами, які досі в небезпеці.

– А Змій?

Він поглянув на неї, нічого не зрозумівши.

– Даруй. Таке прізвисько їм дали у відділі. Доморощені терористи?

– Мої помічники повбивали двох із трьох ватажків, знешкодивши південний підрозділ цілком. Ніхто не вижив.

Вона натягнуто усміхнулась.

– Ти допитуєш людей, – несподівано холодним тоном мовив він. –
Ти кат.

– Так.

– І ти катувала мого брата, щоб дізнатись інформацію, про яку він не знав.

– Так. Принаймні, початкові етапи провела.

Він ударив її тильним боком руки. Рвучко її голова сіпнулася набік; стілець загойдався, і він штовхнув його ногою.

– Ти за це заплатиш, – пообіцяв він.

Вона з хвилину поворушила щелепою, перевіряючи, чи нічого не зламано. Задоволена, що серйозних пошкоджень немає, відповіла:

– Я не впевнена, та, мабуть, саме тому вони так вчинили з ним. Саме тому вони згодували мені цю хитромудру вигадку.

Крізь зуби:

– А навіщо?

– Їхні спроби вбити мене не були успішними, тож вони вирішили, що ти зробиш цю роботу за них.

Він зціпив зуби.

– Одного не збагну, – повела далі, – чому вони просто не попросили тебе це зробити. Чи, можливо, наказали б. Хіба що... ти вже не працюєш у ЦРУ? – припустила вона.

Його видала зброя. Під час свого дослідження вона дізналась, що пістолетом HDS зазвичай озброюють агентів ЦРУ.

– Якщо ти про мене не знала, то як ти знаєш, де я працюю? – вимогливо спитав він.

Почувши близько половини його запитання, вона помітила, що яскраво-білий прямокутник у зоні її периферичного бачення почорнішав.

Намагаючись не привертати до себе уваги, вона якомога глибше вдихнула носом.

– Відповідай, – рикнув він, знову здіймаючи руку. Вона не зводила з нього очей, не дихаючи.

Він вагався, насупивши брови, потім широко розплющив очі і швидко нахилився, щоб підняти з підлоги протигаз.

Він знепритомнів, перш ніж упав на підлогу.

Ще один глухий удар, і впав пес, перетворившись на копу хутра поруч з її стільцем.

В умовах тренування вона якось затримала дихання на хвилину сорок дві секунди, але більше ніколи не змогла повторити цього подвигу. Зазвичай повітря в неї закінчувалось через хвилину п'ятнадцять, що все-таки вище за середній показник, – місткість легень стала чи не найголовнішою для неї у житті. Цього разу вона, звісно, не мала можливості наперед набрати повітря із запасом, утім ціла хвилина їй не знадобилась.

Вона підскочила на стільці до непорушного тіла Бетмена й потяглась уперед, підтягнувши коліна до його спини. Ухопитись руками перед собою їй було легко... Кевін Біч кинув протигаз Деніела на підлогу, і вона, зачепивши його пальцем, перехилила стілець назад, поки всі чотири ніжки не стали рівно на підлозі. Нахиливши обличчя якомога ближче до рук, вона натягнула протигаз на обличчя, притискаючи гумовий край так, щоб не проходило повітря. Вона видихнула з голосним свистом, прочищаючи патрон, а потім невпевнено вдихнула.

Якщо трохи хімічної речовини протекло, вона знала, що все одно з нею нічого не трапиться. Вона добре натренувалась бути невразливою і не втрачала тями настільки надовго, як інші. Але вкрай приємно починати з такого великого цабе. Підсунувшись до столу, вона потерла стяжку на зап'ястках об скальпель на таці з інструментом. Стяжка швидко луснула від тиску, який на неї чинили. Решту пут було легко зняти, і вона знову була вільна.

Найголовніше – спочатку. Вона змінила налаштування монітора комп'ютера так, щоб він вмикався після п'ятнадцяти хвилин сну.

Підняти Бетмена, який простягнувся на підлозі біля брата, вона не могла, але його руки й ноги були достатньо близько до Денієлових, тож вона мала змогу прив'язати Кевінові руку й ногу до Денієлових

лівої ноги та руки фіксаторами, що на Деніелові. Він недбало жбурнув ключ на стіл поряд із Деніелом; вона поклала ключ у кишеню.

Вона не рятувала Деніела. Можливо, вона схибила, але вона й так уже скільки для нього зробила, що їй здавалось, що рятувати його – несправедливо. Та й насправді вона зовсім його не боялась. Чергова потенційна помилка.

Забравши у Бетмена всю зброю, вона витягла патрони та бойову чеку з гвинтівки й пістолета. Поставивши німецький пістолет на запобіжник, вона запхнула його собі за пасок. Він подобався їй, бо мав серйозніший вигляд, ніж її німецький самозарядник. Вона пішла до станків у корівнику, щоб знайти свій самозарядник, який запхнула поряд із «СІГ Сауером». Вона краще знається на власній зброї. Тому важливо її теж мати напохваті.

Вона знайшла свої черевики, заховала там ще зброю, а потім, крокуючи назад у намет, забрала ремені з двигуна. Пес був заважкий, і його непросто було переносити, тому вона, надягнувши на нього ремені, потягла його назад у житлове приміщення. Спочатку вона просто причинила двері й пішла геть – собаки не мають віддалених великих пальців. Утім, за мить вона змінила свою думку. Пса ж Ейнштейном звали, хтозна, на що він здатний? Вона почала шукати щось, щоб підставити під двері. Більшість важких механізмів було прикручено до підлоги. Поміркувавши кілька хвилин, вона повернулася до сірого седана. Він чудово ставав між наметом і станками. Вона поставила його просто під дверима до житлового приміщення, щільно підіпхнувши переднім бампером двері, і вимкнула двигун. А на додачу ще й поставила на ручне гальмо.

Зачинивши двері в корівник, вона знову поставила на них захист. Зиркнувши на вулицю, збагнула, що вже майже світанок. І знову до Іншого Деніела. Зняти бетменівське вбрання – непроста справа. Тканина між пластинами арамиду була товста й гофрована тонким дротом, тверда, як хрящ. Їй довелося зробити два надрізи, щоб стягнути його до пояса. Вона приготувалася стягувати верхню

частину вбрання та обшукати ноги, з яких слід було зняти не так багато арамідю. Вона знайшла ніж у піхвах на талії, а ще по одному в кожному черевикю. Стягнула з нього шкарпетки. На його лівій нозі бракувало мізинця, але зброї вона більше не знайшла. Хоча вона йому не знадобиться, якщо знову втрапить йому до рук. Усе його тіло було огорнене тонкими твердими м'язами. Спина вкрита шрамами від куль та порізів, а ще був один великий опік і дуже красномовний шрам під лінією росту волосся. Він теж вийняв свій прилад стеження. Отже, точно більше не працює у ЦРУ. Відступник? Подвійний агент?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES

СТЕФАНІ
МАЙЄР

АПТЕКАР

РОМАН

ВОНИ ЙДУТЬ ПО НЕЇ.
ВОНА ГОТОВА

Примечания

1

Андрогінність – одночасна присутність в однієї людини стереотипних для даного суспільства ознак чоловіка і жінки (необов'язково у рівній мірі). *(Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)*

[Повернутися](#)

2

Приблизно 97 га.

[Повернутися](#)